ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Δ. ΠΕΤΡΟΛΕΚΑ

ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΜΑ
ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

«Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου»·

ΛΑΡΙΣΑ 1977

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Δ. ΠΕΤΡΟΛΕΚΑ

ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ
ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

«Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου»·

ΛΑΡΙΣΑ 1977

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Τοῖς 318 Θεοφόροις Πατρᾶσι τοὺς συνεκροτήσαντας τὴν ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκ. Σύνοδον (325 μ.Χ.)

Ἀναστάσιος Δ. Πετρολέκας
Κουμουνδούρου 72
ΛΑΡΙΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄

Πρόλογος 9
Εἰσαγωγή 11
Α΄ Τί εἶναι Σχίσμα 14
Β΄ Ποῖαι αἰτίαι δημιουργοῦν Σχίσμα 16
Γ΄ Ποῖοι οἱ Σχισματικοί 18
Δ΄ Ἡ Μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου εἶναι σχίσμα; 21
Ε΄ Καταδικαστικαί πατερικαί ἀποφάσεις κατά τοῦ νέου ἡμερολογίου 23
ΣΤ΄ Καταδίκη τῆς Μεταρρυθμίσεως ὑπό τῶν ἰδίων τῶν Νεοημερολογιτῶν 26
Ζ΄ Τί εἶπαν καί λὲγουν οἱ μεταρρυθμισταί 28
Η΄ Αἰώνιον Κανόνιον τοῦ Ἁγίου Πάσχα 33
Θ΄ Περιεχόμεον τοῦ Αἰωνίου Κανονίου 34
Ι΄ Περί τοῦ Αἰωνίου Πασχαλίου 36
ΙΑ΄ Αἱ τιμωρίαι τῶν Σχισματικῶν μεταρρυθμιστῶν 38
ΙΒ΄ Περί τῶν ἀγράφων παραδόσεων 40
ΙΓ΄ Τό χρέος τοῦ διαχωρισμοῦ ἀπό τούς Σχισματικούς - Αἱρετκούς 42
ΙΔ΄ Ὁ Θεός ἀναπαύεται μέ τήν τέλεσιν τῶν ἑορτῶν κατὰ τό Ἰουλιανον ἡμερολόγιον καί οὐχί μὲ τό Γρηγοριανόν 46
Περί τῆς ζύμης πού ἔγινε πέτρα 46
Περὶ τοῦ θαύματος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τό 1925 47
Φωτογραφία τοῦ θαύματος τοῦ 1925 48
ΙΕ΄ Ὁ Θεός τιμωρεῖ τούς Νεοημερολογίτας 49
Ἡ φωτογραφία τῶν ἀφορισμένων 51
Περί τῶν ἀφορισμένων 52
Ἡ εἰκών τῆς Α΄ Συνόδου 55
Τό Τροπάριον τῶν Ἁγίων Πατέρων 54

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΙΣΤ΄ Περί κοσμογονίας καί ἰσημερίας 56
ΙΖ΄ Περί τοῦ Νομικοῦ Πάσχα 58
ΙΗ΄ Περί τῆς τεσσαρεσκεδεκάτης τῆς Σελήνης πότε γίνεται 60
ΙΘ΄ Περί τοῦ Ἁγίου Πάσχα 62
Κ΄ Ἡ πρώτη οἰκουμενική Σύνοδος περί τοῦ Πάσχα 64
ΚΑ΄ Πῶς ἐκανόνισε ἡ Α΄ Οἰκ. Σύν. τό Ἅγ. Πάσχα 67
ΚΒ΄ Αἱ ἐπιστολαί τῆς Α΄ Συνόδου περί τοῦ Ἁγίου Πάσχα 73
ΚΓ΄ Περί τοῦ Πασχαλίου Κανόνος. τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου 75
ΚΔ΄ Περί τῶν γραφομένων ἐν Πηδαλίῳ διά τήν ἰσημερίαν 77
ΚΕ΄ Περί τῆς κακῆς ἑρμηνείας τῶν νεωτεριστῶν εἰς τήν ἐαρινήν πανσέληνον 79
ΚΣΤ΄ Σύγχρονοι ἀστρονομικαί μαρτυρίαι περί ἰσημερίας 83
ΚΗ΄ Πῶς ἑώρταζον οἱ Πατέρες ἡμῶν τό Πάσχα πρό τῆς μεταρρυθμίσεως 87
Περί εὑρέσεως τοῦ Ἁγίου Πάσχα 90
Περί εὑρέσεως τοῦ Νομικοῦ Πάσχα εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος γίνεται 93
Ἐπίλογος 96

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἐγκύκλιοι τῆς κρατούσης ἐκκλησίας περί ἡμερολογίου 99
Οἱ Λόγοι τῆς μεταρρυθμίσεως 101
Αἱ ἀντιδράσεις τοῦ Λαοῦ καί τό ΣΧΙΣΜΑ
Οἱ Πρόμαχοι Μοναχοί 103
Ἡ Καταδίκη τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὑπό τῶν Νεομερολογιτῶν 107
Ἡ Καταδίκη τῶν Νεοημερολογητῶν ὑπό τῶν Παλαιοημερολογιτῶν 108
Κείμενα ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐπιστροφή» κατά τῶν μεταρρυθμιστῶν 109

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΟΤΑΝ ἔτυχε νὰ ἀναγνώσω κάποτε ἕν φυλλάδιον περιέχον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἕν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου, ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐδημιουργήθη μὲ τὴν ἀφορμὴν τῆς μεταβολῆς τῆς ἰσημερίας καὶ ὅτι τοῦτο τὸ ἐγνώριζον καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες. (1)

Ἐφαίνετο δύσκολον νὰ συμβιβασθῶμεν μὲ αὐτὴν τὴν γνώμην τοῦ Πηδαλίου. Διότι πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ ἐγνώριζον οἱ ἅγιοι Πατέρες καὶ νὰ ἐθεμελίωναν τό ἅγιον Πάσχα καὶ ὅλας τὰς ἑορτὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς ἰσημερίαν ποὺ πέφτει; Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ἑώρταζον Πάσχα τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν τῆς 21ης Μαρτίου τὸ 325 μ.Χ. ἐνῶ αὐτὸς ὁ κανὼν μόνον ὑπὸ τῶν μεταρυθμιστῶν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἑορτάσωμεν ἡμεῖς, οἱ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου οπαδοί Πάσχα μὲ ἰσημερίαν 13 ἡμέρας πίσω, ἐνῶ ὁ κανὼν λέγει τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν τῆς 21ης Μαρτίου;

Τί νά συνέβη ἄραγε; Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐθεμελίωσαν ἐπὶ σαθρῆς βάσεως τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας ἢ μήπως καὶ ἐντὸς τοῦ Πηδαλίου ὑπάρχει νεωτεριστικὸς δάκτυλος, ξένος πρός τάς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας;

---

1. Ἂς ἠξεύρουν γάρ, ὅτι καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὅπου μετὰ τὴν πρώτην ἔγιναν, καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες, ἔβλεπον ναὶ καὶ αὐτοί, ὡς σοφοὶ ὅπου ἦσαν, πῶς κατέβη πολὺ ἡ ἰσημερία, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν μεταθέσουν ἀπὸ τὴν κα' Μαρτίου ὅπου τὴν ηὗρεν ἡ Α' Σύνοδος κλπ. (Πηδάλ. Ζ' Ἀποστολ.)

Αὗται αἱ ἀπορίαι μὲ προώθησαν νὰ προβῶ εἰς τὴν ἔρευναν αὐτοῦ τοῦ θέματος καὶ τὴν συγγραφὴν τῆς παρούσης πραγματείας, ὅπου φανερώνεται πλέον ἡ ἀλήθεια, ὅτι οἱ σοφώτατοι ἅγιοι Πατέρες ἐγνώριζον πολὺ καλά ὅτι, ὅ,τι ἐποίησεν ὁ Θεός εἶναι τέλειον καί δέν ἔχει ἀνάγκην ἀπό ἀνθρωπίνους διορθώσεις.

Ἡ ὅλη μελέτη διαιρεῖται εἰς δύο ΜΕΡΗ. Τό πρῶτον περιλαμβάνει πνευματικὰ καὶ πατερικὰ στοιχεῖα κατὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ τὸ δὲ δεύτερον ἐπιστημονικὰ.

Παρακαλῶ τοὺς φίλους ἀναγνώστας τοῦ παρόντος πονήματος, προτοῦ τελειώσουν τὴν ὅλην αὐτοῦ μελέτην, νὰ μὴ ἐκφραστοῦν εἰς τὴν τούτου κατηγορίαν ἤ ἔπαινον ἀλλὰ ἐὰν εὕρουν τι τὸ λανθασμένον νὰ τὸ ἀποδώσουν εἰς τήν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, ἐάν δέ χρήσιμον νά ἀποδώσουν τήν δόξαν εἰς τόν Πανάγαθον Θεόν, διότι αὐτῷ πρέπει δόξα καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰώνας. Ἀμήν

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΙΔΟΥ παρῆλθον ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται ἀπὸ τοῦ 1924 πεντήκοντα τόσα ἔτη ἀπό τὴν ἐπιβληθεῖσα ἐν Ἑλλάδι ἐπάρατον ἀλλαγὴν τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ Γρηγοριανὴ καλουμένη μεταρρύθμισις ἔφερε Σχίσμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ Σχίσμα παραμένον ἐπὶ πολὺ καθίσταται αἵρεσις. «Τὸ Σχίσμα κακῶς διαμένον καθίσταται σχισματοαίρεσις, ἡ δὲ σχίσματοαίρεσις τελεία αἵρεσις» (ὑποσ. α΄ καν. Μεγ. Βασ.).

Μετά τήν σύγκλησιν καί τῆς τελευταίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἥτις ἐστί ἡ σφραγὶς τῶν ἕξ προηγουμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐσφραγίσθησαν ὅλων τῶν αἱρετικῶν τά στόματα τά λαλοῦντα ἄδικα (1). Αἱ ἑπτά Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἔλυσαν ὅλα τὰ προβλήματα τὰ ἀφορῶντα τὴν σωτηρίαν τῶν ἀθανάτων ψυχῶν μας. Καὶ διὰ τῶν κανόνων καὶ τῶν λοιπῶν ἀποφάσεων διασφάλησαν τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ αἱρετικὰς νοθείας καί ἀνεπιτρέπτους νεωτερισμούς·

Ἐπί τῶν ὀρῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνετρίβησαν αἱ τέχναι τοῦ διαβόλου ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Παρὰ τούτου ὅμως ἐφεῦρε νέαν μηχανὴν διὰ τὴν ἀποπλάνησιν τῶν Χριστιανῶν· Διὰ τῆς νέας ἐφευρέσεώς του, δέν καταφέρεται κατὰ τοῦ δόγματος ἀλλὰ ἔρχεται πλαγίως καί παρουσιάζει τό ἐφεύρημά του ὡς προϊόν ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, καί διακηρύττει διά τῶν ὀργάνων του ὅτι δῆθεν τό ἐν χρήσει ὑπό τῆς Ἐκκλησίας Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον καθυστερεῖ μερικά λεπτοδευτερόλεπτα καθ' ἕκα-

1. «Ἅπαντα τὰ παρὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἁγίων θεοφόρων Πατέρων καινοτομηθέντα ἢ μετὰ τούτων πραχθησόμενα ἀνάθεμα, ἀνάθεμα, ἀνάθεμα».

στον ἔτος, καί ἐπιβάλλεται ἀναγκαιότατα ἡ μεταρρύθμισίς του.

Ἡ κακὴ σπορὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου ἐρίφθη διά πρώτην φοράν κατὰ τόν 7ον αἰῶνα (1) ἐκαλλιεργήθει ἐν συνεχεία ὑπό διαφόρων ὅπως τοῦ Νικηφόρου Γρηγορᾶ (1324), τοῦ Ισαακίου Μοναχοῦ, τοῦ Ματθαίου Βλαστάρεως (1371) κ.ἄ. καί τέλος κατά τό 1582 ἡ ἀλλαγὴ ἐπραγματοποιήθη ὑπὸ τοῦ πάπα Γρηγορίου ΙΓ΄ Ἐντός ἐλαχίστου χρόνου κατέκλυσε τήν Δυτικήν Ἐκκλησίαν καί τέλος ὅλως πραξικοπιματικῶς τό 1924 εἰσήχθη καὶ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν

Οἱ ὑπὸ τοῦ σκότους τοῦ νέου ἡμερολογίου εὑρισκόμενοι ἄνθρωποι δὲν βλέπουν τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀλλὰ τρέχουν νά ἑνωθοῦν μὲ ὅλας τὰς θρησκείας διά τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν τοῦ ἐφευρέματος τούτου κατόρθωσαν οἱ χριστιανοί νὰ συνεορτάζουν μετὰ τῶν αἱρετικῶν, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἡ παραδοχὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἦτο ἐπιβεβλημένη καί ἡ διαφορὰ του ἀπὸ τὸ πάτριον εἶναι ἀσήμαντος συνισταμένη εἰς 13 ἡμέρας μπροστά.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἅμα τῇ παραδοχῇ τοῦ νέου ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, φοβουμένη μήπως ὁ κατακλυσμὸς αὐτὸς ἐπεκταθῇ καί εἰς αὐτὴν, συνεκρότησε Συνόδους καί κατεδίκασε τὴν πρᾶξιν ταύτην καὶ ἀναθεμάτισε ὅλους ὅσους ἐδέχθησαν καὶ ὅσους δεχθοῦν τὸ νεοεφευρεθὲν τοῦτο κατασκεύασμα. (Ἴδε Συγγίλια τῶν ἐτῶν 1583, 1594, 1756, 1848 κλπ.).

Ὁ ἄρχων ὅμως τοῦ κόσμου τούτου μὲ τὴν βοήθειαν τῶν γενιτσάρων τῆς Δύσεως, κατώρθωσεν νά θέση δικούς του ἀνθρώπους δεδεμένους μὲ τὴν ὕλην καὶ τὴν κενοδοξίαν εἰς μεγάλας θέσεις, εἰς Πατριαρχεῖα, Ἀρχιεπισκοπάς, Κράτη καί ἔθνη καὶ ἐπέτυχε, ἡ διακυβέρνησις ὅλου τοῦ κόσμου νὰ ὑποτάσσεται εἰς αὐτόν. Μὲ αὐτὸν τὸν

1. «Τὸ 700 μ.Χ. ἤρχισεν ἡ πρότασις περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου. Καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Γρηγόριος ὁ ΙΓ΄ κατόρθωσεν». (Μεγ. Ἑλ. Ἐγκυκ. λ. Ισημερία)

τρόπον ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τούς καταχθονίους του σκοπούς.

Ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι, οἱ ὑπὸ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ σκεπτόμενοι, οἱ βλέποντες τὸν κατακλυσμὸν τῆς νεοημερολογιακῆς πλάνης ἥτις ἦρε ἅπαντας, ἄς φροντίσωμεν νὰ μὴν παρασυρθῶμεν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τοῦτον, καὶ ἄς μὴ φοβηθῶμεν τὰ μανιασμένα κύματα τῆς ἀνταρσίας ποὺ ζητοῦν νὰ καταπιοῦν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν. Ἄς γνωρίζομεν καλῶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεμελιωμένη ἐπὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν μαρτύρων, καὶ ὅτι στερεώτερον καὶ ἰσχυρότερον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν δέν ὑπάρχει. (1)

Καὶ θὰ νικήσῃ ἡ Ἐκκλησία, διὰ τοῦτο νὰ εἶσθε στερεοὶ καὶ ἀσάλευτοι, ψάλλοντες μετὰ τοῦ ὑμνῳδοῦ, «Στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτίσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι» καὶ παῦσον τὰ σκάνδαλα τῶν Ἐκκλησιῶν». (λειτουργ. Μ. Βασιλείου).

---

2. Πόσοι ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ οἱ πολεμοῦντες ἀπώλοντο; αὕτη δὲ ὑπὲρ τῶν οὐρανῶν ἀναβέβηκε. Τοιοῦτον ἔχει μέγεθος ἡ Ἐκκλησία πολεμουμένη, νικᾶ, ἐπιβουλευομένη, περιγίνεται, ὑβριζομένη, λαμπροτέρα καθίσταται δέχεται τραύματα καὶ οὐ καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἑλκῶν κλειδωνίζται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται, χειμάζεται, ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ' ὑπομένει· παλαίει, ἀλλ' οὐχ ἡττᾶται· πυκτεύει, ἀλλ' οὐ νικᾶται. Διότι οὖν συνεχώρησε τὸν πόλεμον; Ἵνα δείξῃ λαμπρότερον τὸ τρόπαιον» (Ἰωάν. Χρυσ. ὁμιλ. «ὅτε ἔξω εὑρέθη ὁ Εὐτρόπιος κ.α') Καὶ «τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλοτέρα ἐστὶ, τῆς Γῆς πλατυτέρα ἐστίν, οὐδέποτε γηρᾷ, ἀεὶ δὲ ἀκμάζει». (αὐτόθι) .

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Τί εἶναι Σχίσμα

«ΣΧΙΣΜΑ ἐστὶ νέας συναθροίσεως ἔκ τινος διαφορᾶς, γνωμῶν χωρισμός, καὶ γὰρ σχίσμα οὐ δύναται γενέσθαι εἰ μὴ διαφορά τινι ἀκολουθήσωσίν οἱ ποιοῦντες αὐτό». (Αὐγ. βιβλ. Α΄ κατὰ Κρέσ. κζ΄) (1)

«Ἄκρα ἐστὶ πονηρία τὸ σχίσμα, τοῦ φόνου καὶ τῆς εἰδωλολατρείας δεινότερον οἱ γὰρ σχισματικοὶ εἰσὶν Ἀντίχριστοι» (Ὀπτάτου βιβλ. Α΄ κατὰ Παρμενιανοῦ) (2)

«Οἱ δὲ σχισματικοὶ σχισματοαιρετικοὶ εἰσί, καθότι ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος Ἱππῶνος (ἐπιστ. ρα΄) λέγει, ὅτι δὲν εἶναι κανένα σχίσμα, εἰμὴ πρότερον αἵρεσιν ἀναπλάσῃ ὀρθῶς δόξῃ, τῆς Ἐκκλησίας χωρισθῆναι» (3).

«Τὸ σχίσμα, κακῶς διαμένον, γίνεται αἵρεσις, ἢ καταφέρεται εἰς αἵρεσιν, εἰ καὶ τοὺς σχισματικοὺς κυρίως, οὐχὶ ἡ διαφορὰ πίστεως ποιεῖ, ἀλλ' ἡ διαρρηχθεῖσα τῆς

1. Ἀποστασία πρὸς τὰς ἐγγράφους καὶ ἀγράφους Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας δημιουργοῦν τὸν Γιχασμὸν τῶν Χριστιανῶν συνεπάγοντες Σχίσμα. Ἄρα ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου εἶναι σ χ ί σ μ α.

2. Χειρότερον καὶ τῆς εἰδωλολατρείας τὸ σχίσμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Οἱ σχισματικοὶ νεοημερολογῖται ἀποκαλοῦνται ἀπὸ τοὺς Πατέρας ἀ ν τ ί χ ρ ι σ τ ο ι. Οὐαὶ εἰς ὅσους τοὺς ἀνέχονται.

3 Φυσικὰ δὲν ὑπάρχει σχίσμα ἐὰν δὲν ἀναπλάσῃ - κατασκευάσῃ αἵρεσιν. Σκοπὸς τῆς μεταρρυθμίσεως ἦτο ἡ κατασκευὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

κοινωνίας συντροφία» (Πηδ. σ. 474) (1).

«Καθώς αἱ ἐκκλησιαστικαὶ παραδόσεις ἔχουσι χρείαν ἀπὸ τὴν πίστιν, οὕτω καὶ ἡ πίστις ἔχει χρείαν ἀπὸ τὰς ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις καὶ νὰ χωρισθοῦν ἀπ' ἀλλήλων δὲν δύνανται (Πηδ. λα' 'Απ.) (2)

«Τὴν 'Εκκλησίαν ποιεῖ ἡ ἁπλὴ καὶ ἀληθὴς ἔννοια καὶ ἡ ὁμοψυχία, τὸ δὲ σχίσμα γεννᾶται διαρρηχθέντος τοῦ συνδέσμου καὶ διασπασθεισῶν τῶν τῆς εἰρήνης αἰσθήσεων, φθόνῳ τρέφεται, φιλονικείας καὶ ἀντιτάξεσι δυναμοῦται, ὅθεν καταλιμπάνοντα τὴν μητέρα 'Εκκλησίαν τὰ ἀσεβῆ τέκνα, ἐξέρχονται αὐτῆς, καὶ διαχωρίζοντα ἑαυτὰ ἀπὸ τῆς ρίζης τῆς μητρός». (Δοσιθέου δωδεκάβ. Α' μέρ. Γ' Κεφ. σελ. 966) (3).

1. Τὸ νέον ἡμερολόγιον κατέστη αἵρεσις, διὰ τὸ κακῶς διαμένων διὰ τὴν διακοπὴν τῆς συντροφιᾶς ἀπὸ τὴν 'Εκκλησίαν καὶ διὰ τὴν διαφορὰν Πίστεως - συλλειτουργία μετὰ τῶν αἱρετικῶν.

2. Καταργοῦντες τὴν παράδοσιν καταργεῖται καὶ ἡ Πίστις.

3. 'Εγκατέλειψαν τὴν Μητέρα 'Εκκλησίαν οἱ νεοημερολογῖται καὶ ἐχώρισαν ἀπὸ τὴν ρίζαν της, καὶ ἀντὶ ὑγιεινῆς τροφῆς, μεθύσκονται ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ ποτὰ τοῦ ἀντιχρίστου καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

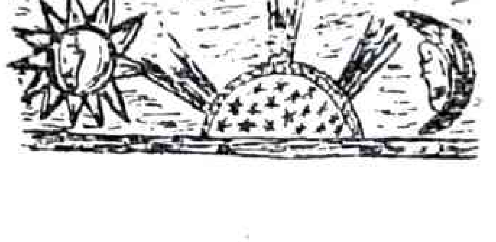

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Ποῖαι αἰτίαι δημιουργοῦν Σχίσμα;

«Ο ΓΑΡ ἀντιφερόμενος εἰς τὰς προσταγὰς τῶν Οἰκ. Συνόδων, εἰς αὐτὸ ἀντιφέρεται καὶ ἀντιπίπτει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὡς μὴ λαλῆσαν ὀρθῶς» (Προλεγόμενα Α΄ Οἰκ. Συνόδου) (1).

«Τὰ ἐπικρατήσαντα ἔθη, δόγματα καὶ παραδόσεις, τὸν καθένα καταπείθουσιν, αἰδέσιμα ὄντα καὶ εὐλαβείας ἄξια διὰ τὴν ἀρχαιότητα». (Β΄ Κανὼν Γρ. Νύσσης) (2).

«Τῇ γὰρ Ἐκκλησίᾳ παραδοθέντα οὐκ εἰσὶ ναὶ οὔ, ἀλλὰ ναὶ εἰσὶν ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ μένουσιν ἀρραγῆ καὶ ἀκράδαντα εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον» (Ἀγ. Ταρασίου δωδεκάβ. σελ. 1036) (3).

"Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε διὰ ἐπιστολῆς ἡμῶν». (Θεσ. Β΄ 15) (4).

---

1 Ὅποιος λέγει ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς Πατερικοὺς θεσμούς, λέγει ἀντίθετα καὶ κατὰ τοῦ ἁγ. Πνεύματος. Τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι ἀντίθετον ἀπὸ τὰς Πατερικὰς παραδόσεις, ἑπομένως ἀποτελεῖ ὕβριν κατὰ τοῦ ἁγ. Πνεύματος. Βλάσφημοι οἱ νεωτερισταὶ καὶ σχισματικο.ί

2. Ὅλα τὰ παραδοθέντα εἶναι ἄξια σεβασμοῦ διὰ τὴν ἀρχαιότητα, τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διατὶ νὰ ὑστερῆται σεβασμοῦ;

3. Ὅλα λοιπὸν τὰ παραδοθέντα ὑπὸ τῶν Πατέρων εἶναι ἄξια καὶ ἀλάνθαστα, εἶναι ναί, καὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη διορθώσεως.

4 Οἱ μεταρρυθμισταὶ οὔτε στάθηκαν, οὔτε κράτησαν τὴν δισχιλιετῆ

«Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τά δέ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἡμιν ἐν μυστηρίῳ παραδεξάμεθα, ἅπερ ἀμφότερα τὴν αὐτὴν ἡμῖν ἰσχὺν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν» (Μεγ. Βασιλ. ὁμιλ. περὶ αγ. Πνεύμ. σελ. 242) (1).

«Σχίσματα δέ, τοὺς δι' αἰτίας τινὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήματα ἰάσιμα πρός ἀλλήλους διενεχθέντες» (Μεγ. Β. Καν. Α') (2)

..Τό γάρ ἐν μικροῖς καί ἐν μεγάλοις παρανομεῖν, ἰσοδύναμον ἐστί» (Ἐλεαζάρου πρὸς Ἀντίοχον, Συναξ. Α' Αὐγούστου). (3).

παράδοσιν τοῦ ἡμερολογίου. Ἄρα αὐτοὶ ἔφεραν τὸ σχίσμα.

1. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κολαστῇ κανεὶς ὅταν τηρῇ τὰ Παραδοθέντα.

2. Τὸ νέον ἡμερολόγιον δὲν εἶναι τι τὸ ὁποῖον προέκυψεν ἐκ διενέξεως ἵνα θεωρῆται μικρόν τι ἰάσιμον, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τήν προνύμφην τοῦ ἐλεεινοῦ ἐκτρώματος τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ τοῦ ὁποίου προηγήθησαν τόσαι αἱρέσεις καί ἐξ αὐτῶν σχίσματα.

3. Ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νά γίνεται διάκρισις μεταξὺ μικρῶν καὶ μεγάλων ἁμαρτιῶν ὡς καὶ σχισμάτων, διότι ἅπαντα χωρίζουν καὶ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐν προκειμένῳ ὅμως ἡ καινοτομία τοῦ ἑορτολογίου ἐδημιούργησεν καὶ μέγιστον σχίσμα ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀρχὴ ἀπομακρύνσεως καὶ νεκρώσεως τῶν ἀποσχισθεισῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐπιβάλλεται λοιπόν ἡ φύλαξις καὶ τῶν παραμικρῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Καταδικαστικαὶ Πατερικαὶ ἀποφάσεις κατὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου

«ΣΙΓΓΙΛΙΟΝ πατριαρχικῆς διατυπώσεως ἐγκυκλίου τοῖς ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς, εἰς τὸ μὴ παραδέχεσθαι τὸ νεώτερον ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ἤ ΚΑΛΕΝΔΑΡΙΟΝ (ἡμερολόγιον) τοῦ καινοτομηθέντος μηνολογίου, ἀλλ' ἐμμένειν τοῖς ἅπαξ καὶ καλῶς διατυπωθεῖσι παρὰ τοῖς ἁγίοις (318) τριακοσίοις δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόροις Πατράσι τῆς ἁγίας Οἰκουμενικῆς πρώτης Συνόδου μετ' ἐπιτιμίου καὶ ἀναθέματος» (Ἱερεμίου Β΄ μεθ' ὅλης τῆς Συνόδου 1583)

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη (τοῦ Ἱερεμίου) ἐγράφη συνεπείᾳ τῆς κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο συγκροτηθείσης ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, ἥτις κυρίως καταδικάζει τό Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Ὁμοίως κατὰ τὸ (1593) συνεκροτήθη Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ᾗ παρόντων Ἱερεμίου τοῦ Β΄, Μελετίου τοῦ Πηγᾶ καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου, κατεκρίθη τοῦ ἡμερολογίου ἡ διόρθωσις ὡς ἐπισφαλὴς καὶ οὐκ ἀναγκαίᾳ, πρόξενος δὲ μᾶλλον πολλῶν κινδύνων» (Ἱσ. Βαφείδου τ. 36 σελ. 125) (2).

1. Ἀπαράδεκτον καὶ ἀναθεματισμένον τό νέον ἡμερολόγιον.

2. Διά τήν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἔγινε ἡ Σύνοδος τοῦ Ἱερεμίου 1593 καὶ ὄχι καθὼς ἰσχυρίζονται οἱ νεοημερολογῖται εἰς τὰς ἐγκυκλίους των, ὅτι ἔγινε μόνον διά τὸ Πασχάλιον ἐνῶ ἡ μεταρρύθμισις ἦτο

«Οἱ αἱρετικοὶ καί σχισματικοὶ εἰσὶ πλᾶνοι, ἄχυρα, ἀναιδεῖς, μὴ ἔχοντες ἀγάπην, παρήκοοι, ἀποστᾶται, τῆς ἀληθείας ἐχθροί, φθονηροί, φιλόνεικοι, πεισματίκοί, ὥσπερ ὑπὸ των Πατέρων ὁμολογοῦνται, ὅθεν καί ἀπόπτυστοι» Δοσιθ. βιβ. Α΄ μ. Γ΄ Κ· θ΄ σ. 969) (1).

«Κρίνει δὲ καὶ τοὺς τὰ σχίσματα ἐργαζομένους, τοὺς αὐθαδεις, τοὺς μὴ ἔχοντας ἀγάπην Θεοῦ, τὸν ἑαυτὸν ὄφελος μόνον σκοποῦντες, οἱ τὴν τῆς Ἐκκλησίας ἑνότητα ὑπὲρ τινῶν καὶ οὐτιδανῶν αἰτιῶν τὸ μέγα καὶ ἔνδοξον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ διαιροῦσι καί διαρρηγνύουσι καὶ ὅσον τὸ κατ' αὐτοὺς ἀποκτείνουσι, εἰρήνην ὁμολογοῦντες, πόλεμον ἐργάζονται, ἀληθῶς τὸν κώνωπα διυλύζοντες, καὶ τὴν κάμηλον καταπίνοντες, οὐδεὶς γάρ τοιοῦτος κατ' αὐτῶν γίνεται ἔλεγχος, ὅση τοῦ σχίσματος ἐστιν ἡ ζύμη, διαλυθείσης τῆς ἑνότητος, προκόπτουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, σωρεύοντες νέα σφάλματα, ἐγειρόμενοι κατὰ συκοφαντιῶν κατὰ τῶν ὀρθοδόξων, τῶν ἐν τῇ ἑνότητι μενόντων, οὓς καὶ ὑπερηφάνῳ βδελύγματι μισοῦσι, καί πολιορκοῦσι τά ὦτα καί τάς ψυχάς τῶν ἁπλουστέρων, ἵνα αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἑνότητος ἀποσπάσωσιν, καὶ εἰς τὸ τῶν ἑαυτῶν κακίστου χωρισμοῦ βάραθρον καταφέρωσιν, ὥσπερ δηλαδὴ περὶ τῶν παλαιῶν σχισματικῶν» (Δοσιθέου δωδεκάβιβ. βιβ· Α΄ μέρ. Γ΄ κεφ. α΄ (2).

«Βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας· ἐργάζονται μέν, φησι, ἀλλ' ἐπὶ κακῶν, καὶ ἀργίας πολλῷ χεῖρον ἔργον, ἀνασπῶντες τὰ καλῶς κείμενα» (Ἰωάν. Χρυσ. πρός Φιλιπ· ια΄) (3).

---

1. Ζιζάνια σπαρέντα ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὸ καλὸν σπέρμα τοῦ Εὐαγγελίου κοιμωμένων τῶν ἐργατῶν.

2. Ὅλα ταῦτα εἶναι τὰ στολίδια τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς τοὺς νεωτερίζοντας καὶ σχίζοντας τὴν Ἐκκλησίαν χάριν τῆς ἀκριβείας τῶν δευτεροληπτων τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα. Καὶ οὗτοι κολάζουν τὰς ψυχὰς εἰς «τὸ ἑαυτῶν κακίστου χωρισμοῦ βάραθρον καταφέρωσι».

3. Κακοὶ ἐργάται οἱ νεωτερισταί, καὶ τὰ ἔργα των «Ἀπὸ τῶν καρ-

«Μή δύνασθαι τούς αἱρετικούς ἔχειν Πνεῦμα Θεοῦ· καί πᾶς σχισματικός, ὅστις διαιρεῖ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ διά τοῦ σχίσματος καί διαρρήγνυσι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐστὶ Ἀντίχριστος» (Δοσ. δωδεκάβ. σελ. 967). (1)

«Αἱρετικός ἐστι καί τοῖς τῶν αἱρετικῶν ὑπόκειται νόμοις, ὁ μικρόν γοῦν τι τῆς ὀρθῆς Πίστεως παρεκλίνων» (Πηδ. σελ. 476) (2)

πῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς». Οἱ καρποί των δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μεταρρυ θμίσεις ὄχι μόνον εἰς τὸ ἡμερολόγιον ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς παραδόσεις.

1 Ἀντιχρίστους ὀνομάζουν οἱ Πατέρες μας τοὺς νεοημερολογίτας διότι δὲν σεβάσθησαν τὴν δισχιλιετῆ Παράδοσιν τῶν προγόνων των ἀλλ' ἤκουσαν τὸν Πάπαν τὸν ἐχθρὸν τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ δὲν ἔχουν Πνεῦμα Θεοῦ ἀλλὰ πλάνης. Πᾶς νεωτερισμός εἶναι ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου

2 Μικρὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ προσθήκη τῶν 13 ἡμερῶν, ἥτις συνεπάγεται μεταβολὴν τοῦ ὁροθεσίου τῶν ἑορτῶν; Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θεωροῦν τὸν ἑαυτόν των ὀρθόδοξον οἱ νεοημερολογῖται διότι ὑπόκεινται εἰς τὸν νόμον τῶν αἱρετικῶν, ἄρα εἶναι αἱρετικοί. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐξυπηρετεῖ μόνον τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ἡ Μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου εἶναι Σχίσμα;

«ΠΑΝ ΡΗΜΑ ὅ ἐγὼ ἐντέλλομαι φυλάξαι ποιεῖ - οὐ προσθήσεις ἐπ' αὐτῷ, οὐδὲ ἀφελεῖς ἐπ' αὐτοῦ» Μωϋσῆς πρὸς 'Ισραηλίτας) (1).

«Αἱρετικὸς δὲ ὤν ὁ Πάπας, καίπερ σάρξ ὡς χόρτος, καί ἡ αὐτοῦ δόξα ὡς ἄνθος χόρτου καί ἐξηράνθη ὁ χόρτος καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν, ἐγκαυχᾶται καθυπερβαίνειν τῆς θείας γνώσεως, κτίζων καὶ χρονοποιῶν ἰδίους καιροὺς καὶ χρονοστασίας, παρὰ τοὺς τοῦ Κυρίου διατεταγμένους, ἐφ' οἷς καὶ νέα διαβατήρια καὶ πασχάλια καινοτομούμενα παροροθετεῖ καὶ χρονοστατεῖ, παρὰ τὴν διδαχὴν καί τὴν τοῦ Κυρίου διαθήκην» (Δοσ. Τ. Χαρᾶς σελ. 495) (2).

«Ἀλλ' ἡ μεταβολὴ αὕτη, μὴ γενομένη ἐν συνενοήσει μετὰ τῶν Πρεσβυγενῶν Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν Ἀ-

1. Τὸ 'Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἐφ' ὅσον συμφωνεῖ μὲ τὴν ἁγίαν Γραφήν, καὶ τὸ Πάσχα ἑορτάζεται κατ' ἐντολὴν καὶ ρῆμα Θεοῦ κανονικά, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀνωμαλίας καὶ παρεκλίσεως, οὐδεμίαν ἐχρειάζετο διόρθωσιν. Λέγουν διὰ νὰ δικαιολογηθοῦν ὅτι χάνει κάτι λεπτὰ τὸν χρόνον, ἀλλὰ καθὼς θὰ εἴδωμεν εἰς τὸ Β΄ μέρος δὲν χάνει καθόλου καὶ ψεύδονται ἀσυστόλως. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου εἶναι παράβασις Θεοῦ καὶ ἔφερε σοβαρὸν σχίσμα.

2. Ἀφοῦ εἶναι αἱρετικὸς ὁ Πάπας, αἱρετικὸν εἶναι καὶ τὸ νέον ἡμερολόγιον, διότι ἰδικόν του κατασκεύασμα εἶναι καὶ οὐχὶ τοῦ Θεοῦ. Τὸ

λεξανδρείας, 'Αντιοχείας καὶ 'Ιεροσολύμων, ἐμμεινασῶν ἔτι ἐν τῷ 'Ιουλιανῷ ἡμερολογίῳ, ἐπήνεγκε Σχίσμα» ('Ιστορ. Π. Καρολίδου τ Α' σελ. 253) (1)

'Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον ἔχει βάσιν τὴν ἁγίαν γραφὴν, ἐνῶ τὸ νέον τὸν «ἀλάνθαστον» Πάπαν. 'Επομένως ἡ ἀλλαγὴ εἶναι σχίσμα.

1. Πᾶν τὸ γινόμενον ἄνευ συνενοήσεων μετὰ τῶν Θεοφόρωγ Πατέρωγ φέρει σχίσμα. Καὶ τί συννενόησιν νά κάμουν ἀφοῦ εἶναι αἱρετικοί; Τὸ ὑπὸ τεσσάρων παὀνορθοδόξων Συνόδων κατεδιδεκασμένον Παπικὸν κατασκεύασμα συνεπάγεται παγκόσμιον σκάνδαλον, εἶναι αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ ἔργον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ποῖοι οἱ Σχ.σματικοὶ

«ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΙ εἰσὶν υἱοὶ ἀσεβείας, στελέχη ἐκ τοῦ δένδρου ἀποκοπέντα, αὔλακες τῆς πηγῆς χωρισθείσης». (Ὀπτάτου βιβ. Β΄ κατὰ Παρμενιων) (1).

«Ἀδύνατον ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ βίον ἠκριβωμένον, καὶ νὰ εἶναι ἐν πλάνῃ ποτὲ καὶ τ' ἀνάπαλιν, νὰ ἔχῃ βίον ἀκάθαρτον καὶ νὰ εἶναι ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ». (Ἰωάν. Χρυσ). (2)

«Τὸ νὰ σχίσῃ κανεὶς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι χειρότερον κακὸν ἀπὸ τὸ νὰ πέσῃ εἰς αἵρεσιν· οὐδὲ αἷμα μαρτυρίου ἠμπορεῖ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς διαιρέσεως» (Πηδάλ. συμφ. λα΄ Ἀποστ. κανόνος) (3).

«Οὐδείς δέ ὅστις ἔχει ἀγάπην πρός τήν Ἐκκλησίαν δύναται νὰ εἶναι σχισματικὸς ἢ αἱρετικός). (Αὐγ. Ἱπ. βιβ. Β΄ κατὰ Κρεσκονίου) (4).

---

1. Φυσικὰ ἄνευ ἀσεβείας - ἀνευλαβείας - δὲν γεννᾶται σχίσμα. Ἦσαν εὐσεβεῖς οἱ μεταρρυθμισταί, Παπαδόπουλος, Μεταξάκης ἢ ἦσαν μασόνοι'
2. Ὁ βίος κανονιζει τὰ τῆς σωτηρίας, ἡ τὰ τῆς απωλειας βηματα. Ὑπῆρχε ἠκριβωμένος ὁ βίος τῶν μεταρρυθμιστῶν ἢ ἦτο φαῦλος;
3. Ὑπάρχει ἐλπὶς σωτηρίας εἰς τούς δημιουργούς τοῦ σχίσματος;
4 Ὁ ἀγαπῶν δέν προδίδει, ἐνῶ αὐτοί ἐπρόδωσαν τὴν πίστιν εἰς τούς Δυτικούς δεχόμενοι τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ τὴν συμπροσευχὴν μὲ ὅλους τούς αἱρετικούς. Ἡνώθησαν μέ τόν Πάπαν καί ἀπεξενώθησαν ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

«Ἡμεῖς τῇ ἀρχαίᾳ θεσμοθεσίᾳ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν· ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλάττομεν ἡμεῖς τούς προστιθέντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν» (Ζ΄ Οἰκουμ. Σύνοδος) (1)

«Ἅπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν, καὶ τὴν διδασκαλίαν, καί ὑποτύπωσιν τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδήμων Πατέρων καινοτομηθέντα, ἢ μετὰ ταῦτα πραχθησόμενα ἀνάθεμα τρὶς. Ὅλοις τοῖς αἱρετικοῖς ἀνάθεμα τρίς (Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας) (2).

«Κρατῶμεν τὴν ὁμολογίαν ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν, κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον Πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μή ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἣν τινα οὖν, καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι, ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἑκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τό βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τό ἅγιον, ὡς τάχα μὴ λαλῆσαν ἀρτίως ἐν ταῖς γραφαῖς καὶ οἰκουμενικαῖς Συνόδοις....

Ἅπαντες οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἱρέσει, ἢ σχίσματι, ἑκουσίως ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἱμάτιον, (Ψαλ. 108) κἄν τε Πάπαι, κἄν τε Πατριάρχαι, κἄν τε κληρικοί, κἄν τε λαϊκοί, κἄν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ». (Ἀνθίμου Κων)

ἀναγκαία καὶ δὲν κατεδικάσθη ποτέ!!

1. Ἀναθεματίζομεν λοιπόν ὅλους ὅσους ἐπρόσθεσαν 13 ἡμέρας λέγουν οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Οἰκ. Συνόδου, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν μίαν κεραίαν προσθέτοντας ἢ ἀφαιροῦντας.

2. Ὄχι ἓν καὶ δύο ἀλλ' ἅπαντα τὰ παραληφθέντα ἀπὸ τὴν Παράδοσιν τούς ἀντιλέγοντας νὰ ἀναθεματίζωμεν. Ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων εἶναι καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλομεν νὰ τὰ φυλάττωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, καὶ τό παραδοθὲν εἰς ἡμᾶς ἡμερολόγιον.

λεως ἐγκύκλ. 1848) (1).

«Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα, κἂν ἀξιόπιστος ἦ, κἂν νηστεύη, κἂν παρθενεύη, κἂν προφητεύη κἂν σημεῖα ποιῆ, λύκος σοι φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος» ('Ιγναν. Θεοφόρ.) (2)

«Διατηρεῖται ἐν ἰσχύει τὸ 'Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν 'Εκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς». (Βασ. Δ. 1923) (3).

«Συνταυτισμὸς τῶν ὀρθοδόξων ἑορτῶν πρὸς τὰς τῆς Ρώμης κρίνεται ἀσύμφορος διὰ τὴν 'Ορθοδοξίαν». (Πατριάρ. Δαμιαν. 1923) (4).

«Ἡ ροπὴ (τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου) εἰς τὰς μεταβολὰς τῶν κανόνων εἰκονίζει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κίνδυνον μέγα» (Πατριαρχεῖον 'Αντιοχείας). (5).

1. Βεβαίως. 'Ο δεχόμενος τὸ νέον ἡμερολόγιον λέγει ὅτι ἡ Πίστις εἶναι ἐλλιπής, ἑπομένως ὅλα χρειάζονται διόρθωμα. 'Αρνήθηκαν τὴν Πίστιν των οἱ νεωτερισταί, καὶ ἑκουσίως καθυπεβλήθησαν εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διότι ὁ δεχόμενος οἱανδήποτε νεωτερισμόν βλασφημεῖ εἰς τό ἅγιον Πνεῦμα, ὅπου δὲν ὑπάρχει συγχώρησις, οὔτε ἐδῶ, οὔτε εἰς τὴν ἄλλην ζωήν. Μετανοῆστε ὅσο εἶναι καιρός.

. Ὅλοι οἱ νεοημερολογῖται, ἀπὸ τὸν μεγάλον ἕως τὸν μικρὸν φοροῦν τὸ τῆς κατάρας ἱμάτιον καί μὲ αὐτὸ μέλλουν, ἂν δὲν μετανοήσουν - νὰ παρουσιαστοῦν εἰς τὸν ἀδέκαστον Κριτήν.

2. Πράγματι λύκος εἶναι ἐκεῖνος ὅπου λέγει κάτι ἐκτὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, καὶ δὲν πρέπει νὰ παρασυρώμεθα ἀπὸ τὰ δῆθεν φαινομενικὰ ἔργα. Διότι καὶ ὁ διάβολος παρουσιάζεται μέ στολὴν ἀγγέλου, ἐνῶ τὴν οὐρὰ καί τὰ κ.έρατα τὰ κρύπτει.

3. 'Εν ἰσχύει τὸ 'Ιουλιανὸν, ἄρα τὸ νέον ἄχρηστον.

4. 'Ασύμφορος μὴ συμφέρων - διά τὴν 'Εκκλησίαν ὁ συνεορτασμός μέ τοὺς Δυτικούς.

5. Μπροστὰ στὰ μάτια τῶν νεοημερολογιτῶν ὁ μέγας κίνδυνος καὶ ἀκόμη οἱ νεοημερολογῖται δὲν ἐκατάλαβαν τίποτε. Τί ψηλαφητὸν σκότος ἀλήθεια καλύπτει τοὺς παρακούοντας τοὺς ἡγουμένους των, διότι ὁ ἀθετῶν τοὺς Πατέρας ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντα αὐτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

Καταδίκη τῆς Μεταρρυθμίσεως ὑπό τῶν ἰδίων τῶν Νεοημερολογιτῶν

«ΜΕΤΑΒΑΣ εἰς Κωνσταντινούπολιν (ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος) τῷ ἔτει ἐκείνῳ συμμετέσχε τῆς ἐκεῖ συγκροτηθείσης Συνοδικῆς διασκέψεως πρὸς ἀποκήρυξιν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσκόπει ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία νὰ παραπλανήσῃ τοὺς ὀρθοδόξους... τῆς ἀποκρούσεως ταύτης συμμετεῖχε διὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτοῦ κύρους καὶ ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος ὅστις φαίνεται ὅτι μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου μετέβη εἰς Ἱερουσαλήμ» (Χρυσοσ. Παπαδόπουλος ὁ μεταρρυθμίσας τὸ ἡμερολόγιον) (1).

«Ἡ Γρηγοριανὴ τροποποίησις τοῦ ἡμερολογίου θεωρεῖται ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μία τῶν πολλῶν καινοτομιῶν τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, Παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετος τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησις... Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐχαρακτηρίσθη ἐν αὐτῇ (τὴν Σύνοδον τοῦ 1593) ὡς νεωτερισμὸς ἀντιβαίνων εἰς κανόνας καὶ διατάξεις τῆς Ἐκκλη-

1. Πρὸς ἀποκήρυξιν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου συνεκροτήθη ἡ Σύνοδος ἐκείνη τοῦ Ἱερεμίου λέγει ὁ ἴδιος ὁ μεταρρυθμιστής, διότι προσπαθοῦσαν οἱ Δυτικοί νά παραπλανήσουν τοὺς Ὀρθοδόξους, καί ὄχι καθώς γράφει ἄλλος διά τό Πασχάλιον μόνον. Μαρτυρεῖ μόνος του ὅτι ἐκεῖνοι κράτησαν γερά καί οὗτος παρεπλανήθη.

σίας (Χρυσ. Παπαδ)λου 'Εθν. Κήρυξ 1919).

«Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Πατριάρχου 'Ιερεμίου (πρὸς Πρίγκιπα Δαπόντε) χαρακτηρίζει ὡς ἄριστα τὴν θέσιν, ἣν εὐθὺς κατέλαβεν ἡ 'Ορθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέναντι τῆς Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου» (Χρυσ. Παπαδ)λου 'Εθν. Κήρυξ 1919).

«Λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ 'Εκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι αὐτοκέφαλοι 'Εκκλησίαι, ἂν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἡνωμέναι διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἑνότητος τῆς 'Εκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην τὴν ὀρθόδοξον 'Εκκλησίαν. Καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ Σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων» (Χρυσ. Παπαδόπουλος καὶ ἡ τῆς μεταρρυθμίσεως 'Επιτροπὴ 1923) (3).

---

1. 'Αντιβαῖνον εἰς κανόνας, παγιόσμιον σκάνδαλον κλπ. χαρακτηρίζει μόνος του ὁ Παπαδόπουλος τὴν ἀλλαγήν, καὶ ὅμως ἀργότερον ἔπεσεν ὁ ἴδιος εἰς αὐτὰς τὰς παραβάσεις, καὶ χωρὶς ντροπὴ γράφει ὅτι ἡ μεταρρύμισις εἶναι μία παρονυχὶς καὶ ὅτι δὲν σφάλλει πουθενά, ἀλλὰ φταῖνε οἱ διαβολεῖς ἁγιορεῖται!!

2. 'Ως ἄριστα δέχεται τὴν ἐνέργειαν τοῦ 'Ιερεμίου ὁ αἴτιος τοῦ σχίσματος, ἄρα αὐτοδικάζεται καὶ .ὰ μὴν αἰτιᾶται τοὺς ἁγιορείτας.

3. Σχισματικὴν λοιπὸν χαρακτηρίζει τὴν 'Εκκλησ'αν τῆς 'Ελλάδος, διότι ἐχωρίσθη ἀπὸ τὰς ἄλλας, καὶ αὐτὴν τὴν ζημίαν τὴν ἐπροξένησεν ὁ ἴδιος ἀργότερον ὁ μεταρρυθμιστὴς Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Τί εἶπαν καὶ λέγουν οἱ Μεταρρυθμισταί

ΠΡΩΤΟΝ: «Ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχει πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰς Παραδόσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Αὐτὰ εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Παπαδόπουλος μετὰ ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω. Ἀφοῦ δὲν θίγομεν οὐδένα κανόνα μὲ τὴν ἀλλαγήν, καταργοῦντες θεσπισμένας νηστείας, ἀνατρέποντες ὅλον τὸν Κυριακοδρόμιον καί ποιοῦντες σύγχυσιν, ἄλλοι νά ἑορτάζουν καί ἄλλοι νὰ ἐργάζωνται κλπ. εἰς τί θὰ προσκρούσωμεν ἐὰν αὔριον καταργήσωμεν καί τὰς ὑπολοίπους νηστείας, ἐκτὸς τῶν ὅσων διεγράφησαν μέ τὴν προσθήκην τῶν 13 ἡμερῶν τὸ 1924 ἐπισήμως; Ἐάν διά τῆς προσθήκης τῶν 13 ἡμερῶν εἴμεθα ἐντὸς τῆς Ὀρθοδοξίας, διατί δὲν θὰ εἴμεθα ἐντὸς καὶ ὅταν καταργήσωμεν ἑορτάς, λειτουργίας, τροπάρια καὶ ὕμνους, ἱεροτελεστείας, εἰκόνας κλπ.; Καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς δὲν πρόκειται περὶ δογμάτων.

Τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ δὲν εἶναι δόγμα, δυνάμεθα νὰ τὸ ἐξαλείψωμεν ἐπειδὴ δὲν προσκρούει εἰς δόγμα; ὄχι βέβαια, διότι ἅπαντα ἐκφράζουν αἰσθητοποίησιν τῶν δογμάτων. Τά δόγματα εἶναι οἱ στῦλοι τοῦ οἰκοδομήματος καὶ τὰ ἄλλα εἶναι αἱ πέτραι, τὰ ξύλα καὶ γενικὰ ὁ στολισμός του. Ἀφοῦ καθ᾽ ὑμᾶς οὐδεμία «με-

ταβολὴ» ἐπῆλθεν τότε πῶς χαρακτηρίζετο ὑφ' ὑμᾶς πρὸ τῆς ἀλλαγῆς ὡς«αὐθαίρετος τῶν ἐκλησιαστικῶν Παραδόσεων καταπάτησις»; ("Ιδε 'Εθνικόν Κήρυκα ἀρ. 143 1919).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: «Ἡ διόρθωσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου δὲν μεταβάλλει τὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτοῦ μέρος».

..Μόνον ἔλλειψις φρονήματος ἐκκλησιαστικοῦ, ἔλλειψις ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως καὶ διαισθήσεως, δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐπιπολαιότητα μεθ' ἧς ἀπεφασίσθη ἡ μεταβολὴ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Μόνον τυφλοὶ δὲν δύνανται νὰ ἴδουν ποίαν ἀναστάτωσιν ἐπέφερεν ἡ ἀνατροπὴ τῶν δύο χιλιάδων ἐτῶν ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος. Ἄλλοι νά καταλύουν, ἄλλοι νά νηστεύουν, ἄλλοι νά ἔχουν Θεοφάνεια καὶ ἄλλοι Χριστούγεννα ἄλλοι νά λέγουν ἐν μιᾷ Κυριακῇ ἄλλο Εὐαγγέλιον καί ἄλλοι ἄλλο!

Αὐτὴ ἡ ἀναστάτωσις δημιουργεῖται καὶ εἰς Χώρας καὶ εἰς Ἔθνη, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν, διότι οἱ μὲν νηστεύουν, οἱ δὲ κρεοφαγοῦν, οἱ μὲν ἐργάζονται, οἱ δὲ ἀργοῦν κ.λ.π. Καὶ πῶς «ἡ τροποποίησις τοῦ ἡμερολογίου θεωρεῖται... παγκόσμιον σκάνδαλον» τὴν μίαν ἡμέραν καὶ τήν ἄλλην δὲν βλάπτει πουθενά;

ΤΡΙΤΟΝ: «Ἡ ἑνότης τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δὲν παραβλάπτεται».

Αὐτὰ εἰπώθηκαν ἐπισήμως ὑπὸ τῶν μεταρρυθμιστῶν. Ποία δὲ εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ δόγματος; Καὶ πῶς αἰσθητοποιεῖται τό Δόγμα; Δόγματα βεβαίως εἶναι οἱ νόμοι οἱ ἀποβλέποντες εἰς τὴν Πίστιν, ὡς τὸ τρισυπόστατον τῆς Θεότητος, ἡ ἐκπόρευσις τοῦ ἁγίου Πνεύματος κ.λ.π. Ἀλλά ἔκφρασις καὶ αἰσθητοποίησις τοῦ δόγματος εἶναι ἡ ὅλη Λατρεία. Καί ἡ λατρεία αὕτη εἰς τὴν ὀρθόδοξον Θρησκείαν εἶναι καί πρέπει νὰ εἶναι ἑνιαία ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ. Εἰς τὴν ΕΝΟΤΗΤΑ ταύτην ἀπέβλεψαν αἱ

Οἰκουμενικαί Σύνοδοι καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα κύριον λόγον εἶχε ἵνα ἑορτάζεται τοῦτο κοινῶς ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐγένετο πρὸ τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Συνόδου.

Η ΕΝΟΤΗΣ ἄρα τῆς πίστεως «τὴν ἑνότητα τῆς Πίστεως» καὶ ἡ ΕΝΟΤΗΣ τῆς θείας λατρείας εἶναι τι ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΣ διά τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἶναι τι ΥΠΕΡΔΟΓΜΑΤΙΚΟΝ. Σκοπὸς τῶν ἁγίων Συνόδων ἦτο ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἑνότητος, ἐνῶ ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου διέσπασε τὴν ἑνότητα τῆς λατρειας. καὶ τῆς Πιστεως προσέκρουσεν εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ δόγματος τῆς ΕΝΟΤΗΤΟΣ, τῆς μιᾶς ἁγίας Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Προσέκρουσεν εἰς αὐτό τό Σύμβολον τῆς Πίστεως, τὸ Πιστεύω. «Εἰς μίαν ἁγίαν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν».

Τὴν ἑνότητα ἐκήρυξεν πρῶτος ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστὸς, εἰπὼν τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο: «Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς.... Ἵνα πάντες Ἓν ὦσιν· καθὼς καὶ σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοί, καγὼ ἐν σοὶ, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἝΝ ὦσιν» (Εὐαγγέλιον τῆς ἀγάπης). Ἄρα οἱ μεταρρυθμισταὶ παρέβλεψαν τὴν ἕνωσιν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ προσέβλεψαν πρός τήν δύσιν ἵνα ὦσιν ἓν μετά τοῦ Πάπα καί μεθ' ὅλας τὰς Θρησκείας.

Ἰδοὺ τί λέγει ἡ Δύσις: «Δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει ἦτο μεγάλη πνευματικὴ εὐχαρίστησις νὰ εὑρεθῶμεν εἰς θέσιν ὥστε νὰ ΣΥΝΕΟΡΤΑΖΩΜΕΝ τὰς μεγάλας Χριστιανικὰς ἑορτὰς τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς... Τὸ δεύτερον βῆμα θὰ μᾶς τὸ κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνεορτασμὸν τῶν ἑορτῶν» (Ἄγγλος Ἐπίσκοπος τέως Ὀξφόρδης κ. Γκόρ 1920 - 1922 εἰς σύνδ. τοῦ Μεταξάκη.

Αὐτὸς λοιπὸν ἦτο καὶ εἶναι ὁ διακαὴς πόθος τῆς Δύσεως, ὁ συνεορτασμὸς, καὶ αὐτὸν τὸν πόθον ἐν οἰστρηλασίᾳ ἔτρεξαν καὶ τρέχουν νὰ ἱκανοποιήσουν οἱ μεταρρυθμισταὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ τώρα θά φέ-

ρουν καὶ τὸ Πάσχα ἐκεῖ ποὺ ὁρίζει τὸ Πρόγραμμα. Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ φωνασκοῦν ὅτι εἶναι χριστιανοί καί μάλιστα ὀρθόδοξοι!

Ἀφοῦ μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου ἡ ὁποία ἐφυγάδευσεν τὸν Παράκλητον δὲν «παραβλάπτεται ἡ ἑνότης» εἶναι δυνατὸν νὰ παραβλαφθῇ ὅταν συγχωνευθοῦμεν εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ ἑνωθοῦμε μὲ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ οἰκουμενισμοῦ; Σκότος ψηλαφητὸν ἐπικρατεῖ σήμερον.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ: «Τὸ Πάσχα μένει ἄθικτον».

«.... ἡ μὲν Ἐκλησία ἡμῶν διακρατεῖ τὰ ΠΑΡΑΔΟΘΕΝΤΑ αὐτῇ, ἡ δὲ ΔΥΤΙΚΗ ὡς θέλει καὶ βούλεται. Ἄλλως γὰρ ποιῆσαι οὐκ ἔχομεν ὅλως ὡς παντὸς Πατριάρχου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κανόσι καὶ νόμοις ὀφείλοντος ὑποκεῖσθαι καί ΠΑΡΑΔΟΣΕΣΙΝ ἐκκλησιαστικαῖς καὶ οὕτω διακρατοῦντος καὶ τοὺς ἐνταῦθα κυβερνῶντας· μένει τὰ τῶν ἁγίων Πατέρων πεφυλαγόμενα.

... Παρά τε τοῦ θείου Κλήμεντος καὶ παρὰ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου καλῶς ἐθεωρήθη (τὸ Πάσχα) κανόνιόν τε ΑΡΙΣΤΟΝ συνετέθη αὐταῖς ΑΙΩΝΙΟΝ ἀστρονόμων ἑκάστοτε μὴ δεόμενον.

Τῶν αἰτίων λοιπὸν τούτων, καὶ ἄλλων εὐλόγων πολλῶν καὶ τὸ περὶ Πάσχα ἀκαταζήτητον διατηροῦμεν καὶ ὅριον αἰώνιον ἔχομεν ἄχρι τῆς ΕΝΔΟΞΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΤΟΥ ΕΛΕΥΣΕΩΣ φυλαττόμενον. Οὐ γὰρ ὑπέρτεροι κανόνων ἡμεῖς, δι' ὅ πολλοί τῆς εὐθείας ἐξετράπησαν, ὑπήκοοι δὲ καὶ ἐκπληρωταί, ὡς δυνατόν, πρὸ οἰκοδομὴν τὴν ἐξουσίαν, ἣν ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Κύριος, χρώμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ καθ' ἡμᾶς, ἥτις ἔχει λόγους ἁγίων πολλούς, μαρτύρια, Κανόνας, καί εἴ τι τῆς παγχρύσου ἁλύσεως ταύτης ἀποτεμοῦμεν, εἰς τὴν τοῦ ὅλου καθαίρεσιν τὴν ζημίαν ἐπάξωμεν ἀνωφελῶς...» (Πατρ. Ἱερμ. Β' ἐπιστ. εἰς Πρίγ. Δαπόντε).

Πῶς μένει ἄθικτον τὸ Πάσχα ὅταν ἐξοστρακίζεται ἀπὸ τὰ ὅρια τῶν ἁγίων Πατέρων; Τὰ ὅριά του εἶναι ἀπὸ 22

Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλ. καὶ τῶν μεταρρυθμιστῶν ἀπὸ 3 Ἀπριλίου ἕως 8 Μαΐου, εἶναι ἄθικτον;

Ἂς φέρομεν εἰς τὸ μέσον τὸ Κανόνιον τῶν ἁγίων Πατέρων, τὸ ὁποῖον εἶναι αἰώνιον ἕως τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κριτοῦ εἰς τὴν δευτέραν Παρουσίαν, καὶ τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, διὰ νὰ ἐλέγχῃ ὅλους τοὺς νεωτεριστάς. Τοῦτο τὸ Κανόνιον εἶναι «μαρτύριον» τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου τό ὁποῖον διεσώθη μέχρι τῆς σήμερον, ἐνῷ ὁ Κανὼν τῆς Συνόδου περὶ τοῦ Πάσχα ἐξηφανίσθη.

ΑΙΩΝΙΟΝ ΚΑΝΟΝΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓ. ΠΑΣΧΑ

ΚΑΝΟΝΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Οἱ κύκλοι		Α'	Β'	Γ'	Θ'	Δ'	Ε'	ΣΤ'	τοῦ Ἡλίου	
		Ζ'	ΙΓ'	ΙΔ'	ΙΕ'	Ι'	ΙΑ'	ΙΖ'		
Οἱ ΙΘ κύκλοι τῆς Σελήνης	Τό Νομικόν Φάσκα	ΙΗ'	ΙΘ'	ΚΕ'	ΚΣΤ'	ΚΖ'	ΚΒ'	ΚΓ'	Τό θεμέλιον τῆς Σελήνης	
		ΙΒ'	ΚΔ'	Η'	Κ'	ΚΑ'	ΙΣΤ'	ΚΗ'		
Α'	Β'	Άπ. ζ Γ'	Άπ. ς Δ'	Άπ. ε Ε'	Άπ. δ ΣΤ'	Άπ. γ Ζ'	Άπ. θ Α'	Άπ. η Β'	ΙΔ'	ΙΑ'
Β'	ΚΒ'	Μρκδ ΣΤ'	Μρκγ Ζ'	Μρκθ Α'	Μρκη Β'	Μρκζ Γ'	Μρκς Δ'	Μρκε Ε'	ΚΕ'	ΚΒ'
Γ'	Ι'	Άπιδ Δ'	Άπιγ Ε'	Άπιβ ΣΤ'	Άπια Ζ'	Άπιζ Α'	Άπις Β'	Άπιε Γ'	ΣΤ'	Γ'
Δ'	Λ'	Μρλα Ζ'	Άπ. ς Α'	Άπ. ε Β'	Άπ. δ Γ'	Άπ. γ Δ'	Άπ. β Ε'	Άπ. α ΣΤ'	ΙΖ'	ΙΔ'
Ε'	ΙΗ'	Άπκα Ε'	Άπ. κ ΣΤ'	Άπιθ Ζ'	Άπκε Α'	Άπκδ Β'	Άπκγ Γ'	Άπκβ Δ'	ΚΗ'	ΚΕ'
ΣΤ'	Ζ'	Άπιδ Α'	Άπιγ Β'	Άπιβ Γ'	Άπια Δ'	Άπ. ι Ε'	Άπ. θ ΣΤ'	Άπ. η Ζ'	Θ'	ΣΤ'
Ζ'	ΚΖ'	Μρλα Δ'	Μρ. λ Ε'	Μρκθ ΣΤ'	Μρκη Ζ'	Άπ. γ Α'	Άπ. β Β'	Άπ. α Γ'	Κ'	ΙΖ'
Η'	ΙΕ'	Άπκα Β'	Άπ. κ Γ'	Άπιθ Δ'	Άπιη Ε'	Άπιζ ΣΤ'	Άπις Ζ'	Άπκβ Α'	Α'	ΚΗ'
Θ'	Δ'	Άπ. ζ Ε'	Άπ. ς ΣΤ'	Άπ. ε Ζ'	Άπια Α'	Άπ. ι Β'	Άπ. θ Γ'	Άπ. η Δ'	ΙΔ'	Θ'
Ι'	ΚΔ'	Μρλα Α'	Μρ. λ Β'	Μρκθ Γ'	Μρκη Δ'	Μρκζ Ε'	Μρκς ΣΤ'	Μρκε Ζ'	ΚΓ'	Κ'
ΙΑ'	ΙΒ'	Άπιδ ΣΤ'	Άπιγ Ζ'	Άπιθ Α'	Άπιη Β'	Άπιζ Γ'	Άπις Δ'	Άπιε Ε'	Δ'	Α'
ΙΒ'	Α'	Άπ. ζ Β'	Άπ. ς Γ'	Άπ. ε Δ'	Άπ. δ Ε'	Άπ. γ ΣΤ'	Άπ. β Ζ'	Άπ. η Α'	ΙΕ'	ΙΒ'
ΙΓ'	ΚΑ'	Μρκδ Ε'	Μρκγ ΣΤ'	Μρκβ Ζ'	Μρκη Α'	Μρκζ Β'	Μρκς Γ'	Μρκε Δ'	ΚΣΤ'	ΚΓ'
ΙΔ'	Θ'	Άπιδ Γ'	Άπιγ Δ'	Άπιβ Ε'	Άπια ΣΤ'	Άπ. ι Ζ'	Άπις Α'	Άπιε Β'	Ζ'	Δ'
ΙΕ'	ΚΘ'	Μρλα ΣΤ'	Μρ. λ Ζ'	Άπ. ε Α'	Άπ. δ Β'	Άπ. γ Γ'	Άπ. β Δ'	Άπ. α Ε'	ΙΗ'	ΙΕ'
ΙΣΤ'	ΙΖ'	Άπκα Δ'	Άπ. κ Ε'	Άπιθ ΣΤ'	Άπιη Ζ'	Άπκδ Α'	Άπκγ Β'	Άπκβ Γ'	ΚΘ'	ΚΣΤ'
ΙΖ'	Ε'	Άπ. ζ ΣΤ'	Άπ. ς Ζ'	Άπιβ Α'	Άπια Β'	Άπ. ι Γ'	Άπ. θ Δ'	Άπ. η Ε'	Ι'	Ζ'
ΙΗ'	ΚΕ'	Μρλα Β'	Μρ. λ Γ'	Μρκθ Δ'	Μρκη Ε'	Μρκζ ΣΤ'	Μρκς Ζ'	Άπ. α Α'	ΚΑ'	ΙΗ'
ΙΘ'	ΙΓ'	Άπιδ Ζ'	Άπ. κ Α'	Άπιθ Β'	Άπιη Γ'	Άπιζ Δ'	Άπις Ε'	Άπιε ΣΤ'	Β'	Α'

Σημ. Ἡ Α΄ στήλη τῶν θεμελίων εἶναι ἀστρονομική μέ πρόσθεσιν 3 ἡμερ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Περιεχόμενον τοῦ Αἰωνίου Κανονίου

Καθὼς βλέπομεν τὸ αἰώνιον Κανόνιον εἰς τὴν ἀριστεράν πλευρὰν καὶ καθέτως ἔχει τοὺς 19 κύκλους τῆς Σελήνης. Οἱ κύκλοι χρησιμεύουν διὰ τὴν εὕρεσιν τοῦ Νομικοῦ Πάσχα, τὸ ὁποῖον εἶναι γραμμένον δίπλα ἀπὸ κάθε κύκλον Σελήνης. Ἀφοῦ γνωρίζομεν τὸν κύκλον τῆς Σελήνης οἱουδήποτε ἔτους, (τό πῶς γνωρίζομεν ἴδε σελ. 90) καί τὸ Νομικὸν εἰς πόσας τοῦ μηνὸς γίνεται, ἀπομένει νὰ μάθωμεν εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος θὰ γίνῃ τὸ Νομικὸν διὰ νὰ εὕρωμεν τὶ ἡμερομηνία θὰ ἔχει ἡ Κυριακὴ μετὰ τοῦ Νομικοῦ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ γίνῃ τὸ ἅγιον Πάσχα. Εἰς αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθήσουν οἱ κύκλοι τοῦ Ἡλίου οἱ ὁποῖοι εἶναι 28 καὶ εὑρίσκονται εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ Κανονίου, καταλλήλως ὑπὸ τῶν σοφοτάτων Πατέρων τοποθετιμένοι, ὥς τε κάτωθεν τῶν στηλῶν τῶν κύκλων τοῦ Ἡλίου καὶ καθέτως, νὰ ἀναγράφεται ἡ ἡμερομηνία τοῦ ἁγίου Πάσχα. Ἀνάμεσα δὲ εἰς κάθε τετράγωνον εὑρίσκεται ἓν κεφαλαῖον γράμμα, τὸ ὁποῖον δηλοῖ τὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ὅπου γίνεται τό Νομικόν. (Ἴδε καί εἰς τὸ κεφάλαιον περὶ εὑρέσεως τοῦ Ἁγ. Πάσχα.)

ΟΔΗΓΙΑ: Ὅταν γνωρίζωμεν τὸν κύκλον τῆς Σελήνης ἑνὸς ἔτους, καὶ τὸν κύκλον τοῦ Ἡλίου, ἐρχόμεθα εἰς τό Κανόνιον καί εὑρίσκομεν εἰς τό ἀριστερόν μέρος τούς

κύκλους τῆς Σελήνης καὶ εἰς τὸ ἄνω τοῦ Ἡλίου. Ὕστερον παρακολουθῶμεν τά τετράγωνα, ἀπό τόν κύκλον τῆς Σελήνης δεξιά καὶ εὐθεια, καὶ ἀπὸ τὴν στήλην τοῦ κύκλου τοῦ Ἡλίου καθέτως· καὶ εἰς ὅποιον τετράγωνον συναντηθοῦν αἱ δύο γραμμαὶ τῶν δύο κύκλων (ἡ μία ὁριζοντίως καὶ ἡ ἄλλη καθέτως) εὑρίσκεται γραμμένη ἡ ἡμερομηνία τοῦ ἁγίου Πάσχα(1), καὶ ποία ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος γίνεται τό Νομικόν. Ἔχοντες λοιπόν ὑπ' ὄψιν οἱ Πατριάρχαι Κων)πόλεως Ἱερεμίας Β' καί Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος τήν ἀκρίβειαν καί τήν ἐπιστημονικότητα τοῦ Κανονίου ἔγραφον πρός τόν πάπαν «..ὡς οὐκ ἔστιν ἀσύστατον τὸ παρ' ἡμῖν Πασχάλιον, ἀλλ' ὡς ἀκόλουθον τοῖς ὁρισθεῖσι τῶν ἁγίων Πατέρων μένει ΟΡΘΟΝ καὶ εἰς αἰώνας σταθερὸν διαμενεῖ ἕως φυλάττειν τὴν τάξιν ἥ ἔλαχεν, ἀπαρασάλευτον, ἀρίστως ἐσκεμμένειν τοῖς θείοις Πατρᾶσιν, ΩΝ ΟΥΔΕΙΣ ΤΩΝ ΝΥΝ ΟΥΤΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΟΙΔΕ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ κατ' ἐκείνους τοὺς ἀρίστους, οὔτε τὸν ΑΓΙΑΣΜΟΝ ἔχει πλὴν, εἰ μήπου δοκήσει τὰ δὲ ἄλλα ἐστὶν ἀληθείας μακρὰν» (Ἱερεμίου Β΄ καὶ Ἀλεξανδρ. Σιλβέστρου ἐπιστ. πρὸς Πάπαν).

---

1. Ἡ μετάθεσις τοῦ ἁγίου Πάσχα ἔγινε ὑπὸ τοῦ Βλαστάρεως μὲ τὴν ἀλλαγὴν τῆς Ισημερίας καί διὰ τοῦτο δὸν φαίνεται νὰ τό ἔκαμαν οἱ μεταρρυθμισταί τὸ 1924, ἀλλάἔγινε τὸ ἔργον μὲ πονηρία πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ναὶ μέν γίνεται τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἄσχετον πρὸς τὴν ἡμερομηνίαν (13 ἡμέρας μπροστὰ) ἀλλὰ μαρτυρεῖ ὅτι μὲ τὸ Ἰουλιανὸν γίνεται κανονικότατα χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀνωμαλίαν, καὶ ὅτι ἡ Σελήνη τοῦ ἁγίου Πάσχα γίνεται πάντοτε μὲ τὰς ἡμερομηνίας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἐλέγχουσα καί αὐτὴ τοὺς νεοημερολογίτας. Ἑπομένως λαλοῦσι παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀδικίαν οἱ τολμηροὶ καταπατηταὶ τῶν πατρικῶν μας Παραδόσεων. . . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Περὶ τοῦ Αἰωνίου Πασχαλίου

ΑΥΤΟ εἶναι τὸ αἰώνιον κανόνιον τοῦ ἁγίου Πάσχα τὸ «ἐξαίρετον, καὶ ὅπου δὲν ἐδύνετο νὰ γίνῃ καλλίτερον, λέγει ὁ Ματθαῖος ὁ Βλάσταρης, συνεκρότησε καί ἐξέθετο ἡ ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ Α΄ Σύνοδος, κατὰ τὸν κανόνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τοὺς κανόνας τῆς Α΄ Συνόδου δὲν εὑρίσκεται· εὑρίσκεται δὲ ὡς λέγει ὁ Βαλσαμὼν, εἰς τὰ ἐκείνης Πρακτικά. Σώζεται δὲ ἤδη καί παρά Ματθαίῳ τῷ Βλαστάρει, καί ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις τετυπωμένον, καί εἰς ἄλλα βιβλία πολλά». (Σημ. εἰς τὸν Ζ΄ Ἀποστ. Κανόνα).

Τὸ αἰώνιον Κανόνιον τοῦτο οὐδέποτε θὰ κανονίσῃ τὸ Πάσχα μὲ προσθήκη ὄχι 13 ἡμερῶν ἀλλ' οὔτε μιᾶς ἡμέρας. Τοῦτο εἶναι κατασκευασμένον μὲ τὴν ἰσημερίαν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἡ ὁποία ἦτο τὸ 325 μ.Χ. τὴν ἑβδόμην (7) Μαρτίου ὅπως εἶναι καὶ σήμερον μὲ τὴν δῆθεν πεσμένη, καὶ θὰ εἶναι καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων οὕτω. (ἴδε λεπτομερείας εἰς τὸ δεύτερον μέρος).

Μὲ τὴν ἰσημερίαν τῆς 7ης Μαρτίου τὸ 325 καὶ τὸ 1974 ἔχομεν τὰ ὅρια τοῦ ἁγίου Πάσχα ἀπὸ 22 Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλίου, ἐνῷ μὲ τὴν πρόσθεσιν τῶν 13 ἡμερῶν εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον τὸ Πάσχα ἀνῆλθε ἀπὸ 3ης Ἀπριλίου ἕως 8 Μαΐου καὶ οὐδέποτε ἀπὸ 22 Μαρτίου

ἕως 3 Ἀπριλίου.

Ἀποδεικνύεται σαφέστατα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Κανονίου τούτου καὶ μὲ τὴν ἀνὰ χεῖρας μελέτην, ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐξυπηρετεῖ τάς σαθρὰς καὶ βλασφήμους ἐπινοήσεις τῶν Παπῶν καὶ τῶν ἀθέων ἀστρονόμων καὶ τῶν ἀντιχρίστων δοξασιῶν των.

Τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἤ καθὼς τὸ λέγουν, τό Ἰουλιανὸν μεταρρυθμισμένον, εἶναι τελείως ξένον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ξένον πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Ἰουλιανοῦ, καί οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρας. Κακῶς, σκοπίμως καὶ ἀσυστόλως βλασφημοῦν οἱ μεταρρυθμισταί, λέγοντες ὅτι ἐπανέφεραν τὸ ἑορτολόγιον ἐκεῖ ὅπου ἦτο τό 325, καὶ ὅτι εἶναι σύμφωνοι, καί ἑορτάζουν ὅπως ἑώρταζον οἱ ἅγιοι Πατέρες τό 325, καὶ ὅτι αὐτοὶ ἑορτάζουν καλῶς καὶ οἱ παλαιοημερολογῖται οἱ πρὸ τοῦ 1924 ἑώρταζον, κακῶς; Ὁποία βλασφημία! Ὁποία πλάνη!

Ὅσην βλασφημίαν περιέχει τὸ «φιλιόκβε» καὶ αἱ πλάναι τῶν Παπῶν τόσην περιέχει καὶ δῆθεν «ἐπιβεβλημένη» μεταρρύθμισις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄

Αἱ τιμωρίαι τῶν Σχισματικῶν μεταρρυθμιστῶν

«ΕΙ ΤΙΣ εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε κἂν ἐγώ, κἂν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ, Ἀ ν ά θ ε μ α ἔ σ τ ω» (Γαλ. Α΄) (1).

«Μὴ γὰρ Ἰάκωβον εἴπῃς, καὶ Ἰωάννην· κἂν γὰρ τῶν πρώτων Ἀγγέλων ἤ τις ἐξ οὐρανοῦ διαφθείρων τὸ κήρυγμα, ἀ ν ά θ ε μ α ἔστω. Καὶ οὐκ εἶπεν, ἐὰν ἐναντία καταγγέλωσιν, ἢ ἀνατρέπωσιν τὸ πᾶν, ἀλλὰ κἂν μικρόν τι εὐαγγελίζονται παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα, κἂν τὸ τυχὸν παρακινήσωσιν ἀνάθεμα ἔστωσαν». (Ἰωάν. Χρυσ. ὁμ. Γαλ. Κ΄ Α΄) (2).

«Καταλιπόντες τὴν Ἐκκλησίαν, ἐγκαταλείφθησαν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ οὐκ ἔμεινεν ἐν αὐτοῖς σύ-

1. Ἀνάθεμα σημαίνει χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἀπατῶνται περιπέσαντες εἰς δεινὴν πλάνην ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ νέον ἑορτολόγιον, οἱ ἀσπασθέντες τὸ ἐφεύρεμα τοῦ Διαβόλου δηλαδὴ τοῦ Πάπα κεχωρισμένοι καὶ ἀρνηθέντες τὴν δισχιλιετῆ. Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, μακρὰν τοῦ Θεοῦ εὑρίσκονται ὁποιοι καὶ ἂν εἶναι.

2. Ἂν διὰ τὸ παραμικρόν, δι' ἓν Ἰῶτα, ἀνάθεμα ἔχουν οἱ προσθέτοντες, ἢ ἀφαιροῦντες, πόσα ἀναθέματα ἔχουν οἱ τὸ πᾶν ἀνατρέψαντες μεταρρυθμισταί; Εἶναι δυνατὸν νὰ λέγωνται Ὀρθόδοξοι;

νεσις, οὔτε φῶς, ἀλλά σκότος καί πώρωσις» (Ἰω. Χρυσοστ. (1).

«Ἔστι γάρ, ἔστι καί ἀγνοίας δοῦναι δίκην, ὅταν ἡ ἄγνοια ἀσύγνωστος ἦν». (Ἰωάν. Χρυσ. Ρωμ. 24) (2).

«Πατριάρχης, ἤ Μητροπολίτης, ἤ Ἐπίσκοπος, ἤ Κληρικός, ἤ Μοναχός, ἤ Λαϊκός, ἕκαστος καί ὁμοῦ πάντες, ὁ τολμήσας ἀφελεῖν τι, μίαν γοῦν παραβῆναι συλλαβὴν καί παρασαλεῦσαι ὅπως δήποτε, ὑπεύθυνος μέν ταῖς τῶν ἁγίων Πατέρων ποιναῖς, ἀποσυνάγωγος δὲ καί ἀκήρυκτος τῆς τῶν ὀρθοδόξων κοινωνίας· ὡς σεσηπὸς μέλος ἀποκοπτόμενος τοῦ καθόλου σώματος τῆς Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας». Δοσ. Τομ. Καταλλαγῆς σελ. 69) (3).

«Πολλοὶ γὰρ τῶν δοξάντων ἐμμένειν καὶ βαδίζειν, νεκρῶν ἀθλιώτερον διάκεινται». (Ἰωάν. Χρυσ.) (4)

«Ὅν δ' ἂν δαίμονες λάβωσι, ποία ἕξει σωτηρία; (Γρηγορίου Θεολ.) (5)

«Τότε εἰσῆλθεν ὁ διάβολος εἰς τὸν Ἰούδαν καὶ τὸν ἔλαβεν ὁλόκληρον, ὅταν ὁ Χριστὸς ἀπέσχισεν αὐτὸν τοῦ ἱεροῦ χοροῦ τῶν Ἀποστόλων» (Ἰωάν. Χρυσοστ. Πρός Φιλιπ. λογ. Ζ΄) (6)

«Καί ἔστιν ἀπόφασις τῆς ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου λέγουσα· εἴ τις ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν ἔγγραφον ἤ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα ἔστω» (Ζ΄ Οἰκ. Σύν) (7)

1. Ἐγκατάλειψις τῆς Ἐκκλησίας σημαίνει φυγάδευσις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, σκότος καί πώρωσις.

2. Ἄν διά τά ἐν ἀγνοίᾳ θά γίνῃ δίκη, διὰ τοὺς ἐν γνώσῃ μεταρρυθμιστὰς τοῦ ἡμερολογίου θά ὑπάρξῃ σωτηρία;

3. Σάπιον μέλος γίνεται ὅταν παραβῆ τι, μίαν συλλαβήν, οἱασδήποτε. Τί γίνονται οἱ κατ' ἐντολὴν τοῦ Πάπα προσθέτοντες νεοημερολογῖται;

4. Χειρότεροι τῶν νεκρῶν εἶναι οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι νεοημερολογῖται.

5. Ἀλοίμονον εἰς τούς σχισματικοὺς νεοημερολογίτας οἱ γενόμενοι ὄργανα τοῦ Πάπα καί τοῦ διαβόλου.

6. Τότε εἰσέρχεται ὁ Σατανάς ὅταν κοπῆ τις ἐκ τῆς ὀρθ. Ἐκκλησίας.

7. Ἀναθεματίζονται λοιπόν οἱ παραβαίνοντες τάς ἐγγράφους καί ἀγράφους παραδόσεις. Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι καί τὸ ἡμερολόγιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Περὶ ἀγράφων Παραδόσεων

«...ΕΙ ΓΑΡ ἐπιχειρήσαιμεν τὰ ἄγραφα τῶν ἐθῶν, ὡς μὴ μεγάλην ἔχοντα τὴν δύναμιν, παραιτεῖσθαι, λαθοίμεν ἂν εἰς αὐτὰ τά καίρια ζημιοῦντες τὸ Εὐαγγέλιον, μᾶλλον δὲ εἰς ὄνομα ψιλὸν προϊστῶντες τὸ κήρυγμα. (ἀναφερόμενος περὶ τοῦ τύπου τοῦ **Σταυροῦ**, περὶ πρὸς Ἀνατολὰς νὰ προσευχόμεθα κ.λ.π. λέγει) Οὐκ ἀπὸ τῆς σιωπωμένης καὶ μυστικῆς Παραδόσεως παρελάβαμεν;» (Μ. Βασ. εἰς 91 Κανόνα Σύνταγμα Ράλλη τομ. 4 σελ. 283). (1)

«Ἀρκεῖ γὰρ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἡμετέρου λόγου τὸ ἔχειν πατρόθεν τὴν παράδοσιν, οἷον τινὰ κλῆρον δι' ἀκολουθίας ἐκ τῶν Ἀποστόλων διὰ τῶν ἐφεξῆς ἁγίων παραπεμφθέντα» (Γρ. Νυσ. MIGHE 45 653) (1).

«...ὅτι ἀναγκαίως ἡ Ἐκκλησία τοῦτο ἐπιτελεῖ παράδοσιν λαβοῦσα παρὰ Πατέρων. Τὶς δὲ δυνήσεται θεσμὸν μητρὸς καταλύειν ἢ νόμον Πατρός;» «Ἄκουε, φησί, υἱὲ

1. Ἀκόμη καί ἡ ἄμμος χρειάζεται διά τὴν οἰκοδομήν.

4 Πατρόθεν Παράδοσις ἐστὶ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἐνῶ τὸ Γρηγοριανὸν Δυτικόθεν.

λόγους Πατρὸς σου, καὶ μὴ ἀπώσῃ θεσμούς μητρὸς σου». ('Επιφ. Κύπρου, MIGHE 42, 516) (1).

«... 'Ακούσατε λαοί... Εἴ τις εὐαγγελίζεται ὑμᾶς παρ' ὅ παρέλαβεν ἡ Καθολικὴ 'Εκκλησία... κἂν ῎Αγγελος, κἂν Βασιλεύς εὐαγγελίζεται ὑμᾶς παρ' ὅ παρελάβετε, κλείσατε τάς ἀκοάς, ὀκνῶ γὰρ τέως εἰπεῖν, ὡς ἔφη ὁ θεῖοις 'Απόστολος ἀνάθεμα ἔστω, ἐκδεχόμενος τήν διόρθωσιν»' ('Ιωάν.Δαμασκ. λογ. Β')'

«...'Ενταῦθα δῆλον, ὅτι οὐ πάντα δι' ἐπιστολῆς παρεδίδοσαν (οἱ 'Απόστολοι) ἀλλά καί πολλά ἀγράφως. .Ομοίως δὲ κἀκεῖνα καὶ ταῦτα ἐστὶν ἀξιόπιστα. ῞Ωστε καὶ τὴν παράδοσιν τῆς 'Εκκλησίας ἀξιόπιστον ἡγούμεθα. Παράδοσις ἐστὶ μηδὲν πλέον ζήτει». (Χρυσ. λ. δ' Β' Θεσ). (3)

1. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τηροῦνται αἱ παραδόσεις διὰ τὴν ζωὴν τῆς 'Εκκλησίας, καὶ διὰ τοῦτο τόσα ἀναθέματα τῶν Πατέρων.

2. Κλείσατε τὰ ὦτα εἰς τοὺς λέγοντας: τί 13 ἡμέρας μπροστὰ, τί πίσω, τὸ ἴδιον εἶναι.

3. Δέν χωρεῖ παρέκκλισις ἐκ τῆς παραδόσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Τὸ χρέος τοῦ διαχωρισμοῦ ἀπό τοὺς Σχισματικοὺς - Αἱρετικοὺς

«ΤΟ ΝΑ ἀποχωρίζεταί τις ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας κοινωνίας τῶν περὶ τὴν Πίστιν ναυαγησάντων, ὁ χωρισμὸς αὐτός ἐπαινετός καί ἐπιτετραμὲνος ἐστί ἄρα ἐπ' ἀγαθῷ νοεῖται ἀπόσχισις, δῆλον ὅτι ἀπὸ ἀπίστων, αἱρετικῶν φθοροποιῶν, καινοτόμων, καὶ τῶν τοιούτων διδάσκει σαφῶς ὁ μακάριος Ἀπόστολος, εἰς τὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολὴ κεφ. Γ' «αἱρετικόν ἄνθρωπον μετά πρώτην καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς, ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος» (Νεκταρ. Ἱεροσ. Τμῆμα Α' θέσις Ε' σελ. 39) (1).

«Παπῶν θεσπίσματα οὔτε παρελάβαμεν, οὔτε δεχόμεθα, ἢ ψευδόγραφα, εἶειν ἢ ἐπίπλαστα καὶ γνήσια, παρ' ἡμῖν ἄκυρα, πλὴν τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς Συνόδοις». Νεκ Ἱερ. Ἀντίρρησις σελ. 244) (2).

«Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα φωτίζει οὐκ ἀμέσως, ἀλλὰ διὰ τοῦ στόματος τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας» (Δοσ. κατά φρενοβλ.

---

1. Ἐπιβάλλεται καί ἐπαινεῖται ὁ χωρίζων ἑαυτὸν ἀπὸ τοὺς δημιουργούς αἱρέσεων καὶ σχισμάτων, ἤτοι ἀπὸ τοὺς νῦν νεοημερολογίτας.
2. Δέν μᾶς χρειάζονται τῆς Δύσεως τὰ φῶτα, ἀρκοῦν τὰ ὀρθόδοξα

σελ. 36) (1).

«Πιστεύω εἰς μίαν ἁγίαν Καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». (Σύμβολον τῆς Πίστεως) (2)

Εἰ δὲ εἷς Χριστός, Μία κεφαλή, καὶ μία σάρξ, δευτέρα ἀποπτυέσθω» (Δοσιθ. δωδεκάβ, σελ, 956). (3)

«Τὸν Χωριζόμενον τῆς Ἐκκλησίας πάντων ἀποτέμνων καὶ ὡς πορρωτάτω ἀπάγων χωρίζεσθαι καὶ ἀποπηδᾶν». (Χρυσοστ. Ρωμ. 17) (4).

«Εἰ μὲν γὰρ δόγμα ἔχει διεστραμμένον, κἂν Ἄγγελος ᾖ, μὴ πείθου. Εἰ δὲ ὀρθὰ διδάσκει, μὴ τῷ βίῳ πρόσεχε, ἀλλὰ τοῖς ρήμασι». (Ἰωάννου Χρυσοστόμου πρὸς Τιμ. λογ. Β΄). (5)

«Καὶ γὰρ οὐ μόνον τοὺς περὶ τὰ πρῶτα καὶ καίρια τῶν μυστηρίων κακοδοξοῦντας, τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἐκδιωκτέων, ἀλλὰ καὶ τοὺς περὶ τὰ δεύτερα, καὶ οἷονες ἐκείνοις βεβηκότα ὡσαύτως ὡς κακόφρονας καὶ ἀποβαλλόμεθα» (Ἀθαν. Παρίου ἐπιτομ. κεφ. Ζ΄). (6)

«Τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται ὅσοι ἑαυτοὺς ἀποτειχίζουσι τῆς πρὸ τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας... Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν καὶ οὐ σχήματι τὴν ἕνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ καὶ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδαζον ρύσασθαι». (ΙΕ΄ Καν. τῆς ..Α΄ Οἰκουμ. Συνόδου). (7)

«Εἴ τις ἀνακοινωνήτῳ κἂν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, ἀφορι-

---

1. Ἄρα οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶναι φῶτα ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός.

2. Οἱ μεταρρυθμισταὶ πιστεύουν ὅτι τὴν μίαν Ἐκκλησίαν ἀποτελοῦν οἱ Δυτικοί, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι καταδεδικασμένοι ἀπὸ τοὺς Πατέρας.

3. Ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἶναι μὲ τὴν ΜΙΑΝ Ἐκκλησίαν, ἄλλη δὲν ὑπάρχει. Οἱ Σχισματοαιρετικοὶ πρέπει νὰ ἐπανέλθουν.

4. Ὡς ἀπὸ ὄφεως νὰ ἀποδηδῶμεν καὶ μήτε χαῖρε νὰ τοὺς λέγωμεν.

5. Οὔτε καὶ σὲ Ἄγγελον πρέπει νὰ ὑπακούωμεν ὅταν ἀντίθετα διδάσκει· τὸ Γρηγ. ἡμερολόγιον εἶναι ἀντίθετον ἀπὸ τὴν Παράδοσιν.

6. Ὄχι μόνον τοὺς εἰς τὰ δόγματα σφάλλοντας δὲν ἀνήκει τιμή, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τοὺς προσθέττοντας ἀκόμη καὶ ἓν ἰῶτα ἢ μίαν κεραίαν.

7. Ἄξιοι ἐπαίνων εἶναι οἱ χωριζόμενοι ἀπὸ τοὺς σχισματικούς.

ζέσθω». (α 'Απ. Κ).

«'Ο γὰρ αἱρούμενος κοινωνεῖν ἀκοινωνήτῳ, τὴν ὁμοίαν ἐκείνῳ δίδωσι δίκην». (Τομ. Καταλ. Γ' Οἰκ. Συν-) (2)

«'Επίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος αἱρετικοῖς συνευξάμενος μόνον ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι καθαιρείσθω». ΜΕ' 'Απ. Καν.).(3)

«Εἴ τις καθηρημένῳ, Κληρικὸς ὤν, κληρικῷ συνεύξηται, καθαιρείσθω καί αὐτός». (ΙΑ' 'Αποσ. Καν-).

«'Εκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς 'Εκκλησίας ὅστις ὀρθῶς μέχρι θανάτου φυλάττει καὶ κηρύττει τὰ ὀρθὰ δόγματα καὶ Παραδόσεις». (Δοσ. δωδεκάβ. σελ. 428).(5)

«Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ καὶ τῇ εὐσεβείᾳ διαμένουσι, οὗτοι εἰσὶν ἡ 'Εκκλησία καὶ τὸ Κῦρος καὶ ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται, κἂν κακοπαθῆσαι αὐτοῖς ὑπέρ τῆς εὐσεβείας δεήσῃ ὅπερ ἔστιν εἰς καύχημα αἰώνιον καί ψυχικῆς σωτηρίας πρόξενον». (Καν. ἁγ. Νικηφόρου). (6)

«Σὺ μὲν ἀριθμεῖς τὰς μυριάδας, Θεὸς δὲ τοὺς σωζομένους, καὶ σὺ μὲν τὸν ἀμέτρητον χοῦν, ἐγὼ δὲ τὰ σκεύη τῆς ἐκλογῆς»' (Γρηγόριος Θεολ. ὁμιλ. πρὸς 150 'Επισκόπους). (7)

---

1. Ὄχι μόνον εἰς τὴν 'Εκκλησίαν ἀλλ' οὔτε καί εἰς τὸν οἶκον ὡς φιλοξενούμενοι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ συμπροσευχή.

2. 'Ο συνευχόμενος τὴν ἰδίαν θέσιν ἔχει μετὰ τοῦ σχισματικοῦ.

3. Καθαίρεται ὁ κληρικὸς ὅστις ἐπιτρέψη νὰ ἐνεργήσουν καὶ τὸ παραμικρόν ὡς ἱερωμένοι οἱ αἱρετικοί. Ἄρα οἱ συλλειτουργοῦντες εἶναι καθηρημένοι.

4. Νά καθαίρωνται ὅσοι συνεύχονται μέ καθηρημένους.

5. Χριστιανὸς σεσωσμένος εἶναι ὅστις φυλάττει καὶ κηρύττει τὰ ὀρθὰ δόγματα καί Παραδόσεις ἕως θανάτου, καὶ ὄχι προσωρινά.

6. Τὴν 'Εκκλησίαν τὴν ἀποτελοῦν οἱ τηρηταὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν, ὅσο ὀλίγοι καὶ ἂν εἶναι, ἀκόμη καὶ δύο ἂν μείνουσιν.

7. 'Ο Θεὸς εἰς τὰ σκεύη τῆς ἐκλογῆς καί εἰς τούς ἀγαπῶντας αὐτόν ἀναπαεύται. «'Επικατάρατοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν Σου».

«Κρεῖσσον εἷς ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ὑπὲρ μυρίους παρανόμους». (Ἁγία Γραφή) (1).

1. Μύριοι παράνομοι οὔτε μὲ ἕναν καλὸν χριστιανὸν ἔχουν ἀξίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ὁ Θεὸς ἀναπαύεται μὲ τὴν τέλεσιν τῶν ἑορτῶν μὲ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ οὐχὶ μὲ τὸ Γρηγοριανὸν

Περὶ τῆς ζύμης ποὺ ἔγινε πέτρα

«....Γυνή τις ὀρθόδοξος Λατινίδι γυναικὶ ζημῶσα θελούσῃ κατὰ τὴν εἰκοστὴν Ἰουλίου, ἐν ᾗ ἡ ἑορτὴ Ἠλιοῦ τοῦ Προφήτου ἑορτάζεται μνήμη, εἶπε· σήμερον ἐστιν ἡ ἑορτὴ Ἠλιοῦ τοῦ Προφήτου, καὶ μὴ ἅπτου ἔργων. Ἡ δὲ Λατινὶς ὑπολαβοῦσα ἔφη, ΔΕΚΑ ΠΑΡΗΛΘΟΝ ἡμέραι ἀπό τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἠλιοῦ τοῦ Προφήτου, καὶ οὕτως ἀμφότεραι ἀλλήλαις ἐφιλονίκουν, εἰ ἄρα αἱ δέκα ἡμέραι καλῶς προσετέθησαν ὑπὸ τῶν Παπιστῶν, καὶ ἤρξατο ἡ Λατινὶς ζημοῦν· καὶ ὢ τοῦ θαύματος! μετεβέβλητο ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς τὸ φύραμα εἰς πέτραν, οἷον ἐστὶ κισήριον κοινῶς λεγόμενον πορὶ καὶ ἠκούσθη εἰς τὴνΣερβίαν τὸ πρᾶγμα, καὶ διένειμαν ἑαυτοῖς τὴν πέτραν οἱ ἄνθρωποι εἰς μαρτύριον, καὶ ἔλαβεν ὁ Παΐσιος (Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ὃς εὑρισκόμενος παρὼν καὶ γράψας ταῦτα) μέρος ἐκ τῆς πέτρας, ὅπερ ἕως τοῦ νῦν κεῖται κρεμάμενον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ προφήτου ἐν τῷ κατὰ Ἱερουσαλὴμ μοναστηρίῳ αὐτοῦ». (Δοσ. βιβλ. ΙΒ' κεφ. β' σελ. 1192, ἴδε Πηδάλιον)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΟ 1925

«... Ἡ ὥρα ἦτο 11 καὶ ἡμίσεια πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ Ναοῦ, (Μονύδριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 13ην πρὸς τὴν 14ην Σεπτεμβρίου) καὶ μὲ κατεύθυνσιν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, ἐνεφανίσθη φωτεινὸς λευκὸς Σταυρός, τοῦ ὁποίου ἡ λάμψις περιοριζομένη καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιαζομένου πλήθους, (δισχίλιοι περίπου, οἵτινες ἐτέλουν ἀγρυπνίαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου 14 Σεπ. 1924) ἐξηφάνιζεν ἐντελῶς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων, κατηύγαζε δὲ τὸν Ναὸν καὶ τὸν περίβολον ὡς νὰ κατευθύνετο ἐπ᾽ αὐτὸν ἠλεκτρικὸς προβολεύς..... τὸ τί ἐπικολούθησεν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ οὐρανίου τούτου σημείου ἀδύνατον νὰ περιλάβῃ ἀνθρωπίνη ἀφήγησις...

Εὐτυχῶς δὲ μεταξὺ τῶν ἰδόντων καὶ θαυμαζόντων τὸν οὐράνιον τοῦτον καὶ φωτεινὸν Σταυρὸν συμπεριλαμβάνοντο καὶ ὄργανα τῆς ἐξουσίας, (ἅτινα ἀπὸ τῆς 11ης νυκτερινῆς παρηκολούθουν τὴν ἀκολουθίαν χάριν τῆς τάξεως ὡς εἶπον). (Ἐφημ. Σκριπ. Ἀθ. 28)9 1925).

Περὶ τοῦ θαύματος τούτου ὑπάρχουν καὶ φωτογραφίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν τὴν ἰδίαν ὥραν, διότι ἐκράτησεν ἀρκετὸν χρόνον ἡ λάμψις. Τοῦτο δὲν εἶναι κανὲν ἀνθρώπινον ἐφεύρημα, ἀλλὰ πῶς νὰ συγκινηθοῦν οἱ νεοημερολογῖται πού ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μαζύ των;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς νεοημερολογίτας

ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν ὁποίαν πρῶτον βῆμα ἐστάθη ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ὁ συνεορτασμὸς μετὰ τῶν Δυτικῶν, πρῶτον ἀπεδοκίμασεν ὁ Θεός καί ἐτιμώρησε τούς ἁγιορείτας Λαυριώτας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μέν Ἱεροδιάκονος ὁ μνημονεύσας είς τά Εἰρηνικὰ τοὺς Λατινόφρονας ὅταν τοὺς ἐδέχθησαν μετά κωδωνοκρουσιῶν κατελήφθη ὑπό θεηλάτου ὀργῆς, ἐξέπνευσε, ἀναλύσας ὡς κηρὸς ὑπὸ πυρὸς φλεγόμενος, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο ἐμαύρισε ὅλας τὰς ἁγίας εἰκόνας τοῦ Ναοῦ ὅπου ἀργότερον τας ἀνεκαίνησαν· οἱ δὲ συλλειτουργήσαντες ἑπτὰ (7) Ἱερομόναχοι, κατ' ἄλλους ἕνδεκα (11) μετὰ θάνατον εὑρέθησαν ἄλυτοι καὶ τυμπανιαῖοι, τοὺς ὁποίους μέχρι τὸν 19ον αἰῶνα τοὺς εἶχον εἰς τὸν Νάρθηκα τοῦ κοιμητηρίου «Ἅγιοι Ἀπόστολοι» νά τούς βλέπουν δία νά σωφρονίζονται καὶ νὰ εὔχωνται ὑπέρ αὐτῶν ὅπως ὁ Κύριος τοὺς συγχωρήση καὶ διαλύση τὰ τυμπανιαῖα καὶ ἀφωρισμένα αὐτῶν σώματα εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετὲθησαν· Ἀργότερον ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπέθανον ὅταν τὰ εἶδον διὰ τοῦτο τώρα ἐσχάτως τὰ ἔκρυψαν εἰς ἀποκρύμνους βράχους τοῦ ἁγίου Ὄρους

διὰ νὰ μὴ ἐλέγχωνται οἱ σημερινοὶ μαθηταί των. (1)

Δεύτερον ἡ Κυρία Θεοτόκος ἡ ὁποία ἐσυμβούλευσεν τοὺς Ζωγραφίτας Πατέρας νὰ μὴν δεχθοῦν εἰς τὴν Μονὴν των τοὺς Λατινόφρονας καὶ ἐχθροὺς τοῦ Υἱοῦ της, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐλέγξουν. Καὶ ὅσοι ἐκ τῶν Μοναχῶν εἶναι γενναιότεροι νὰ παραμείνουν εἰς τὴν Μονὴν καὶ γὰ ὑπομείνουν τὸ μαρτύριον τοῦ θανάτου ὑπὸτοῦ Βέκκου, οἱ ἕτεροι ἂς κρυφθῶσιν ὅπου ὁ καθεὶς βούλεται.

1. Τὰ ἄλυωτα σώματα τῶν ἀφωρισμένων εἶναι ἀπὸ αὐτόπτην μάρτυρα εἰς τὴν ἑξῆς κατάστασιν: «Τρεῖς ἄνθρωποι ἀκουμπισμένοι εἰς τὸν βράχον, ὄρθιοι, μέ τὰ ροῦχα, ράσα καὶ ζωστικά, οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοικτοί, ἡ κόμη καὶ τό γένειον καί τῶν τριῶν μακρὺ καὶ κατάλευγον, τὰ πρόσωπά των ὅπως εἶναι τὸ χρῶμα τῆς φούμας, ὁμοίως καὶ αἱ χεῖρες πρὸς τα κάτω, οἱ δάκτυλοι ὀλίγον κυρτοὶ πρὸς τὰ μέσα, οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν ἕως 2-3 πόντους, τῶν δὲ ποδῶν δὲν ἐφαίνονται ἐπειδὴ ἦσαν καλυμμένα μὲ τίς κάλτσες καὶ τὰ παπούτσια.

...Προσκυνητής τις, εὐαίσθητος ὑπάρχων, ὡς ἐπλησίασε καὶ εἶδε τὰ κατάμαυρα τυμπανιαία σώματα, μὲ τὰ μαλλιά, μὲ τοὺς μεγάλους γαμψοὺς ὄνυχας μὲ τὰ στόματα ἀνοικτά, ὅπου ἐλευθέρως οἱ ποντικοὶ εἰσήρχοντο, τόσον ἐφοβήθη, ὥστε αὐθωρί ἀπέθανε ἐκ συγκοπῆς καρδίας,..»

('Εκ τοῦ φυλλαδίου «'Ανθενωτικὰ - ἡμερολογιακὰ 'Αγιορείτικα»

ΙΔΟΥ Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΑΦΩΡΙΣΜΕΝΩΝ

ΤΑΥΤΑ τὰ ἐκ τῶν πολλῶν Πατερικῶν κειμένων ἐλάχιστα χωρία, ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, ἐγράφησαν σχεδὸν ὅλα μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς μεταρρυθμήσεως τοῦ ἡμερολογίου, καὶ ἐγράφησαν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἀλλαγὴν καὶ διὰ πᾶσαν παράβασιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων. Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον τῶν ἀληθινῶν ποιμένων, νὰ διαφυλάξουν τὸ ποίμνιον ἀπό τοὺς λύκους καὶ οὐχὶ τῶν μισθωτῶν, διότι οἱ «μισθωτοὶ φεύγωσι καὶ οὐ μέλει αὐτῶν περὶ τῶν προβάτων». Ὅλα ταῦτα τά χωρία καθὼς εἴδαμε ἐλέγχουν τὴν παρανομίαν τῶν νεοημερολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι λέγουν πώς δὲν εἶναι τίποτε ἡ ἀλλαγή! Ἰσχυρίζονται ἀκόμη, ὅτι ἔχουν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐγκυρότητα τῶν μυστηρίων των παρ' ὅλας τὰς ἀνωτέρω πατερικὰς διδασκαλίας. Πλανῶνται ὅμως διότι οἱ ἅγιοι Πατέρες τοὺς ἀποκρούουν οὕτως: «Ἄς μὴ σὲ γελάσουν, ὦ ἀκροατὰ, τὰ τῶν αἱρετικῶν (σσ. καὶ σχισματικῶν) συστήματα. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΓΑΡ ΕΧΟΥΣΙΝ, ἀλλ' οὐ φώτισμα· καὶ βαπτίζονται μέν κατὰ τὸ σῶμα, κατὰ τὴν ψυχὴν δὲν φωτίζονται» (Ἰωάνου Χρυσοσ. ἑρμ. εἰς ΜΣ' Καν. Ἀποστολικόν). Καί «Προσῆλθε ποτέ καί Σίμων τῷ λουτρῷ ὁ μάγος· ἐβαπτίσθη, ἀλλ. οὐκ ἐφωτίσθη· καὶ τὸ μὲν σῶμα ἔβαψεν ὕδατι, τὴν δὲ καρδίαν οὐκ ἐφώτισε Πνεύματι». (Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολήμων).

Ἐὰν ἀπὸ ἕνα τροχὸν αὐτοκινήτου χαλαρώσωμεν ὀλίγον τὰς βίδας παρὰ τὴν ρητὴν ἐντολὴν τοῦ κατασκευαστοῦ, ὁ τροχὸς κραδαίνεται καί τό ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἐκτροχίασις τοῦ αὐτοκινήτου. Τοῦτο ἔπαθον καὶ οἱ τολμηροὶ μεταρρυθμισταὶ, χαλάρωσαν τὸν αἰώνιον κύκλον τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, παρὰ τὴν ρητὴν ἐντολὴν «μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες σου» μέ ἀποτέλεσμα, νὰ τοὺς βλέπομεν σήμερον νὰ τρέχουν ὡς ἀ-

κυβέρνητοι διά νά ἑνωθοῦν μέ ὅλας τάς θρησκείας διά μέσῳ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί οὔτε καταλαβαίνουν τήν ζημίαν καί τό κακόν ὅπου ἔπαθον διά νά ἐπιστρέψουν ὀπισω. Περί τούτων γράφη ὁ Μέγας Ἀντώνιος: «Ὅσοι δυσχεραίνουσι, νοεῖν τὰ συμφέροντα καὶ τὰ καλῶς λεγόμενα, οὗτοι ΚΑΚΩΣ ΕΧΕΙΝ ΝΟΜΙΖΟΝΤΑΙ· ὅσοι δὲ νοοῦντες τὴν ἀλήθειαν, ἀναισχύντως φιλονεικοῦσι, τούτων τὸ λογιστικὸν ΝΕΝΕΚΡΩΤΑΙ· καὶ ΕΚΤΕΘΗΡΙΩΤΑΙ αὐτῶν ὁ τρόπος· καὶ οὐ γνωρίζουσι τὸν Θεὸν, οὐδὲ πεφώτισται αὐτῶν ἡ ψυχή». (Μ. Ἀντωνίου Φιλ. τομ. Α΄ σελ. 10)

Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸ δεύτερον μὲροςνὰ ἴδωμεν πού κρύβεται ὁ Σατανάς τῆς μεταρρυθμίσεως, μήπως τὸν γνωρίσουν οἱ ὀπαδοὶ του καὶ ἐπανέλθουν ἐκεῖ ὅθεν ἐξῆλθον διὰ νὰ τὸν καταισχύνουν, καὶ νά γλυτώσουν ἀπὸ τὰς χεῖρας του, ὅπερ ὁλοψύχως εὔχομαι.

ΤΡΟΠΑΡΙΟΝ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἦχος πλ δ

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορός ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμών, πατρός καί Υἱοῦ, καί Πνεύματος Ἁγίου μίαν ουσιαν ἐδογματισε καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει μακαρίσωμεν λέγοντες. Ὢ θεία παρεμβολή θεηγόροι ὁπλῖται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς ΣΙΩΝ οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τά μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τά πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου Νικαίας, τό καύχημα, οἰκουμένης ἀγλάϊσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

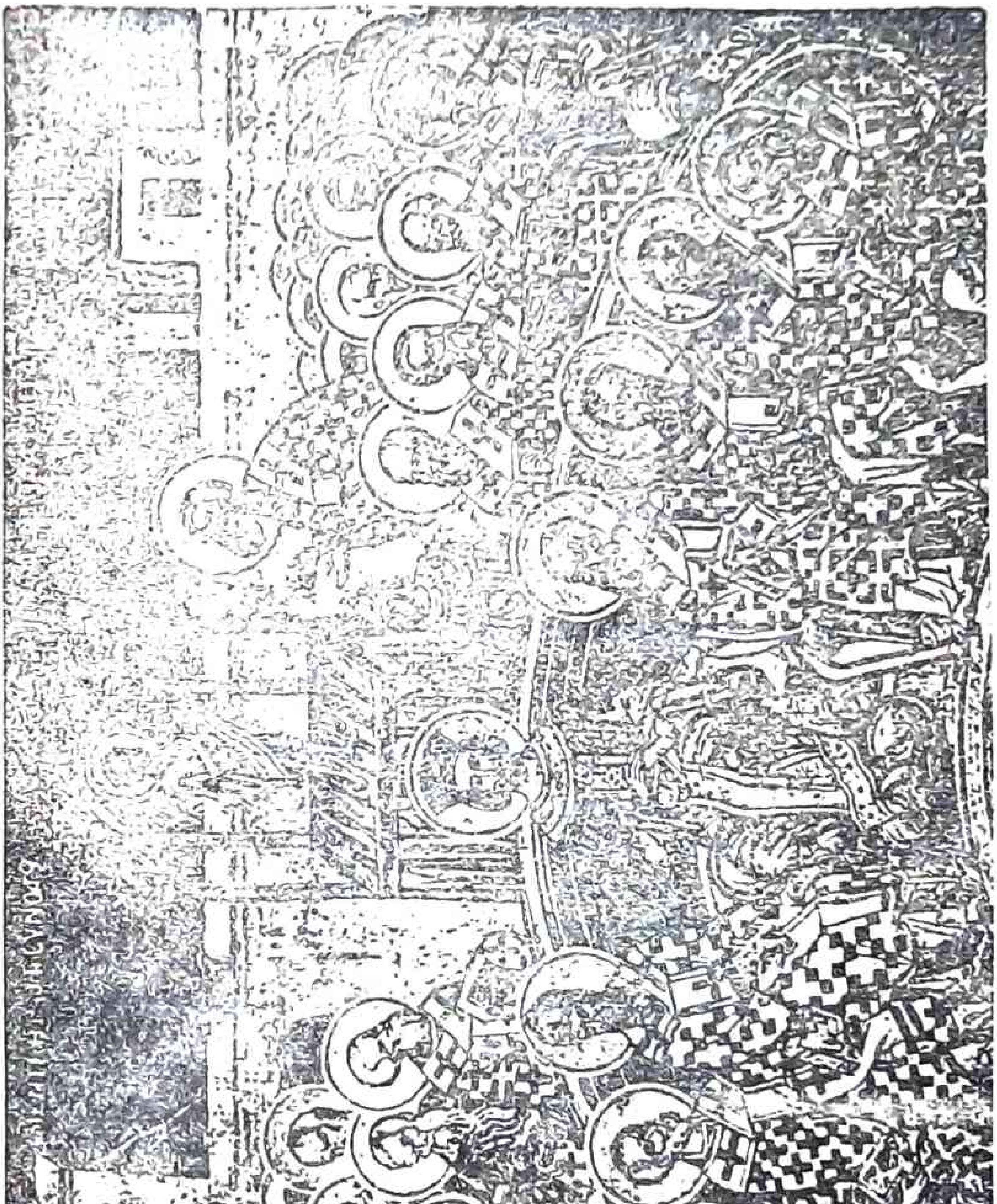

ΜΕΡΟΣ Β'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

1. Περὶ Κοσμογονίας καὶ Ἰσημερίας

ΙΣΗΜΕΡΙΑ ὀνομάζομεν τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸ 24ωρον εἰς δύο ἴσα μέρη ἀκριβῶς. Τὸ χώρισμα αὐτὸ τοῦ 24ώρου γίνεται δύο φορὰς τὸ ἔτος. Ἡ μία γίνεται τὸν Μάρτιον μῆνα καὶ ἡ ἄλλη τὸν Σεπτέμβριον. Εἰς αὐτὰ τὰ δύο σημεῖα τὸ 24ωρον χωρίζεται εἰς 12 ὥρας ἡ ἡμέρα καὶ εἰς 12 ὥρας ἡ νύκτα ἀκριβῶς.

Τώρα εἰς ποίαν ἡμέραν ἀκριβῶς γίνεται ἑκάστη Ἰσημερία θά προσπαθήσωμεν νά ἀποδείξωμεν εἰς τό παρὸν δεύτερον μέρος μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τὴν βοήθειαν τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τὰ συγγράμματα τῶν ἁγίων Πατέρων καί παρακαλοῦμεν δώσατε τήν δέουσαν προσοχήν διότι ἔχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ θέμα αὐτὸ, διότι αὐτὸ ἐχρησιμοποίησαν οἱ μεταρρυθμισταὶ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου.

Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὴν Ἰσημερίαν τῆς Ἀνοίξεως, ἡ ὁποία εἶναι καὶ τὸ κυριώτερον, καὶ αὐτὸ ἐν προκειμένῳ μᾶς ἐνδιαφέρει, ἡ δέ Ἰσημερία τοῦ Σεπτεμβρίου εὑρίσκεται μόνη της ὅταν βροῦμε τήν τῆς Ἀνοίξεως.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ὁ κόσμος αὐτός εἰς τόν ὁποῖον ζῶμεν, ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς ἕξ ἡμέρας. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν κ.λ.π. Τήν τετάρτην ἡμέραν ἐποίησεν τούς μεγά-

λους φωστῆρας, τὸν Ἥλιον εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, καὶ τὴν Σελήνην εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός, καὶ εἰς ἐνιαυτούς «ἐποίησε Σελήνην εἰς καιρούς».

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν τετάρτην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήθησαν οἱ δύο αὐτοὶ φωστῆρες, ἤρχισαν καὶ τὴν κίνησίν των. Ὁ Ἥλιος ξεκίνησεν ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ. καὶ ἐκεῖ κλείνει πάλιν τὸν κύκλον του, δηλαδὴ εἰς τὴν τετάρτην ἡμέραν, εἰς ἓν ἔτος καὶ ἡ Σελήνη τὴν ἰδίαν ἡμέραν ξεκίνησε μὲ φάσιν τῆς Πανσελήνου δηλαδὴ ἡλικίας 14 ἡμερῶν. Περὶ τούτων γράφη ὁ Μέγας Βασίλειος τὰ ἑξῆς: «Πρὸς τούτοις ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη ἐτάχθησαν εἰς ἐνιαυτούς, ἡ μὲν Σελήνη, ὅταν ἐκτελέση τὴν περιοδικήν της κίνησιν δώδεκα φοραῖς, εἷς ἐνιαυτὸς γίνεται· ἀλλὰ διὰ τὴν ἐντελῆ συνδρομὴν τῶν ὡρῶν, ἔχει ἕνα μῆνα ἀτελῆ, καθὼς οἱ Ἑβραῖοι τὸ πάλαι εἶχον τὸν χρόνον. καὶ οἱ παλαιότατοι Ἕλληνες· τοῦ δὲ Ἡλίου ἐνιαυτὸς ὁλόκληρος εἶναι ἡ ἀποκατάστασις αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτῆς κινήσεως» (ὁμιλία στ' Μεγ. Βασιλ. εἰς ἑξαήμερον, περὶ γενέσ. τῶν φωστήρων).

Συνάγεται ἐκ τούτων ὅτι ὁ Ἥλιος κλείνει τὸν κύκλον του εἰς τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχισε διὰ πρώτην φοράν, ἤτοι τὴν τετάρτην ἡμέραν τῆς κοσμογονίας. Εἰς αὐτὴν τὴν τετάρτην ἡμέρα γίνεται καὶ ἡ ἰσημερία τῆς Ἀνοίξεως, διότι ἡ Ἄνοιξις ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Μάρτιον καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν τετάρτην Μαρτίου(1).

1. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ ἐπανέλθωμεν ὅταν ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ περὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου κεφάλαιον.

ὁποία μὲ τὴν προσθήκη τῶν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ε. Περὶ τοῦ Νομικοῦ Πάσχα

ΟΤΑΝ ὁ Θεός ἠλευθέρωσε τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Φαραῶ, διέταξεν, εἰς ἀνάμνησιν ταύτης τῆς ἀπελευθερώσεως νὰ τελοῦν καθ' ἕκαστον ἔτος μίαν ἑορτὴν, τὸ Πάσχα, τὸ ὁποῖον σημαίνει διάβασις καὶ ἐλευθέρωσις. Τὸ Πάσχα διετάχθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ πρὸς Μωϋσῆν νὰ γίνεται οὕτω: «Ὁ μὴν οὗτος ὑμῖν ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτος ἐστὶν ὑμῖν ἐν τοῖς. μησί τοῦ ἐνιαυτοῦ. Τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς τούτου λαβέτωσαν ἕκαστος πρόβατον... ἕως τῆς τεσσαρεσκεδεκάτης τοῦ μηνὸς τούτου, καὶ σφάξουσιν αὐτὸ». (Ἔξ. Β' 3—11).

«Τὴν δεκάτην Νισὰν (Μάρτιος) (Ἔξοδ. ΙΒ' 3—11) ἐπρομηθεύετο κ.λ.π. κάθε οἰκογενειάρχης πρόβατον ἄεμπτον ἑνός ἔτους ἄρρεν, καί τό διετήρει μέχρι τῆς 14ης τοῦ ἰδίου μηνὸς ἡμέραν τῆς Πανσελήνου (πρώτη μετὰ τὴν ἰσημερίαν), τὴν ἑσπέραν ἐθυσιάζετο εἰς τοὺς Ναοὺς». (Μεγ. Ἑλ. Ἐγκυκλ. εἰς λεξ, Πάσχα).

«Ὅτι καὶ τῆς νομοθεσίας τοῦ Πάσχα τὴν ἄγνοιαν, ὡς μὴ μόνον τὴν κατ' ἐκλογὴν τοποθεσίας ἐκπεσεῖν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχῆς τῶν μηνῶν τοῦ πρώτου ἐν τοῖς μησὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ, οὗ τήν τεσσαρεσκαιδεκάτην οἱ πάλαι, εἰλικρινῶς ἐπιτηροῦντες μετὰ τὴν ἰσημερίαν ἔθυον τὸ Πάσχα

κατά τήν θείαν παραγγελίαν». (Γεωργ. Πισιδ. είς Πάσχα σ. 73).

«Τὸν μὲν πασχάλιον ἀμνὸν ἔθυον τὴν 14 Νισὰν, τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης Πανσελήνου μετὰ τὴν Ισημερίαν, διότι ἡ ἐαρινὴ Ισημερία ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς Νισὰν, πρὸς δὲ τὴν ἑσπέραν τῆς 14ης ἐσφάζετο ὁ ἀμνὸς πρὸ τῆς νυκτὸς τῆς 15ης, διότι ἡ ἡμέρα παρ' Ἑβραίους ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνατολικοῖς ἔθνεσιν ἤρχετο ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ Ἡλίου». (Ἰωάν. Χρυσοστ. είς τὰ Πρῶτα Πασχ. νηστεύοντας σ. 1039).

Διά τοῦτο τό Νομικόν Πάσχα κατά τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ γίνεται τὴν «τεσσαρεσκεδεκάτην» τῆς Σελήνης, ἤ ἁπλούστερον τὴν 14ην ἡμέραν τοῦ Μαρτίου μέ τὴν σεληνιακ ὴν μέτρησιν τοῦ ἔτους. Τὴν 10ην τοῦ μηνός ἐπρομηθεύοντο τό πρόβατον καί τήν 14ην τό ἐθυσίαζον, καί τό ἑσπέρας ἐγίνετο τὸ Πάσχα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄

3· Περί τῆς τεσσαρεσκεδεκάτης τῆς Σελήνης πότε γίνεται

ΑΥΤΗ ἡ «τεσσαρεσκαιδεκάτη τῆς Σελήνης ὅπου ἐσφάζετο τό πρόβατο εἶναι κινητή, διότι μετρᾶται μέ τό σεληνιακὸν ἔτος, τὸ ὁποιον κινεῖται εἰς τὰ πλαίσια 30 ἡμερῶν. Τὸ σεληνιακὸν ἔτος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Σελήνης ποὺ θὰ γίνη μετὰ τὸν Φεβρουάριον· Δηλαδή, ἡ ἀρχὴ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους, καὶ ἀρχιμηνιὰ «τοῦ πρώτου τῶν μηνῶν» κυμαίνεται ἀπὸ τὴν τετάρτην Μαρτίου(1) ἕως τὴν τετάρτην 'Απριλίου, τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους.

«Παλαιότερον (πρὸ τοῦ Δ΄ αἰῶνος μ·χ.) τὸ ἔτος ἤρχιζεν μέ τόν μῆνα Νισάν — Μάρτιος, τοῦ ὁποίου ἡ θέσις ἦτο τοιαύτη ἐν σχέσει μέ τό ἡλιακόν, ὥστε ἡ 14η Νισάν ἡμέρα τοῦ Νομικοῦ Πάσχα νὰ πίπτη πάντοτε μετὰ τὴν ἰσημερίαν» (Τὰ ἡμερ.& ὁ Καν· Πάσχα σελ. 73).

'Επομένως ἀφοῦ ἡ πρωτοχρονιὰ καὶ ἡ πρωτομηνιὰ γίνεται ἀπὸ 4ης Μαρτίου ἕως 4ης 'Απριλίου, ἡ «τεσσαρεσκαιδεκάτη» τοῦ Πάσχα γίνεται ἀπό 18ης Μαρτίου ἕως 18ης 'Απριλίου. Οὔτε κάτω ἀπὸ τὴν 18ην Μαρτίου γίνεται (2) οὔτε πέραν τῆς 18ης 'Απριλίου. 'Επίσης καὶ τό σεληνιακὸν κινητὸν ἔτος δὲν ἀρχίζει ποτὲ κάτω ἀπὸ τὴν

1. 'Εδῶ εἰς τὴν ἡμερομ. τῆς 4ης Μαρτοίυ θὰ ἐπανέλθωμεν.

2. Διά τὴν 18 Μαρτίου θὰ γίνη λόγος καὶ εἰς τὸ Περὶ Α΄ Οἰκ. Σ. Κεφ.

4ην Μαρτίου, οὔτε ἄνω ἀπὸ τὴν 4ην Ἀπριλίου (1)

---

1. Προσοχή, ἐδῶ δέν λαμβάνεται ὑπόψιν ἡ ἀκρίβεια τῆς φάσεως τῆς Πανσελήνου. Ἡ ἀκρίβεια τῆς Σελήνης διὰ τοὺς ἀστρονόμους γίνεται ἀπὸ τὴν πρώτην Μαρτίου ἕως πρώτη Ἀπριλίου. Διὰ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως θὰ σημειώνωμεν τὴν λέξιν (ἀστρονομική) διὰ τὴν ἀκριβῆ ἡλικίαν τῆς Σελήνης καὶ (ἐκκλησιαστική) διὰ τὴν εὕρεσιν τοῦ Πάσχα, ἡ ὁποία εἶναι καὶ πιὸ εὔκολη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄

4. Περὶ τοῦ Ἁγίου Πάσχα

Ο ΚΥΡΙΟΣ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν ἔκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη εἰς τὴν Γῆν διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ἑώρταζε τὸ Νομικὸν Πάσχα ὅλα τὰ 32 ἔτη τῆς ζωῆς του εἰς τὴν Γῆν, κατὰ τὴν νομοθετικὴν ἰδίαν του ἐντολὴν περὶ τοῦ Πάσχα ὡς ἀνωτέρω ἐγράψαμεν. Διότι «ὁ τοῦ νόμου Ποιητὴς τὰ τοῦ νόμου ἐκπληροῖ» (τροπ. εἰς Περιτομὴν). Τὸ δὲ 33ον ἔτος τῆς ἡλκίας του, ἀντί νὰ φάγη τὸν ἀμνόν, ἐθυσιάσθη ὁ ἴδιος ὡς ἀμνὸς καὶ ἔγινε τράπεζα εἰς βρῶσιν τοῖς πιστοῖς..

Ὡς γνωστὸν εἰς ὅλους μικροὺς καὶ μεγάλους, ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη τὴν Μεγ. Παρασκευήν, κατὰ τὴν ἡμέραν ὅπου θὰ ἐθυσιάζετο ὁ ἀμνὸς τοῦ Νομικοῦ Πάσχα.

Τὴν παραμονὴν τοῦ νομικοῦ, πρώτην ἡμέραν τῶν ἀζύμων, δηλαδὴ τὴν παραμονὴν τῆς «τεσσαρεσκεδεκάτην» παρέδωκεν ὁ Χριστὸς τὸ ἅγιον πάσχα καὶ τὴν τεσσαρεσκεδεκάτην ἐσφάγιάσθη ὁ ἴδιος «ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστὸς» καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνέστη. Τὴν Παρασκευὴν τοῦ Πάσχα ἐσταύρωσαν οἱ Ιουδαῖοι τὸν Χριστόν, ἐνῶ αὐτοὶ «οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον ἵνὰ μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τό Πάσχα» ὅπου θά ἐγίνετο τό ἑσπέρας, ἀδιάφορον ἄν οἱ ἴδοι ἔδιναν ἐντολὴ εἰς ἄλλους νά φονεύσουν, καὶ μάλιστα ἀθώους·

Ἡ Ἀνάστασις λοιπὸν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἔγινε τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὸ νομικόν. Ἡ Κυριακὴ εἶναι ἡ

πρώτη ἡμέρα ὅπου ἤρχισεν ὁ Θεὸς τὴν κοσμογονίαν, καὶ κατ' αὐτὴν ἀνεστήθη καὶ ἤρχισεν ἡ περίοδος τῆς νέας Διαθήκης. Εἰδικώτερον, εἰς τάς 23 Μαρτίου ἐσταυρώθη, εἰς τὰς 24 Μαρ. ἡμέραν Σάββατον, πρώτη ἡμέρα τοῦ νομικοῦ ἐτάφη καὶ τὴν Κυριακὴν 25 Μαρτίου Ἀνέστη.

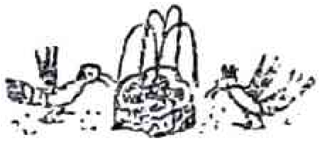

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄

5. Ἡ πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδος τοῦ Ἁγίου Πάσχα

ΜΕΤΑΞΥ ἄλλων μεγάλων προβλημάτων, ἡ ἁγία καὶ μεγάλη Α΄ Οἰκουμ. Σύνοδος, ἡ συγκληθεῖσα τὸ 325 μ.Χ. ὑπὸ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου, ἐπελήφθη καὶ περὶ τοῦ ἁγίου Πάσχα. Ἐπειδὴ εἶχον προσέλθει πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους εἰς τόν χρισιτιανισμόν, συνηθισμένοι καθὼς ἦσαν μὲ τὰ παλαιὰ ἰουδαϊκὰ ἔθιμα, ἐδημιούργησαν ἔριδας μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, περὶ τοῦ ἐὰν πρέπει νὰ ἑορτάζωμεν τὸ Πάσχα τὴν ἡμέραν τῆς Πανσελήνου, ἢ τὴν Κυριακὴν μετὰ τὸ Νομικόν. Οὕτω οἱ Ἰουδαϊκῶς ἑορτάζοντες ἐκαλοῦντο «πρωτοπασχῖται» πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Θεῖος Χρυσόστομος ἀπηύθυνε τοὺς γνωστοὺς λόγους, περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Πάσχα.

Αὐτὴν τὴν μεγάλην ταραχὴν καὶ τὴν σύγχυσιν περί τοῦ πότε θὰ ἑωρτάζετο τὸ ἅγιον Πάσχα, ὁμοφώνως ὑφ' ὅλων τῶν ἁπανταχοῦ χριστιανῶν, ἐτακτοποίησεν ἡ Α΄ Οἰκ.Σύνδος. Διὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Α΄ Συνόδου ὁ Θεῖος Χρυσόστομος λέγει:

«... Καὶ ἡ Σύνοδος (ἐκείνη) ὅλοι ἐκ τῶν ἀθλητῶν τούτων εἶχε συγκροτηθῆ, ὁμοῦ δὲ μὲ τοὺς ὅρους τῆς Πίστεως καὶ τοῦτο ἐνομοθέτησαν, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐκ συμφώνου τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ὅλοι νὰ ἐκτελῶμεν. Αὐτοὶ λοιπόν, οἱ ὁποῖοι τὴν Πίστιν εἰς τόσους δυσκολοτά-

τους καὶ βαρυτάτους καιροὺς δὲν ἐπρόδωκαν, αὐτοὶ διὰ ζητήματα παρατηρήσεως ἡμερῶν καὶ καθορισμῶν ἑορτῶν ἔμελλον τοιοῦτοι ὑποκριταί νά δεχθῶσι; Πρόσεχε τί κάμνεις, κ.λ.π.». (Ἰωάν. Χρυσ. εἰς τὰ πρῶτα Πάσχα νηστεύοντες).

«Διότι - λέγει ὁ Ἱερὸς Πατήρ - ἓν ἐκ τῶν δύο, ἤ ἀνοησίαν καὶ ἀμάθειαν εἰς αὐτοὺς ἀποδίδεις, θεωρῶν ὅτι δέν ἐγνώριζον ἀκριβῶς τὶ ἐνομοθέτησαν, ἢ δειλείαν, καταγγέλλων αὐτούς οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἐγνώριζον μέν ὑπεκρίθησαν ὅμως καὶ ἐπρόδωκαν τὴν ἀλήθειαν. Διότι ὅταν δὲν φυλάττης ὅσα ἐνομοθέτησαν ἐκεῖνοι, ταῦτα τά συμπεράσματα κατ' ἀνάγκην ἀκολουθοῦσιν». (Ἰωάν. Χρυσ. εἰς τὰ πρ. Π. νηστ.).

Οὕτω, «Ὅταν ἡ πρώτη Οἰκ. Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ σταθεροποιήσῃ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα γενομένης συζητήσεως, ἔστειλε 30 ἐκ τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων τοὺς πλέον πεπαιδευμένους, σοφοτέρους καὶ πλήρες Πνεύματος ἁγίου Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν παγκοσμίου φήμης Ἀλεξανδρινήν σχολήν, οἱ ὁποῖοι μαζὺ μέ τοὺς σοφούς ἀστρονόμους τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῆς σχολῆς, εὗρηκαν μέ ἔρευναν 6 μηνῶν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνεστήθη τήν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Πανσέληνον τῆς πρώτης ἐαρινῆς Σελήνης». (ἴδε Δρυμύτατον ἔλεγχον σελ. 47).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τους οἱ Θεοφόροι οὗτοι Πατέρες α') τὸ περὶ κοσμογονίας ἔργον τοῦ Θεοῦ, β') τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ περὶ τοῦ ἁγ. Πάσχα, γ') τὴν «τεσσαρεσκεδεκάτην», δ') τὴν τάξιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, καὶ ε') τὸ πότε ὁ Χριστὸς ἀνεστήθη κ.λ.π. ἐθέσπισαν, βασισθέντες ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω, τὸ ἅγιον Πάσχα νὰ ἑορτάζεται τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν πρώτην ἐαρινὴν Πασέληνον μετὰ τὴν Ἰσημερίαν. Ἡ πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν πρώτην ἐαρινήν Πανσέληνον μετά τήν ἰσημερίαν, γίνεται καθὼς φαίνεται εἰς τὸ αἰώνιον Κανόνιον τοῦ ἁγίου Πάσχα (ἴδε σελ. 33) ἀπό 22 Μαρτίου (κατώτατον ὅριον) ἕως 25 Ἀπριλίου (ἀνώτατον ὅριον). «Ἡ πάντιμος ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῆς Ζωοποιοῦ Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπιτελεῖται ἀπὸ κβ' (22)

Μαρτίου καὶ αὐτῆς τῆς κβ´ (22) ἕως τῆς κε´ (25) Ἀπριλίου καὶ αὐτῆς τῆς κε´ (25), οὐδὲ γὰρ κατὰ τὴν κα´ (21) τοῦ Μαρτίου τελεῖται, οὐδέ κατά τήν κστ´ (26) Ἀπριλίου (Γεωργ. Πισιδίας χρον, Πασχ. σελ. 128)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Πῶς ἐκανόνισε ἡ Α' Οἰκ. Σύνοδος τὸ Ἅγιον Πάσχα

ΟΠΩΣ εἴπαμε ἀνωτέρω, οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐθέσπισαν τὸ Πάσχα νὰ ἑορτάζεται:

Πρῶτον, μετὰ τὴν ἰσημερίαν. Ἡ ἰσημερία καθὼς ἀναφέραμε εἰς τὸ περὶ κοσμογονίας κεφάλαιον, γίνεται τὴν 4ην Μαρτίου, ἡμέρα ὅπου ἐδημιουργήθη ὁ Ἥλιος καὶ ἄρχισε τὴν κίνησίν του, καί εἰς αὐτήν ἀκριβῶς κλείνει τὸν κύκλον τοῦ ἔτους καὶ ἀρχίζει τὸν νέον κύκλον.

Τὸ Ἰουλιανὸν χρονολόγιον ἔχει 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας, καί τά Δίσεκτα 366 ἡμέρας.

Εἰς τὴν δημιουργίαν ὁ Ἥλιος ἐξεκίνησε ἀπὸ τὸ κέντρον τ' οὐρανοῦ καί ἦτο ἰσημερία, καὶ ἡ Σελήνη ἦτο τὴν ἡμέρα τῆς ποιήσεώς της 14 ἡμερῶν, δηλαδὴ Πανσέληνος. Τὴν ἕκτην ἡμέρα ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἡ Σελήνη ἦτο τότε ἡλικίας 16 ἡμερῶν. Δηλαδὴ ἐπλάσθη ὁ Ἀδὰμ δύο ἡμέρας μετὰ τὴν κίνησιν τῶν φωστήρων καὶ ἡ Σελήνη εἶχε διανύση ἤδη δύο ἡμέρας.

Ὅλα ὅσα γίνονται εἰς ἓν ἔτος, τότε ἔγιναν εἰς ἓξ μόνον ἡμέρας, κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἔτος εἰς τὴν μέτρησιν ἀρχίζει ἀπὸ τὸ δεύτερον ἔτος, ἤτοι ἀπὸ τὴν κανονικὴν βλάστησιν τῆς Γῆς καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ πρῶτον ὅπου ὅλα ἔγιναν ἀμέσως, βλάστησις καρπὸς, βρῶσις κλπ.

Ὅλον τὸ ἔτος ἔχει 12 μῆνας μὲ 30 καὶ 31 ἡμέρας ἑκα-

στος. Ὁ Φεβρουάριος μὴν ἐν σχέσει πρὸς τὴν σειρὰν του ἔπρεπε νὰ ἔχῃ 31 ἡμέρας, διότι ὁ Ἰανουάριος κατὰ τὴν τάξιν πρέπει να ἔχῃ 30 ἡμέρας καὶ ὄχι 31. Λείπουν μὲ λίγα λόγια ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον 3 ἡμέραι (1) τὰς ὁποίας κερδίζει ὁ Μάρτιος κατερχόμενος καί καταλαμβάνων ἀριθμιτικῶς ἀπό τήν 29ην Φεβρουαρίου. Ἀντί δηλ. 29 ἤ 30 ἤ 31 Φεβρουαρίου, λέμε 1η Μαρτίου κατά τήν Ἰουλιανήν μέτρησιν.

Ὁπότε κατὰ τὸ δεύτερον κανονικὸν ἔτος βλαστήσεως τῆς Γῆς κατὰ φυσικὸν τρόπον, καὶ ἄνευ τῶν ἐλλειπουσῶν 3 ἡμερῶν τοῦ Φεβρουαρίου, γίνεται καταφανὲς ὅτι ἡ 4η Μαρτίου ἡμέρα τῆς ποιήσεως καί κινήσεως τῶν δύο φωστήρων γίνεται 7η Μαρτίου διότι κατέρχεται καὶ λαμβάνει τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν 29 Φεβρουαρίου ἐνῶ ἡ φυσικὴ 4η γίνεται 7η, καὶ ἡ 6η Μαρτίου ἡμέρα Παρασκευὴ καθ' ἣν ἐδημιουργήθη ὁ ἄνθρωπος γίνεται 9η Μαρτίου. Ἡ Σελήνη δὲ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος καὶ κατα την πρώτην ἡμέραν τῆς κοσμογονίας ἀριθμεῖ 20 ἡμέρας,(2) τὴν τετάρτην ἀριθμεῖ 24 καὶ τὴν 6ην ἡ ὁποία συμπίπτει μὲ τὴν 9ην Μαρτίου 26 ἡμέρας.

Εἰς τὰς 11—12 Μαρτίου ἔγινε ἡ νέα Σελήνη, ἀρχὴ σεληνακοῦ ἔτους κατὰ τὸ Δαμασκηνὸν (3) καὶ ἀρχιμη-

---

1. Μιά ἡμέρα ἀπό τόν Φεβρουάριον ἐπῆρε ὁ Καίσαρ Αὔγουστος καί τήν ἔβαλε εἰς τόν 30οντα ἡμερῶν ἔχοντα Αὔγουστον μῆνα πρός τιμήν του. Τήν δευτέραν ἡμέραν τήν ἔβαλαν εἰς τόν Ἰανουάριον διὰ τὸ εἶναι εἰς αὐτόν ἡ ἀρχή τοῦ ἔτους, καί ἡ τρίτη χάνεται εἰς τά βίσεκτα ἔτη.

2. Τὸ πρῶτον ἔτος ἡ Σελήνη ξεκίνησε τὴν τετάρτην Μαρτίου μὲ ἡλικία 14 ἡμερῶν. Τό σεληνιακόν ἔτος ἔχει 354 ἡμέρας, (ἕνδεκα περίπου ἡμέρας μικρότερον τοῦ ἡλιακοῦ) καί ἐτελείωσε τόν κύκλον του τήν 24ην Φεβρουαρίου. Τήν 24ην Φεβρουαρίου ἦτο Πανσέληνος, διότι τὸ ἔτος ἤρχισε μὲ Πανσέληνον, καί γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ ἡλιακὸν ἔτος τὸ ὁποῖον ἔχει 365 ἡμέρας χρειάσθηκε νὰ διανύσῃ ἀκόμη ἕνδεκα περίπου ἡμέρας, 24+11=4 Μαρτίου. Ἑπομένως τὴν 4ην Μαρτίου τοῦ δευτέρου ἔτους ἦτο 14+ 11= 24 ἡμερῶν ἡ ἡλικία τῆς Σελήνης, ἄρα τὴν 1ην Μαρτίου ἦτο 20 ἡμερῶν.

3. Ὁ Ἱερός Δαμασκηνός λέγει: Τὴν 12ην Μαρτίου ἐγένετο τὸ στερέωμα.... τὴν 15ην ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη... καὶ τὴν 17ην ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος». Ἡ 12η Μαρτίου ὅπου ἄρχισε ἡ κοσμογονία κατὰ τὸν Δαμα-

νιά. (1) Ἡ Πανσέληνος ἡ 14η ἡμέρα τῆς Σελήνης ἔγινε τὴν 25ην Μαρτίου, ἡμέρα Κυριακὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξώσθη ὁ Ἀδάμ ἐκ τοῦ Παραδείσου. Εἰς αὐτὴν τὴν Πανσέληνον γίνεται πάντοτε τό Νομικόν Πάσχα (2).

Εἰς τὴν 7—8 Μαρτίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου γίνεται ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία (ἡμέρα ποιήσεως τῶν φωστήρων, ἀντὶ τῆς 4ης λόγῳ τῶν 3 ἡμερῶν τοῦ Φεβρουαρίου). Ἡ νέα Σελήνη ποὺ θὰ γίνη μετὰ τὴν ἰσημερίαν εἶναι ἐαρινή, καὶ μὲ αὐτὴν ἔχομεν πρωτοχρονιὰ καὶ πρωτομηνιὰ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους καὶ τὴν 14ην ἡμέραν τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς θὰ γίνη τὸ Νομικὸν Πάσχα, ἐνῶ τὸ ἅγιον Πάσχα θὰ γίνη τὴν πρώτη Κυριακὴν μετὰ τὸ Νομικόν. Νόμος ἀπαράβατος.

Ἡ τετάρτη Μαρτίου καθὼς εἴπαμε καὶ ἀλλαχοῦ τῆς κοσμογονίας ἔγινε 7η κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ Φεβρουαρίου τὴν ὁποίαν κερδίζει ὁ Μάρτιος. Ἡ ἰσημερία εἶναι σταθερά, ἑπομένως ἡ 4η ἔγινε 7η. Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἰσημερία γίνεται τὴν 7ην Μαρτίου πάντοτε κατὰ τὸ Ἰουλιανόν.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ἰσημερία γίνεται τὴν 7ην Μαρτίου, τὸ νέον ἔτος, ἡ Ἄνοιξις καὶ ἀρχὴ τοῦ πρώτου μηνὸς Νισὰν γίνεται τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὅταν ἔχομεν τὴν ἑορτὴν τοῦ Νομικοῦ Πάσχα εἰς τό κατώτατον ὅριον, ἤτοι τήν 21ην Μαρτίου. Ἡ 14 ἡμέρα τοῦ Νισὰν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν (κατωτάτου ὁρίου τοῦ Νομικοῦ) θὰ γίνῃ ἀντὶ εἰς τὴν 18ην καθὼς προεγράψαμεν εἰς τὴν σελ. 27, εἰς τὴν 21 Μαρτίου. Διότι (7+14 = 21). Συνάγεται ὅθεν ἐκ

σκηνὸν συμπίπτει μὲ τὴν νέαν Σελήνην καὶ ἀρχὴ τοῦ ΝΕΟΥ σεληνιακοῦ ἔτους. Τὸ 1ον ἔτος ἤρχισεν Κυριακὴν ἐτελείωσε Σάββατον ἐνῶ τὸ κανονικὸν ἔτος ἀρχίζει π.χ. Κυριακήν, τελειώνει Κυριακήν, καὶ τὸ νέον ἀρχίζει Δευτέραν.

1. Τὸ σεληνιακὸν ἔτος ἄρχεται μὲ τὴν νέαν Σελήνην ποὺ θὰ γίνῃ μετὰ τὴν 7ην Μαρτίου. Τὸ ἡλιακὸν ἔτος μετρᾶται ἀπὸ τὴν Δύσιν τοῦ Ἡλίου.

2. Ἡ ἡλικία τῆς Σελήνης εἶναι 11 ἡμερῶν μεγαλυτέρα τοῦ Ἡλίου. Ἐὰν ἀπὸ μίαν ἡμερομηνίαν ξεκινήσῃ ἡ Σελήνη μὲ ἡλικίαν π.χ. 19 ἡμερῶν, τὴν ἰδίαν ἡμερομ. τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ εἶναι 30 ἡμερῶν.

τούτων ὅτι τό νομικόν Πάσχα γίνεται πάντοτε ἀπό τήν 21 Μαρτίου καί ἄνω (μὲ ἰσημερίαν 7 Μαρ.) καί οὐδέποτε 20 Μαρτίου.

Διά τήν ἑορτήν τοῦ Νομικοῦ Πάσχα κατά τό κατώτατον ὅριον πρέπει νά περάσουν 14 ὁλόκληραι ἡμέραι μετά ἀπό τήν ἰσημερίαν διά νά λογίζεται ἐαρινή Πανσέληνος. Ἡ 21 Μαρτίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἶναι βάσις τῆς ἐαρνῆς Πανσελήνου καί οὐχί τῆς ἐαρινῆ· ἰσημερίας. Ἡ ἰσημερία γίνεται 14 ἡμέρας ὀπίσω ἤτοι τήν 7—8 Μαρτίου.

Δεύτερον: Μετὰ τὸ Νομικὸν. Τὸ Νομικὸν Πάσχα γίνεται τὴν «τεσσαρεσκεδεκάτην» τῆς Σελήνης, ἡ ὁποία γίνεται πάντοτε ἀπὸ τὴν 21ην Μαρτίου καὶ αὐτῆς, ἕως τὴν 18ην Ἀπριλίου καὶ αὐτῆς. Τὰ ὅρια τοῦ ἁγίου Πάσχα συμφώνως μὲ τὸ Νομικὸν εἶναι ἀπὸ 22 Μαρτίου καὶ αὐτῆς ἕως τῆς 25 Ἀπριλίου καὶ αὐτῆς. Ἐὰν εἰς οἱονδήποτε ἔτος ἔχομεν τὴν 7ην Μαρτίου ΝΕΑ Σελήνη (ἐκκλησιαστικὴ) ἡ «τεσσαρεσκεδεκάτη» ἢ ἐαρινὴ πασχαλινὴ Πανσέληνος θὰ γίνη τὴν 21ην Μαρτίου. Καὶ ἐὰν αὐτὴ ἡ 21η Μαρτίου εἶναι ἡμέρα Σάββατον τὴν Κυριακὴν 22 Μαρτίου θὰ ἔχωμεν τὸ ἅγιον Πάσχα. Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται ὑπὸ τῶν θείων Πατέρων ὡς κατώτατον ὅριον τοῦ ἁγίου Πάσχα ἡ 22 Μαρτίου.

Τρίτον: Τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὸ Νομικὸν. Ἴδε ὡς ἀνωτέρω.

Τέταρτον: Τὴν πρώτην ΕΑΡΙΝΗΝ Πανσέληνον μετὰ τὴν ἰσημερίαν, καὶ οὐχὶ ἁπλῶς πρώτην Πανσέληνον μετὰ τὴν ἰσημερίαν, διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι Πανσέληνοι μετὰ τὴν ἰσημερίαν, αἱ ὁποῖαι γίνονται πρὸ τῆς 21 Μαρτίου, αὗται εἶναι καὶ λογίζονται ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ, διότι ἡ Σελήνη αὐτῶν τῶν Πανσεληνιῶν ἐγεννήθηκε πρὸ τῆς ἰσημερίας τῆς 7ης Μαρτίου καὶ φυσικὰ πρὸ τῆς Ἀνοίξεως, ἄρα εἶναι χειμεριναί.

Συμπέρασμα: Διὰ νὰ γίνουν ἀντιληπτὰ ὅλα ὅσα ἐγράψαμε εἰς τὸ Β΄ μέρος ἕως ἐδῶ δυνάμεθα νὰ τὰ συνοψίσωμεν: α΄) ἡ ἰσημερία γίνεται πάντοτε τὴν ἑβδόμην Μαρτίου διότι ἡ ἑβδόμη εἶναι ἡ 4η ἡμέρα τῆς ποιήσεως τῶν μεγάλων φωστήρων, (λόγῳ τοῦ ἐλλειποῦς Φεβ)ρίου)

καὶ ἀρχὴ τῆς κινήσεώς των, εἶναι δὲ σταθερὰ καὶ δὲν ἔχει χάσει οὔτε λεπτόν. Εἴμεθα βέβαιοι δι' αὐτό, διότι καὶ τὴν σήμερον μέ αὐτὴν ἐπιτελοῦμεν τὸ Πάσχα ἡμῶν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀνωμαλίας. β) Τὴν 7ην Μαρτίου γίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ Σελληνιακοῦ ἔτους καὶ ἡ ἀρχιμηνιὰ τοῦ Νισὰν κατὰ τὸ κατώτατον ὅριον τοῦ Πάσχα, καὶ ἀρχὴ τῆς Ἀνοίξεως. γ') Τὸ Νομικὸν γίνεται τὴν 14ην ἡμέραν τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς Νισάν, ἤ τὴν «τεσσαρεσκεδεκάτην» ἢ τὴν πρώτην ἐαρινὴν Πανσέληνον ἡ ὁποία γίνεται πάντοτε καὶ αἰωνίως ἀπὸ 21 Μαρτίου ἕως 18 Ἀπριλίου. δ') Τὸ ἅγιον Πάσχα γίνεται τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὸ Νομικόν, ἡ ὁποία κυμαίνεται καί αὐτὴ ἀπὸ 22 Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. ε') Ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔκαμε καὶ τὸ τελευταῖον του Πάσχα κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους. ς') Ἡ ἁγία Οἰκουμενικὴ Α' Σύνοδος ἐθέσπισε τὸ ἅγιον Πάσχα νὰ ἑορτάζεται κατ' ἀπόλυτον τήρησιν καὶ ἀκρίβειαν τῶν ἀνωτέρω γραφικῶν ὅρων, καί νὰ γίνεται ἐν Κυριακῇ· Καί διὰ νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ τὸ κακὸν τοῦ διχασμοῦ ἐποίησε τὸ αἰώνιον Κανόνιον (ἴδε σελ. 33) τό ὁποῖο εἶναι ἐπιστημονικώτατον καὶ εὐκολομεταχείριστον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

7. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Α' Συνόδου περὶ τοῦ Ἁγίου Πάσχα

ΜΕΤΑ τὰς ἐργασίας της ἡ Α΄ Οἰκ. Σύνοδος ἔπεμψεν ἐπιστολὰς πρὸς ὅλας τάς ἐκκλησίας διὰ τήν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ἀκριβῆ λύσιν τοῦ προβλήματος περὶ τοῦ συνεορτασμοῦ ὑφ' ὅλων τῶν χριστιανῶν τοῦ ἁγιωτάτου Πάσχα. «Εὐαγγελιζόμεθα δὲ ὑμᾶς καὶ περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ ἁγιωτάτου ἡμῶν Πάσχα, ὅτι ἡμετέραις εὐχαῖς κατορθώθη καὶ τοῦτο τὸ μέρος, ὥστε οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀνατολῆς οἱ ὁποῖοι προηγουμένως δὲν ἔκαμναν σύμφωνα μὲ τούς Ρωμαίους καί ὑμᾶς καί μέ ὅλους τούς ἐξ ἀρχῆς φυλάττοντας τὸ Πάσχα, ἀπὸ τοῦδε μεθ' ἡμῶν νὰ ἑορτάζουν. Χαίροντες λοιπὸν διὰ τὰ κατορθώματα καὶ διά τὴν κοινὴν συμφωνίαν...» (Ἐπισ. Α΄ Συν. πρὸς Πεντάπολιν Ἀλεξάνδρειαν, Λιβύην, Αἴγυπτον κλπ· (Ἴδε Κῆρυξ Ὀρθοδόξων σελ. 110)

Ἐπίσης καὶ ὁ Μέγας Κων)νος ἔπραξε τὸ αὐτὸ διὰ νὰ εἰρηνεύσουν:

«....Διότι δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ, διὰ τὸ ὁποῖον μάλιστα χαίρω, ὅτι ὑπάρχω ὑμέτερος συνθεράπον· ὅλα δὲ τά ζητήματα μέχρ τοσοῦτον ἔτυχον προσηκούσης ἐξετάσεως μέχρις ὅτου ἐφανερώθη ἡ ἀρέσκουσα εἰς τὸν Θεὸν γνώμη, τὸν ἔφορον τῶν πάντων, ὡς πρὸς τὴν συμφωνίαν

τῆς ἑνότητος ὥστε νά μήν ὑπολείπεται τίποτε πλέον πρός διχόνοιαν, ἤ ἀμφισβήτησιν τῆς Πίστεως. Ἔνθα καί περί τῆς ἁγιωτάτης τοῦ Πάσχα ἡμέρας γενομένης συζητήσεως, ἀπεφασίσθη ἀπό κοινοῦ ὅ τι, εἶναι καλόν εἰς μίαν ἡμέραν πάντες· ἁπανταχοῦ νά ἑορτάζουσι.... Διότι εἰς ἡμᾶς μίαν ἡμέραν τῆς ἡμετέρας ἐλευθερίας, τοὐτέστι τοῦ ἁγιωτάτου Πάθους ὁ ἡμέτερος παρέδωσε Σωτήρ· μίαν θέλει νά εἶναι ἡ καθολίκή αὐτοῦ Ἐκκλησία....» (Ἐπίστ. Μεγ. Κων)νου ἴδε Κήρυξ Ὀρθ. σελ. 118).

Διά τούς ἁγίους Πατέρας καί διά τό ἅγιον Πάσχα ἀναγινώσκωμεν εἰς τόν τόμον τῆς ἀγάπης ταῦτα: «Χάριτι γάρ Χριστοῦ ἀπό τῆς Α΄ Συνόδου καί ἕως τοῦ νῦν, ἀεί τό Πάσχα τό Ἱερόν, μετά τό Νομικόν γίνεται, καί ἐν Κυριακῇ, καί σύγχυσιν τινά οὐκ ἔγνωμεν ἵνα εἰς διόρθωσιν ἀνιστῶμεν. Καλῶς καί γάρ διετυπώθη τοῖς ἁγίοις Πατρᾶσι καί αἰωνίως διαμένει ἄπταιστον. Κακῶς δέ παρά τῶν νῦν ἀστρονόμων τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἀφηρέθησαν αἱ 13 ἡμέραι παρά τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. Πρός τοῖς ἄλλοις γάρ καί σύγχυσιν ἐν ἑαυτῷ περιέχει τό νέον αὐτῶν ὡρολόγιον, καί ἀνατροπήν ἀναθεωρούμενον» (Δοθ. τομ. ἀγ. σελ. 539).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

8. Περὶ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος τῆς Α' Οἰκομ. Συνόδου

Η ΑΓΙΑ αὕτη Σύνοδος ἐξέδωκε καί Κανόνα περί τοῦ πῶς νὰ ἑορτάζεται τὸ ἅγιον Πάσχα, ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ τῆς Πίστεώς μας τὸν ἐξαφάνισαν, καὶ διὰ τοῦτο κατώρθωσαν νὰ φέρωσιν τὴν σύγχυσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προβαίνουν εἰς μεταρρυθμίσεις.

Περὶ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος οἱ δύο μεγάλοι ἑρμηνευταὶ τῶν ἱερῶν κανόνων, ὁ Βαλσαμὼν καὶ ὁ Ζωναρᾶς γράφουν τὰ ἑξῆς: «Φασὶν οἱ τῆς Συνόδου ταύτης, τοὺς τῆς πρώτης Συνόδου ἁγίους Πατέρας ὅρον ἐκθέσθαι περί τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ὅς ἐν τοῖς παρ' ἐκείνων συντεθεμένοις κανόσι οὐχ εὕρηται, καὶ τοῦτον παρὰ πάντων φυλάττεσθαι ἀπαιτοῦσιν.... ἐν μὲν οὖν τοῖς κανόσιν τῆς πρώτης Συνόδου οὐδέν τι περὶ τοῦ Πάσχα εὕρηται ὁρισθέν' εἰ δὲ ἐκτός τῶν κανόνων τί ᾠκονόμηται ἀγνοῶ, πρακτικόν τῆς Συνόδου ἐκείνης μή ἔχων» (Σύνταγ. κανόνων Ράλλη τομ. 3 σελ. 124 Ζωναρᾶ).

«... Ἐν γοῦν τοῖς κανόσι τῶν ἐν Νικαίᾳ Πατέρων τοῦτο οὐχ εὕρηται' εἰς δὲ τὰ πρακτικὰ τῆς πρώτης Συνόδου εὑρίσκεται» (Σύνταγ. καν. Ράλλη τομ. 3 σελ. 124 Βαλσαμῶνος).

Ἐκ τούτων μανθάνομεν ὅτι ὄντως ὑπάρχει ὁ Κανών, ἀλλὰ διατὶ δὲν κυκλοφορεῖ; μήπως χαλάει τὰ σχέδια τῶν νεωτεριστῶν;

Οἱ μεταρρυθμισταὶ κυκλοφοροῦν ἕνα κανόνα τόν ὁποῖον λέγουν ὅτι εἶναι τῆς πρώτης Συνόδου καὶ ταιριάζει μέ τά σχέδιά των. «Τό Πάσχα δέον νά ἑορτάζεται τήν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Πανσέληνον ἥτις συμπίπτει, ἢ ἕπεται τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Ἐπειδὴ ἡ 14 Νισὰν (ἡμέρα τοῦ Νομικοῦ Πάσχα) ὁ Κανὼν ἀπαιτεῖ τὸ Πάσχα νὰ ἑορτάζεται τὴν Κυριακὴν ἥτις ἕπεται τῆς 14 Νισάν. Διὰ τὸν προσδιορισμὸν ὅθεν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα χρειάζεται νὰ ὑπολογίσωμεν, α΄) τὴν ἡμερομηνίαν τῆς Πανσελήνου τοῦ ἔαρος β΄) τό πλῆθος τῶν παρεμπιπτουσῶν ἡμερῶν μεταξὺ τῆς ἐν λόγῳ Πανσελήνου καὶ τῆς ἀκολουθούσης Κυριακῆς» (Τὰ ἡμερολόγια καὶ ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα σελ. 48).

Ὁ Κανὼν οὗτος καθὼς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν κατωτέρω δὲν εἶναι τῆς Πρώτης Συνόδου, ἀλλὰ ψεύδονται. «Καὶ δὲν διεσώθησαν μὲν τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου ἐκείνης, ἔχομεν ὅμως τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Μεγ. Κων)νου εἰς τὴν ὁποίαν τονίζει ὅτι ἡ Σύνοδος δὲν ἐνδιαφέρεται διά ζητήματα χρονολογικά, ἀλλά ἀπαιτεῖ καί ἐπιβάλλει δύο ὅρους, α΄) νὰ συνεορτάζουν ὅλοι οἱ χριστιανοί, καὶ β΄) νὰ ἑορτάζουν μετὰ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἡ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἑρμηνεύουσα τὴν διπλὴν ἀξίωσιν τῆς Συνόδου, ΚΑΤΗΡΤΗΣΕ ΤΟΝ ΚΑΝΟΝΑ ΩΣ ΕΞΗΣ». (Δηλαδὴ τὸν ἀνωτέρω, ἴδε Μεγ. Ἑλ Ἐγκυκλ· λεξ· Πάσχα). . . .

Ἄρα ὁ Κανὼν οὗτος δέν εἶναι τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Περὶ τῶν γραφομένων ἐν Πηδαλίῳ διὰ τὴν ἰσημερίαν

ΟΙ ΔΥΟ μεγάλοι ἑρμηνευταὶ Ζωναρᾶς καὶ Βαλσαμὼν ἐπειδὴ δὲν ἔχουν τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου τῆς Α' εἰς χεῖρας των σταματοῦν κάθε ἑρμηνείαν περὶ τοῦ Πάσχα «ἀγνοῶ»· (ἴδε ἀνωτέρω). Ὁ Ματθαῖος ὁ Βλάσταρις ὅμως ἑρμηνεύων τόν α' Κανόνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου καὶ ἄνευ τῶν πρακτικῶν τῆς Α' Συνόδου συνεχίζει νά παραθέτῃ στοιχεία τῶν Δυτικῶν διά νά δικαιολογήσῃ τὴν μεταρρύθμισιν. Τοῦτος ὁ Βλάσταρης συμφωνεῖ μέ τούς μεταρρυθμιστάς καί ἰδού:

«...ἡμεῖς (λέγει ὁ ἴδιος) δὲ τῷ τῶν ἡμερῶν καὶ μηνῶν ἀριθμῷ κατὰ Ρωμαίους χρώμεθα» (Συνταγ. Καν. Ράλλη σελ. 405 τομ. 6ος).

Καί «ἡμῖν δὲ τούτου κατά Ρωμαίους ἔθος μετρεῖν (Συνταγ. καν. Ράλλη σελ. 419 τομ, 6ος), Ἐπίσης «..καί κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἡμερῶν τε καὶ μηνῶν ᾧ κατὰ Ρωμαίους ἡμεῖς χρώμεθα» (Σύνταγ. Καν. Ράλλη σελ. 425 τομ. 6ος). Ταῦτα εἶναι τοῦ ἰδίου μαρτυρίαι. Ἄς ἴδωμεν καὶ τοὺς ἱστορικοὺς τὶ λέγουν περὶ τοῦ Βλαστάρεως διὰ τὸ θέμα τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου.

«Τά σφάλματα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἶχον κατανοηθῆ ἐπί τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς. Ὁ Γρηγορᾶς Νικηφόρος (1324) ἐπρότεινεν διόρθωσιν τὴν ὁποίαν ἐπε-

δοκίμασαν ὁ Μοναχός Ἰσαάκιος καί ὁ Ματθαῖος ὁ Βλάσταρης (1371)» (Ἐκκλησ. ἱστορ. Στεφανίδου σ.702).

Καί «Ἀναλόγους πραγματείας (σσ. μετὰ τὸν Γρηγορᾶν) συνέταξεν μετὰ ταῦτα ὁ Μοναχὸς Ἰσαάκ καὶ ὁ Ματθαῖος ὁ Βλάσταρης» (Τά ἡμερολόγια καὶ ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα σελ. 21).

«Τὴν διόρθωσιν τοῦ Γρηγορᾶ ἐπεδοκίμασε τῷ (1371) καὶ ὁ Ἰσαάκιος Μοναχὸς καὶ ὁ Ματθαῖος ὁ Βλάσταρης» (Ἐκκλησ. ἱστορ, Βαφείδου τομ. 3ος).

Εἰς τὸ ἱερὸν Πηδάλιον εὑρίσκονται αἱ γνῶμαι τούτου τοῦ Βλαστάρεως καὶ δικαὶ του εἶναι αἱ ἑρμηνεῖαι περί τοῦ Πάσχα καί ἐκεῖνο τό, ὅτι «ναί ἐγνώριζον καί οἱ ἅγιοι Πατέρες πῶς ἔπεσε πολὺ ἡ ἰσημερία ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν μεταθέσουν ἀπὸ τὴν 21ην Μαρτίου ὅπου ἦτο τό 325»!!! Ὁποία βλασφημία!

Βλέπει κανείς, ὅτι ὁ ἐχθρὸς διὰ νὰ πετύχῃ τὴν διαβολικήν του ἐνέργειαν ἐφρόντισε νά διαστρεβλώσῃ τήν ἀλήθειαν ἀπό τήν ἀρχήν ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἔβαλε ἀνθρώπους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ ἑρμηνευτὰς μεγάλους διά νά γράψουν διά λογαριασμόν του, διότι ὁ λαός κρέμαται εἰς τοὺς γραμματισμένους καὶ μορφωμένους καὶ τούς προσέχουν καλύτερα καί τούς πιστεύουν. Ἰδού ὁ Βλάσταρης μεγάλος ἑρμηνευτὴς, ἄνθρωπος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅμως ἐχειροκρότησε τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου μὲ ἀποτέλεσμα νά τόν μιμηθοῦν ὅλοι σήμερον καὶ νὰ βρίσκουν ὡς ἐπιχείρημα ὅτι τὰ γράφει καὶ εἰς τὸ Πηδάλιον, πὼς ἔχανε ἡ ἰσημερία καὶ συνεχίζει νὰ χάνῃ, ἑπομένως ἐπιβάλλεται ἡ διόρθωσις! (ἴδε εἰς τό τέλος τοῦ παρόντος τάς ἐγκυκλίους τῆς «ἐπισήμου» Ἐκκλησίας).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ΄

10 Περὶ τῆς κακῆς ἑρμηνείας τῶν νετεριστῶν εἰς τὴν ἐαρινὴν Πανσέληνον

ΚΑΘΩΣ ἐγράψαμεν ἀνωτέρω, τὸ ἅγιον Πάσχα ἐθεσπίσθη ὑπό τῆς Α΄ Συνόδου νά ἑορτάζεται πάντοτε τήν πρώτην Κυριακὴν μετά τὴν πρώτην ἐ α ρ ι ν ὴ ν Πανσέληνον μετὰ τὴν ἰσημερίαν. Ἡ ἀραιωμένη λέξις ἐ α ρ ι ν ὴ σημαίνει ἡλικία Σελήνης 14 ἡμερῶν, (ἐκκλησιαστικὴ) ἐνῶ (ἀστρονομική) 18 ἡμερῶν περίπου καί ἄλλοτε 17. Αὐτὴν τὴν λέξιν ἐαρινὴ ἀφήρεσαν σκοπίμως ἀπὸ τὴν σύνταξιν οἱ Δυτικοὶ ἤ ἔδωσαν κακὴν ἑρμηνείαν εἰς τὸν ὅρον αὐτόν καί λέγουν: Τό Πάσχα δέον νά ἑορτάζεται τὴν πρώτην Πανσέληνον μετὰ τὴν ἰσημερίαν, ἐνῶ ἡμεῖς τὴν πρώτην ἐ α ρ ι ν ὴν Πανσέληνον μετὰ τὴν ἰσημερίαν. Τεχνηέντως ἀφήρεσαν τὴν λέξιν ἐαρινὴν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εὑρεθοῦν ἐνώπιον δυσκόλου προβλήματος πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἁγ. Πάσχα. Διότι ἐὰν ἡ ἰσημερία γίνεται τήν 7 - 8 Μαρτίου καί ἀφαιρέσωμεν τήν λέξιν ἐ.αρινήν, τό Πάσχα τότε πρέπει νὰ ἑορτάζεται καὶ πρὸ τῆς 21 Μαρτίου δηλαδὴ πρὸ τοῦ Νομικοῦ. Καὶ ἀντὶ διὰ τὴν λύσιν τοῦ σοβαροῦ δῆθεν προβλήματός των νὰ προσθέσουν τὴν ἀφαιρεθεῖσαν λέξιν ἐ α ρ ι ν ὴ ν εἰς τὸ κείμενον ἐσήκωσαν τὴν ἰσημερίαν εἰς τὴν 21ην Μαρτίου διὰ νὰ ταιριάζῃ ὁ κανὼν τὸν ὁποῖον κατεσκεύασαν καὶ χωρὶς τὴν λέξιν ἐαρινὴ. Ἡ λέξις ἐαρινὴ σημαίνει ἀνοιξιάτικη Πανσέληνον

μετά τήν Ισημερίαν. Καί οὐχί ἁπλῶς Πανσέληνον μετά τήν Ισημερίαν διότι ὑπάρχει καί χειμερινή Πανσέληνος ἡ ὁποία χειμερινή Πανσέληνος φθάνει καί μέχρι τήν 20 Μαρτ.

Ἂς πάρωμεν ὡς παράδειγμα τό κατώτατον ὅριον τοῦ Νομικοῦ Πάσχα διά νά κατανοήσωμεν καλλίτερον τήν ἀλήθειαν.

Ἡ ἰσημερία κατά τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον γίνεται πάντοτε τήν 7-8 Μαρτίου. Ἐάν συμπέσῃ εἰς τήν 7ην Μαρτίου νέα Σελήνη, τότε γίνεται τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ πρωτοχρονιά καί ἡ πρωτομηνιά τοῦ Σεληνιακοῦ ἔτους- .Η Νέα αὐτὴ Σελήνη ἀρχίζει ἀπὸ τὴν 7ην Μαρτίου καί φθάνει μέχρι καὶ τὴν 4ην Ἀπριλίου. Καὶ εἰς τὴν 14ην ἡμέρα αὐτῆς τῆς νέας Σελήνης γίνεται τὸ Νομικὸν Πάσχα. Ἡ 14η ἡμέρα τῆς νέας αὐτῆς Σελήνης, (καθῶς προεγράψαμεν) ἀρχίζει ἀπὸ τὴν 21 Μαρτίου καὶ φθάνει μέχρι καὶ τὴν 18ην Ἀπριλίου.

Ὅλοι γνωρίζομεν, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἡ ἁγία καί μεγάλη Α΄ Οἰκ. Σύνοδος ἐθέσπισε ὅτι τὸ ἅγιον Πάσχα νὰ γίνεται α΄ μετὰ τὸ νομικὸν, β΄ μετὰ τὴν πρώτην ἐαρινὴν Πανσέληνον, γ΄ τὴν ἀμέσως Κυριακὴν μετὰ τὸ Νομικὸν, δ΄ μετὰ τὴν ἰσημερίαν, καὶ ε΄ ἀπὸ 22 Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Αὐτὸς ὁ ὅρος καί ἡ τάξις τηρεῖται ἀπαρασάλευτα ἕως τήν σήμερον ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν παράδοσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολγίου.

Οἱ νεοημερολογῖται ἰσχυρίζονται καὶ λέγουν ὅτι ἡ ἰσημερία ἦτο τὸ 325 τὴν 21ην Μαρτίου, καὶ λόγω τῆς πτώσεως τῶν 11 λεπτῶν τὴν ἐπανέφεραν εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ 325!! Ἡ ἰσημερία γράφουν εἰς τὰς ἐγκυκλίους των (ἴδε εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος) ἔχασε 13 ὁλοκλήρους ἡμέρας ἀπὸ τὸ 325 ἕως τὴν σήμερον καὶ τὰς ἐπροσθέσαμεν εἰς τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, ἐπομένως δὲν δεχθήκαμεν τὸ Γρηγοριανὸν ἀλλὰ τὸ Ἰουλιανὸν μεταρρυθμίσαμεν!! Ὡς νὰ λέγουν, τόσα ἔτη πρὸ τοῦ 1924 ἐκεῖνοι ὅλοι ἔσφαλλον καί τώρα μὲ τὴν παραδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἐσώθημεν. (ἴδε τὰς ἐγκυκλίους τωνή.

Προσπαθοῦν νὰ δικαιολογηθοῦν ὅτι ἡ μεταρρύθμισις

τοῦ ἡμερολογίου δὲν σημαίνει παραδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἀλλά διόρθωσιν τοῦ 'Ιουλιανοῦ. Καί ὅμως προσθήκη 13 ἡμέρας εἰς τό 'Ιουλιανόν σημαίνει Γρηγοριανόν. 'Εάν ἦτο ὀλιγώτερον ἤ περισσότερον τῶν 13 ἡμερῶν ἴσως νά εὕρισκον κάποιαν δικαιολογίαν,τώρα ὅμως!

'Αφοῦ οἱ νεοημερολογῖται λέγουν ὅτι ἡ ἰσημερια τὸ 325 ἦτο τὴν 21 Μαρτίου, καὶ σήμερον μὲ τὴν προσθήκη τῶν 13 ἡμερῶν εἶναι πάλιν τὴν 21 Μαρτίου 'Ιουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἄς ἀπαντήσουν εἰς τὰς κατωτέρω ἐρωτήσεις μας.

1η ἐρ. Μέ τὸ νέον ἡμερολόγιον πότε γίνεται ἡ ἰσημερία, ἀφοῦ μὲ τὸ 'Ιουλιανὸν γίνεται τὴν 21 Μαρτίου, τότε τὸ 325 καὶ τώρα;

2α ἐρ. Φυσικά, μὲ τό νέον πρέπει νὰ γίνεται τὴν 3ην 'Απριλίου, ἤκουσαν ὅμως ποτὲ νὰ γίνεται ἡ ἰσημερία τὴν 3ην 'Απριλίου;

3η ἐρ. Εἰς τὸ ἔτος 325 ὑπάρχουν δύο ἰσημερίαι, ἡ τῆς 21ης Μαρτίου κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Πηδαλίου, καὶ ἡ τῆς 7ης Μαρτίου κατὰ τὸ συμπέρασμα τῆς παρούσης μελέτης, καὶ μὲ τὰ ἴδια ὅρια τοῦ ἁγίου Πάσχα, 22 Μαρτίου 25 'Απριλ.Ποία ἐκ τῶν δύο ἰσημεριῶν εἶναί ἡ σωστή;

4η ἐρ. Τὸ 1974 ὑπάρχουν ἐπίσης δύο ἰσημερίαι, ἡ τῆς 21 Μαρτίου καὶ ἡ τῆς 7ης Μαρτίου, μὲ διαφορετικὰ ὅμως ὅρια τοῦ ἁγίου Πάσχα. Μὲ ἰσημερία 7 Μαρτίου τὰ ὅρια εἶναι ἀπὸ 22 Μαρτίου ἕως 25 'Απριλίου, καὶ με ἰσημερία 21 Μαρτίου τὰ ὅρια εἶναι ἀπὸ 3 'Απριλίου ἕως 8 Μαΐου. Ποία ἐκ τῶν δύο ἰσημεριῶν εἶναι ἡ σωστή;

5η ἐρ. Εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ γίνη τὴν 21 Μαρτίου 'Ιουλιανοῦ ἡμερολογίου τὸ Νομικὸν Πάσχα ποὺ τότε ἡ Σελήνη πρέπει νὰ εἶναι 14 ἡμερῶν ἐαρινή, καὶ συγχρόνως νὰ εἶναι καὶ ἐαρινὴ ἰσημερία, διλαδὴ ἀρχὴ τῆς 'Ανοίξεως;

6η ἐρ. 'Εορτάζεται ποτὲ τὸ Πάσχα τὸν Μάρτιον μῆνα μὲ προσθήκη 13 ἡμερῶν εἰς τὸ 'Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον;

7η ἐρ. Ἦτο ποτέ δυνατὸν τὸ 325 μὲ ἰσημερία 13 ἡ-

μέρας ἐπάνω ἀπὸ τὴν 7ην Μαρτίου νὰ ἑορτασθῇ τὸ Πάσχα τὸν Μάρτιον μῆνα;

Ἄς ἀπαντήσουν λογικὰ καὶ ὄχι ὅπως εἰς τὰς ἐγκυκλίους των.

Ὡς γνωστὸν τὸ 325 δὲν ὑπῆρχε τὸ νέον ἡμερολόγιον. Τὸ 1924 χωρὶς τὴν προσθήκη τῶν 13 ἡμερῶν τὸ ἅγιον Πάσχα ἑορτάζετο ἀπό 22 Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλ. καί θά ἑορτάζεται οὕτω εἰς τούς αἰῶνας. Τό ἅγιον Πάσχα ἑορτάζεται πάντοτε ὅταν ἡ Σελήνη γίνη 14 ἡμερῶν ἐαρινή, καὶ ὕστερα. Ἡ 14η ἡμέρα γίνεται ἀπὸ 21 Μαρτίου ἕως 18 Ἀπριλίου, Ἰούλ. ἡμερ. Ἆρα κακῶς λέγουν ὅτι ἡ ἰσημερία χάνει, διότι τό 325 δέν ἦτο τήν 21 Μαρ. καθώς λέγουν, ἀλλά τήν 7—8 Μαρ. καί μέ αὐτήν ἐθεσπίσθη τὸ ἅγιον Πάσχα.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων ἑορτῶν τὸ ἐθέσπισαν κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον. Τὸ Ἰουλιανὸν εἶναι σεληνοηλιακὸν ἡμερολόγιον καὶ ἔχει βάσιν καί στήριγμα τὴν ἁγίαν Γραφὴν καί διά τοῦτο ἔγινε ὀλίγα ἔτι πρίν γεννηθῇ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, διὰ νὰ τὸ ἁγιάσῃ καὶ νὰ οἰκοδομηθοῦν αἱ ἑορταὶ τῆς Νέας Διαθήκης ἐπὶ καινουργοῦς ἡμερολογίου διὰ νὰ εἶναι τὰ πάντα καινά. Τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐφηρμόσθη εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς τοῦ χαλεποῦ 8ου αἰῶνος καὶ εἶναι ψεύτικον, καὶ εἰς αὐτὸ οἰκοδομεῖ ὁ διάβολος τὰς ἑορτὰς του. Δηλαδὴ πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου.

Βλέπομεν ὅτι ἡ λέξις ἐαρινὴ ἀντιπροσωπεύει 14 ὁλοκλήρους ἡμέρας. Ἐὰν ἀφαιρέσωμεν τὴν λέξιν αὐτὴν πρέπει νὰ προστεθοῦν αἱ 13 ἡμέραι, καὶ ἐὰν τὴν θέσωμεν εἰς τήν θέσιν της, δέν χρειάζεται τό ἡμερολόγιον οὔτε μίαν ἡμέραν διόρθωσιν. Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς παρερμηνείας καὶ τῶν προσθαφαιρέσεων εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο ἀναθεματίζεται πᾶς ὅστις προσθέσῃ ἔυτω καὶ ἓν ἰῶτα ἢ μία κεραία εἰς τὸν Νόμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ΄

11. Σύντομοι άστρονομικαὶ Μαρτυρίαι περί Ἰσημερίας

ΔΙΑ ΝΑ ὑπάρξουν θετικαὶ αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας, ἂς ἴδωμεν τὶ λέγει καὶ ἡ σύγχρονος ἀστρονομία ποὺ εἰς αὐτὴν στηρίζονται οἱ μεταρρυθμισταὶ

Τὸ Ἵδρυμα Εὐγενίδου γράφει εἰς μίαν ἀπάντησιν τὰ ἑξῆς:

«.... Ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία λαμβάνει χώραν «περὶ» τὴν 21 Μαρτίου, ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία «περὶ» τὴν 23 Σεπτεμβρίου (ἡμερομηνία Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου).

Ἐπειδὴ εἶναι δυνατὸν, ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία νὰ συμβῇ τὴν 20ην Μαρτίου, ἡ δὲ φθινοπωρινὴ τὴν 22αν Σεπτεμβρίου, ὅταν ἔχωμεν δίσεκτον ἔτος, διὰ τοῦτο ἀναφέρομεν τήν λέξιν «περί» πρό τῶν ἡμερομηνιῶν.

Τὰ βιβλία ἢ περιοδικὰ, τὰ ὁποῖα ἀναφέρουν ὅτι ἡ ἰσημερία λαμβάνει χώραν εἰς τὰς 7—8 Μαρτίου καὶ ἡ φθινοπωρινὴ εἰς τὰς 9—10 Σεπτεμβρίου ἀναφέρονται εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἢ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Διότι, ὡς γνωστὸν, ὑπάρχει διαφορὰ 13 ἡμερῶν μεταξὺ Γρηγοριανοῦ καὶ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου π.χ. ἡ 19 Δεκεμβρίου τοῦ Γρηγριανοῦ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὰς 6 Δεκεμβρίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.,

Κατωτέρω σᾶς παραθέτομεν ἐνδεικτικῶς. τὰς Γρηγοριανὰς ἡμερομηνίας καὶ ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἔλαβον χώραν ἡ ἐαρινή καί φθινοπωρινή ἰσημερία κατά τά

τελευταῖα δύο ἔτη.

1971 ἐαρ. ἰσημ. 21 Μαρτίου 8ω 38λ (ὥρα Ἑλλάδος)
φθι. ἰσημ. 23 Σεπτεμ. 18ω 45λ (ὥρα Ἑλλάδος)
1972 ἐαρ. ἰσημ. 20 Μαρτίου 14ω 21λ (ὥρα Ἑλλάδος)
φθι. ἰσημ. 22 Σεπτεμ. 0ω 35λ. (ὥρα Ἑλλάδος)

Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν γράφει:

«.... διευκρινίζομεν ὅτι ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία λαμβάνει χώραν τὴν 21ην ἢ 22αν Μαρτίου... εἰς τὰ παλαιὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία γίνεται χρῆσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου (παλαιοῦ».

Ὁ δὲ ἀστρονόμος καὶ καθηγητὴς τῶν φυσικομαθηματικῶν Ν.Ι. Μαξεντιανὸς κατὰ τὸ 1880 γράφει:

«Οὕτω λοιπὸν οἱ Γρηγοριανοὶ ἢ οἱ λεγόμενοι νεοημερολογῖται πρέπει νὰ ἐπανέλθωσιν μὲ 12 ἡμέρας (σσ. 13 τώρα) ἐὰν δὲν θέλωσι νὰ γελοιοποιηθῶσι πρὸ τῆς ἀληθοῦς Ἐπιστήμης» Καὶ παραθέτει τὸν κατωτέρω πίνακα:

ΠΙΝΑΞ

	Ἡμέρας	ὥρας	λεπτά	δευτερόλεπτα
Ἔτος τροπικόν ἀπρτίζεται ἀπό	365	5	48	51,6
Ἔτος ἀστρονομικόν ἀπαρτίζεται ἀπό	365	6	9	11
Ἀκρίβεια ἰσημερίας ἀπαρτίζεται ἀπό	0	0	-	58, 8556

ἜΧΟΜΕΝ:

ἡμ.	ὥρ.	λ.	δευτ.	ἡμ.	ὥρ.	λ.	δευτ.	ἡμ.	ὥρ.	λ.	δευτ.
365	5	48	516-	365	6	9	11-	0	0	0	58,8556
(ἡμ.	ὥρ.	λ.	δευτ.)	ἡμ.	ὥρ.	λ.	δευτ.	ἡμ.	ὥρ.	λ.	δευτ.
(730	11	58	26-)	0	0	0	58,8556=	365	5	59	1,3-

ἡμ.	ὥρ.	λ.	δευτ.	ἡμ.	ὥρ.	λ.	δευτ.
0	0	0	58,8556	365	0	0	0,1556

ἢ καὶ ἁπλούστερον:

ἡμ.	ὥρ.	λ.	Δευτ.	ἡμ.	ὥρ.	λ.	δευτ.
365	5	48	51,6	365	6	9	11-

Ἀθροιζόμενα καὶ ἀναλαμβανόμενα ἐξ ἴσου εἰς δύο ἤτοι κατὰ μέσον ὅρον, δίδει τὸ θρησκευτικὸν Ἰουλιανὸν ἔτος ὅπερ εἶναι 365 ἡμ. 6 ὥρ. 0΄ λ. 0΄΄ δευτ. καὶ κλᾶσμα τοῦ δευτερολέπτου, 0΄΄1556, τὸ ὁποῖον κλᾶσμα ἐγκατα-

λείπωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς. τὸ ἐγκατέλειψεν καὶ ὁ Σωσιγένης. Διότι μία ἁπλὴ ἀριθμιτικὴ πρᾶξις μᾶς καταδεικνύει ὅτι μετὰ ἀπὸ 555270 ἔτη μ.Χ. θὰ ὑστερήσωμεν μίαν ἡμέραν». (Ἴδε περιοδικὸν «Ὀρθόδοξος» Βουκουρέστη 1880 ἔτος α΄ σελ. 7 καί «Ὀρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἐκκλησία». ἀριθ. 5, ἔτος 1880 σελ. 311).

Καὶ ὁ διδάκτωρ τῶν μαθηματικῶν Δ.Π.Κ. γράφει:

«Ἐὰν ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ ὀρθὴ ἡμερομηνία τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας (Γρηγοριανὴ 21 Μαρτίου) ἀντὶ τῆς ἐσφαλμένης (Ἰουλιανῆς 21 Μαρτίου ἥτις ἐνέχει ἤδη συσσωρευθὲν σφάλμα 13 ἡμερῶν). Ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ δευτέρου σφάλματος ἔχομεν τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα πολλάκις (ὄχι κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἐαρινὴν Πανσέληνον πίπτουσα μεταξὺ Γρηγοριανῆς 21 Μαρτίου καὶ τῆς Ἰουλιανῆς ὁμοίας (δηλ. μεταξὺ 21 Μαρτίου καὶ 3 Ἀπριλίου τοῦ σημερινοῦ ἡμερολογίου μας) δὲν ἐκλαμβάνεται ὑπ᾽ ὄψιν ὡς ἐαρινὴ καίτοι εἶναι τοιαύτη» (Τὰ ἡμερολόγια καὶ ὁ κανὼν τοῦ Πάσχα σελ. 50)

Παρατηρῶμεν ὅτι καὶ ἡ σύγχρονος Ἐπιστήμη τῆς Ἀστρονομίας βρίσκει ἐσφαλμένην τὴν 21 Μαρτίου ὡς ἐαρινὴν ἰσημερίαν.

Μὲ τὸ ἀνακαλυφθὲν δῆθεν σφᾶλμα τῆς πτώσεως τῆς ἰσημερίας, οἱ Δυτικοὶ μετέθηκαν καὶ τὸ Πάσχα ἐπισήμως. Ἕνας κλάδος τῆς Δύσεως δὲν παρεδέχθη τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Γρηγορίου ΙΓ΄ ἀλλ᾽ ἑορτάζει τὸ Πάσχα μὲ τὸν ὅρον ἄνευ τῆς λέξεως ἐ α ρ ι ν ή, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κάμουν Πάσχα καὶ πρὸ τῆς 21 Μαρτίου, δηλαδὴ πρὸ τοῦ Νομικοῦ, ὅπερ ἀπαγορεύεται. Περὶ τούτων γράφουν αἱ Ἐγκυκλοπαίδειαι τὰ ἑξῆς:

«Ἀλλὰ ὁ Γρηγόριος ΙΓ΄ ἔπραξε καὶ ἄλλο τι ἀλλὰ κακῶς. Ἐπειδὴ ἡ ἰσημερία συνέπεσεν κατὰ τὴν Α΄ ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον τὴν πραγματευθεῖσαν καὶ περὶ τοῦ Πάσχα (325 μ.Χ.) τὴν 21 Μαρτίου, ἡ πρόσπτωσις τῶν ἰσημεριῶν μετέθηκεν ταύτην ἐπὶ Γρηγορίου εἰς τὴν 11 Μαρτίου, οὗτος διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσημερίαν τῆς 21 Μαρτίου ὑπερπήδησεν 10 ἡμέρας διέταξεν ἡ ἐπαύριον τῇ δ΄

'Οκτωβρίου 1582 νὰ κληθῇ ιδ΄ 'Οκτωβρίου. Οἱ 'Ορθόδοξοι καὶ οἱ Διαμαρτυρόμενοι μὴ δεχθέντες τὴν μεταρρύθμισίν του εὑρέθησαν διαφωνοῦντες κατὰ 10 ἡμέρας δι' ὅλας τὰς ἑορτάς, ἡ διαφορὰ αὐτὴ λόγῳ τῶν δισέκτων ἐπαιωνίων ἔγινε 13 ἡμέρας ἀπὸ τὸ 1900. 'Επαύσαμεν δὲ καὶ νὰ συνεορτάζομεν τὸ Πάσχα, διότι αὐτὸς ἐλόγιζε ὡς ἰσημερία ἢ Πασχαλινὴν Πανσέληνον τὴν ἀμέσως μετὰ τὴν ια΄ καὶ κατόπιν ι΄ καὶ θ΄ Μαρτίου, τοῦ 'Ιουλιανοῦ, ἐνῶ ἡμεῖς τὴν μετὰ τὴν 21 τοῦ ἰδίου μηνός». ('Εγκ. 'Ελ. ἡμερολόγιον).

«Τὸ 700 μ.Χ. ἤρχισεν ἡ πρότασις περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου. Καὶ μόλις ἐπὶ τέλους ὁ Γρηγόριος ὁ ΙΓ΄ κατόρθωσεν. Ταυτοχρόνως διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἰσημερία ἡ ἐαρινὴ ἀπὸ τῆς 11 Μαρτίου εἰς τὴν 21 Μαρτίου διέταξεν ὅπως ἡ ἐπαύριον τῆς 4 'Οκτωβρίου λογισθῇ 15 'Οκτωβρίου, ἤτοι ἐβρόχθησε 10 ἡμέρας». (Μεγ. 'Ελλην. 'Εγκυκλ. λ. ἰσημ.).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'

12. Πῶς ἑώρταζον οἱ Πατέρες ἡμῶν τό Πάσχα πρό τῆς μεταρρυθμίσεως

ΘΑ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝ καὶ μερικὰ παραδείγματα πρὸς βεβαίωσιν τῶν ὅσων γράψαμε διά νά ἴδωμεν πῶς οἱ πρόγονοί μας ἑώρταζον τὸ Πάσχα καὶ ἐὰν ἑώρταζον ἐσφαλμένως καθὼς γράφουν εἰς τὰς ἐγκυκλίους οἱ σημερινοὶ ἡγέται τῆς Ἐκκλησίας. (ἴδε εἰς τὸ. τέλος).

Παράδειγμα πρῶτον:

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἑώρτασε τὸ τελευταῖον του Πάσχα κατά τήν ἀνωτέρω γραφικήν τάξιν. Τὴν πρώτην τῶν ἀζύμων ἡμέρα Παρασκευὴ ὅπου ἐσφάζετο ὁ Πασχάλιος ἀμνὸς καὶ ἑτοιμάζετο τὸ πασχάλιον τραπέζι διότι τὸ ἑσπέρας θὰ ἤρχιζεν ἡ βρῶσις τοῦ ἀμνοῦ, τῶν ἀζύμων κλπ. αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐθυσιάσθη ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ ἰσημερία ἦτο τότε τὴν 7—8 Μαρτίου. Ἡ νέα Σελήνη ὅπου θὰ ἤρχιζε τὸ νέον ἔτος καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ πρώτου τῶν μηνῶν ἦτο τὴν 9ην πρὸς τὴν 10ην Μαρτίου. Ἡ 14 ἡμέρα τοῦ μηνὸς ἡ Πανσέληνος ἦτο τὴν 23 πρὸς τὴν 24ην Μαρτίου ὅπου εἰς αὐτὴν ἔγινε τὸ Νομικὸν Πάσχα. Τὸ νυχθήμερον ἤρχιζεν ἀπὸ τὸ ἑσπέρας ἕως τὸ ἄλλο ἑσπέρας. Ἀπὸ τὴν Πέμπτην ἑσπέρας ἕως Παρασκευὴ ἑσπέρας ἦτο ἡ πρώτη τῶν ἀζύμων, καὶ ἀπὸ τὴν Παρασκευὴν ἑσπέ-

ρας ἕως Σαββάτου ἑσπέρας ἦτο ἡ ἡμέρα τοῦ νομικοῦ Πάσχα. (ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Σαββάτου» (Ἰωάν. κ΄ 32).

Ὥστε εἰς τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ ἡ ἰσημερία ἦτο εἰς τὴν 7-8 Μαρτίου. Τὸ νέον ἔτος ἤρχισε τὴν 10 Μαρτίου καὶ ἡ «τεσσαρεσκεδεκάτη» τοῦ Πάσχα ἦτο εἰς τὰς 24 Μαρτίου καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα ἢ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἔγινε εἰς τὴν 25ην τοῦ ἰδίου μηνός.

Παράδειγμα δεύτερον:

Τὸ 1453 ἔτος τῆς ἁλώσεως τῆς Κων)λεως, ἡ Σελήνη εἶχε κύκλους 7, καὶ ὁ Ἥλιος 17. ἡ πρώτη τοῦ πρώτου τῶν μηνῶν τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους ἦτο τὴν 13 Μαρτίου καὶ ἡ Πασχαλινὴ Πανσέληνος τὴν 27ην Μαρ. ἡμέρα Τρίτη εἰς τὴν ὁποίαν ἑορτάσθη τὸ Νομικὸν καὶ τὴν 1ην Ἀπριλ. τὸ Ἅγ. Πάσχα. «Τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν (ὑποσ.) Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου τῆς ἑβδομάδος τοῦ Πάσχα συμπεσούσης τὸ ἔτος ἐκείνῳ πρὸς τὴν 6ην Ἀπριλίου» (Ἱστ. Ἑλ. Ἔθνους Παπαρρηγοπούλου τομ. 5 σελ. 319 Περὶ Ἁλώσεως τῆς Πόλεως). Μᾶς φανερώνει ὁ ἱστορικὸς ὅτι ἡ Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου ἦτο τὴν 6ην Ἀπριλ. ἄρα τὸ ἔτος 1453 ἦτο ἅγιον Πάσχα τὴν 1ην Ἀπριλίου.

Ἀποδεικνύεται καὶ εἰς τοῦτο τὸ παράδειγμα ὅτι τὸ 1453 ἡ Ἰσημερία ἦτο τὴν 7—8 Μαρτίου τὴν 13 ἡ πρωτομηνιὰ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους, τὴν 27ην ἡ «τεσσαρεσκεδεκάτη» καὶ τὴν 1ην Ἀπριλίου τὸ Ἅγιον Πάσχα.

Παράδειγμα τρίτον:

Τὸ ἔτος 1821 τὸ ἅγ. Πάσχα ἔγινε τὴν 10ην Ἀπριλίου κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμαρτύρησεν ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄. Ἡ Σελήνη εἶχε κύκλους 14 καὶ ὁ Ἥλιος 21. Ἡ πρωτομηνιὰ τοῦ νέου σεληνιακοῦ ἔτους ἦτο τὴν 26ην Μαρτίου καὶ ἡ πασχαλινὴ Πανσέληνος ἢ τὸ νομικὸν Πάσχα τὴν 9ην Ἀπριλίου ἡμέραν Σάββατον. Τὸ 1821 ἔγιναν δύο Πανσέληνοι μετὰ τὴν ἰσημερίαν. Ἡ μία ἔγινε τὴν 10ην Μαρτίου δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἰσημερίαν, ἀλλὰ ἦτο χειμερινὴ καὶ δὲν ἔγινε μὲ αὐτὴν τὸ Πάσχα. Μὲ αὐτὴν τὴν Πανσέληνον ἐλόγιζον οἱ Δυτικοὶ ὅτι πρέπει νὰ γίνεται τὸ Πάσχα, δηλ. πρώτη μετὰ τὴν ἰσημερίαν ἄνευ τῆς λέ-

ξεως ἐ α ρ ι ν ή, καὶ ἀντὶ νὰ καταλάβουν τὴν ἔννοιαν ἐσήκωσαν τὴν ἰσημερίαν!! καὶ ἡ ἄλλη τὴν 26ην Μαρτίου. (1)

Παράδειγμα τέταρτον:

Καὶ τὸ ἔτος 1974 οἱ κύκλοι τῆς Σελήνης εἶναι 15 καὶ τοῦ Ἡλίου 6. Η πρωτομηνιὰ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους ἔγινε τὴν 15ην Μαρτίου καὶ ἡ πασχαλινὴ Πανσέληνος τὴν 29ην Μαρτίου ἡμέραν Πέμπτην, καὶ τὴν Κυριακὴν, πρώτη μετὰ τὸ Νομικὸν, τὸ ἅγιον Πάσχα δηλ. 1η Ἀπριλίου. Ἡ νέα Σελήνη ποὺ ἔγινε τὴν 15ην Μαρτίου ἦτο ἐαρινὴ διότι ἐγεννήθηκε μετὰ τὴν ἰσημερίαν τῆς 7—8 Μαρτίου

Παράδειγμα πέμπτον: ..

Τό ἔτος 1978 ὁ κύκλος τῆς Σελήνης εἶναι ὁ 19 καί τοῦ Ἡλίου ὁ 10· Ἡ πρωτοχρονιά καί ἡ ἡ πρωτομηνιά τοῦ Σεληνιακοῦ ἔτους θά γίνη τήν 30 Μαρτίου καί ἡ Πανσέληνος είς τήν ὁποίαν θά γίνη τό Νομικόν Πάσχα τήν 13ην Ἀπριλίου, ἡμέραν Τετάρτην καί τό ἅγιον Πάσχα θά γίνη τήν 17ην Ἀπρλίου (πρώτη Κυριακή μετά τό Νομικόν). Καί ἐδῶ ἔχομεν δύο πανσελήνους. Ἡ μία ἔγινε τήν 14ην Μαρτίου, καί μὲ αὐτήν δὲν ἑορτάσθη τό ἅγιον Πάσχα διότι ἦτο χειμερινή, διότι ἡ γέννησίς της ἔγινε πρό τῆς Ἰσημερίας τῆς 7—8 Μαρτίου, καί ἡ ἄλλη Πανσέληνος, ἡ ἐαρινή, τήν 13ην Ἀπριλίου. ..

Ποὺ εἶναι λοιπὸν τὸ σφάλμα τῶν προγόνων μας τοὺς ὁποίους βλασφημοῦν οἱ σύγχρονοι μορφωμένοι, ὡς δῆθεν καθυστερημένους;

---

1. Ἴδε (Ἡ Ἐκκλησία εἰς τόν ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους, θάνατος Γρ. Ε΄).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

13. Περὶ εὑρέσεως τοῦ Ἁγίου Πάσχα

ΠΑΡΑΘΕΤΩ κατωτέρω καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον εὑρίσκομεν ἀπταίστως τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ οἱανδήποτε ἡμέραν τοῦ ἔτους οἱασδήποτε χρονολογίας χωρὶς τὴν μεσολάβησιν ἀστρονόμων καὶ μορφωμένων.

Λαμβάνομεν τόν κύκλον τῆς Σελήνης τοῦ ἔτους (1)

---

1. Ὅταν εἰς τὸ ἔτος 5508 προσθέσωμεν τὸ ἔτος πού ζητοῦμε καί τὸ ἄθροισμα διαιρέσωμεν διά 19, τό ὑπόλοιπον μᾶς δείχνει τόν κύκλον τῆς Σελήνης. Ἐὰν δὲν ἔχει ὑπόλοιπον ὁ ζητούμενος κύκλος εἶναι ὁ 19.

Ὅταν τὸ ἴδιον ἄθροισμα τὸ διαιρέσωμεν διὰ 28 εὑρίσκομεν τὸν κύκλον τοῦ Ἡλίου. Ἐὰν δὲν ἔχει ὑπόλοιπον ὁ ζητούμενος κύκλος εἶναι ὁ 28. 5508 εἶναι τὸ παραδεκτὸ ἔτος ἀπὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου μὲ τό ὁποῖον ἔτος συμφωνεῖ καὶ ἡ πρᾶξις εὑρέσεως τοῦ ἁγίου Πάσχα μὲ τό Κανόνιον τὸ325 καὶ ἐντεῦθεν ἕως τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας.

Ἐὰν θελήσωμεν νὰ εὕρωμεν τὸ Ἅγιον Πάσχα εἰς τὸ ΚΑΝΟΝΙΟΝ καί μὲ τὴν ἰδίαν πρᾶξιν, πρὸ τοῦ 325, πρέπει νὰ μειώσωμεν τοὺς κύκλους Ἡλίου καὶ Σελήνης 2 ἀριθμοὺς καὶ οὕτω συμφωνεῖ τὸ Κανόνιον. Τοῦτο ἴσως νὰ συμβαίνει, πρῶτον: διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἦτο ἀκριβῶς 33 ἐτῶν ὅταν ἐσταυρώθη κατὰ τοὺς χρονογράφους, δεύτρεον, ὅτι ἐγεννήθη τὸν Δεκέμβρνον καὶ οἱ Κύκλοι ἀρχίζουν ἀπὸ τὸν Μάρτιον, τρίτον, ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι μετέθεσαν τὸ Πάσχα των κατὰ τοὺς πασχαλιολόγους καὶ τοὺς ἀστρονόμους ἀπὸ τὴν 14ην Νισὰν (Μαρτίου) εἰς τὴν 15ην καὶ ὑπάρχει περίπτωσις νὰ συμπέση ὁ συνεορτασμὸς Ἑβραίων καὶ Χριστιανῶν πρᾶγμα ἀπηγορευμένον ἀπὸ τοὺς

καί τόν πολλαπλασιάζομεν ἐπί 11 (1), καί τό γινόμενον (2) διαιροῦμεν διά 30. Τό ὑπόλοιπον τῆς δαιρέσεως δείχνει τὴν ἐπακτὴ τοῦ ἔτους. Ἂν ἀφαιρέσωμεν τὴν ἐπακτὴ ἀπὸ τὸ 30, εὑρίσκομεν μὲ τὸ ὑπόλοιπον τὴν νέαν Σελήνην τοῦ Μαρτίου (Ἐκκλησιαστική). Εἶτα εἰς τὴν νέαν Σελήνην τοῦ Μαρτίου προσθέτομεν τὸν ἀριθ. 14 καὶ εὑρίσκομεν τὴν Πανσέληνον εἰς τὴν ὁποίαν θὰ γίνῃ τὸ Νομικὸν Πάσχα, καὶ τὴν πρώτην Κυριακὴν μετά ἀπὸ τὸ Νομικόν θά ἔχωμεν τό ἅγιον Πάσχα. Ἐάν μέ τήν πρόσθεσιν τοῦ 14 εἰς τὴν νέαν Σελήνην εὕρωμεν ὀλιγότερον τοῦ ἀριθμοῦ 21., τότε προσθέτομεν ἀκόμη 30 (ἕνα μῆνα) διά νά εὕρωμεν τήν ἄλλην Πανσέληνον τήν ἐαρινήν διότι Πανσέληνος πρὸ τῆς 21ης Μαρτίου εἶναι χειμερινὴ (χειμωνιάτικη).

Παράδειγμα: Διὰ νὰ εὕρωμεν τὸ Πάσχα τὸ 1974 ποιοῦμεν οὕτω:

Ὁ κύκλος τῆς Σελήνης τὸ 1974 εἶναι ὁ 15. 15X 11= 165:30= 15 ὑπόλοιπον. Ὁ 15 εἶναι ἡ ἐπακτή τοῦ ἔτους. Ἀφαιροῦμεν τήν ἐπακτήν ἀπό τό 30 ἐναπομένει 15 τό ὁποῖον δείχνει τὴν νέαν Σελήνην τοῦ Μαρτίου. Εἶτα

ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τέταρτον, περίπτωσις τῶν δισέκτων ἐτῶν. Ἴσως νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι λόγοι οἱ ὁποῖοι θὰ λυθοῦν μόνον ὅτα εὑρεθοῦν τὰ πρακτικὰ τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου.

Μέ ἄλλα λόγια οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔκαμαν τὸ αἰώνιον Κανόνιον καί Πασχάλιον μὲ 2 κύκλους Ἡλίου καὶ Σελήνης περισσότερον ἀπὸ τὸ 325 καὶ ἕως τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ ἐγκρίνουν τὸ 5508 ὡς ἔτος Γεννήσεως ἀπὸ Χριστοῦ διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους καί μηδενίζει αὐτοὺς τοὺς δύο κύκλους μὲ τὴν προσθήκην ἕν (1) εἰς τοὺς 3 τελευταίους κύκλους τῆς Σελήνης ἤτοι τὸν 17, 18, 19. Ὅταν δηλαδὴ ἔχομεν νὰ εὕρωμεν τὸ ἅγιον Πάσχα ἀπὸ τὸ 325 καὶ ἐντεῦθεν μὲ τοὺς 3 ἀνωτέρω κύκλους Σελήνης προσθέτομεν εἰς τὸ γινόμενον τοῦ πολλαπλασιασμοῦ εν. 1

Ἄλλος τρόπος εὑρέσεως τῶν κύκλων εἶναι: Διὰ τὸν κύκλον τῆς Σελήνης, ἀφαιροῦμεν ἀπὸ τὸ ζητούμενον ἔτος τὸν ἀριθμὸ 2 καὶ ὕστερον διαιροῦμεν διὰ 19. Διὰ τὸν κύκλον τοῦ Ἡλίου ἀφαιροῦμεν τὸν ἀριθ. 8 ἀπὸ τὸ ζητούμενο ἔτος καί τὸ ὑπόλοιπον διαιροῦμεν διὰ 28.

1. 11 εἶναι αἱ ἡμέραι διαφορὰς σεληνιακοῦ καὶ ἡλιακοῦ ἔτους,

2. Εἰς τὸ γινόμενον τοῦ πολ)σμοῦ προσθέτομεν 1 ὅταν ἔχομεν κύκλους Σελήνης 17, 18 καὶ 19 καὶ ὕστερον διαιροῦμεν.

προσθέτομεν εἰς τὴν νέαν Σελήνην τὸν 14 πρὸς εὕρεσιν τῆς Πανσελήνου, 15+14=29, ὅπου θά γίνη τό Νομικόν Πάσχα. Τὸ Νομικὸν Πάσχα γίνεται εἰς οἱανδήποτε ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος τύχη ἡ Πανσέληνος. Ἀπομένει ὅθεν νὰ μάθωμεν εἰς ποίαν ἡμέραν γίνεται τοῦτο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Περί εὑρέσεως τοῦ Νομικοῦ Πάσχα εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος γίνεται

ΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ α) τὸν κύκλον τοῦ Ἡλίου τοῦ 1974 ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ 6. β) τὰ τέταρτα τοῦ κύκλου ὅπου ὁ 6 κύκλος ἔχει μόνον ἕν 1 τέταρτον (ἐὰν ἦτο ὁ κύκλος π.χ. 8 θὰ εἶχε 2 τέταρτα, 12, 3 κ.λ.π. γ) τὴν ἐπακτὴν τοῦ μηνὸς (1) Μαρτίου ὅπου εἶναι ὁ 5 καί δ) τὴν ἡμερομηνίαν τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν μίαν ἡμέραν ὀλιγότερον, ἤτοι ἀντὶ 29,28. Εἶτα προσθέτομεν τούς ἀριθμοὺς αὐτούς καί τὸ ἄθροισμα διαιροῦμεν διὰ τοῦ 7 (ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος) Ἔχομεν: 6+1+5+28 = 40 : 7=5. Ὁ ἀριθμὸς 5 δηλοῖ ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Πέμπτην εἰς τὴν ὁποίαν ἔγινε τὸ Νομικὸν Πάσχα τὸ 1974. Ἐὰν τὸ ὑπόλοιπον ἦτο 1 θὰ ἦτο Κυριακή. 2 Δευτέρα, 3 Τρίτη, 4 Τετάρτη, 6 Παρασκευὴ καί 7 ἢ 0 Σάββατον.

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον εὑρίσκομεν οἱανδήποτε ἡμέραν τοῦ ἔτους θέλομεν μὲ τὸν ἴδιον κύκλον καὶ οἱανδήποτε ἡμερομηνίαν. .

Μέ τόν αὐτόν τρόπον εὑρίσκωμεν καί κάθε πρωτομηνιὰ εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος γίνεται, χωρίς ὅμως τὸν ἀριθμὸν τῆς ἡμερομηνίας. Δηλαδὴ προσθέτομεν τὸν

---

1. Ἐπακταί ὅλων τῶν 12 μηνῶν τοῦ ἔτους εἶναι: Διά τὸν Μάρτιον 5, Ἀπρίλιον 1 Μάϊον 3, Ἰούνιον 6, Ἰούλιον 1, Αὔγουστον 4, Σεπτέμβριον 7, Ὀκτώβριον 2, Νοέμβριον 5, Δεκέμβριον 7, Ἰανουάριον 5 καί Φεβρουάριον 6. Ἐπακτὴ τοῦ μηνὸς εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ποὺ πρωτοάρχισε ἕκαστος μὴν κατά τήν κοσμογονίαν.

κύκλον τοῦ Ἡλίου, τὰ τέταρτα καὶ τὴν ἐπακτὴ τοῦ ζητουμένου μηνὸς καὶ ὕστερον διαιροῦμεν διὰ 7.

Μὲ αὐτὸν τὸν εὔκολον τρόπον εὑρίσκομεν ὅλας μας τὰς ἑορτὰς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ δὲν χάνει τίποτε, διότι τεχνίτης καὶ δημιουργὸς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος. Ὅλα εὑρίσκονται εἰς τὰς θέσεις των καθὼς ἐπροστάχθησαν καὶ ἐκτελοῦν τὴν ἀποστολὴν των μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν. Μόνον ὁ ἄνθρωπος, τὸ τελειότερον δημιούργημα τοῦ Θεοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὴν τροχιάν του ὑπακούωντας εἰς τὸν ἐχθρὸν μας διάβολον, καὶ πλανᾶται κατὰ τὸ ἐκείνου θέλημα. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκτροχιασμένος ἀπὸ τὴν θέσιν του παντοῦ σκοντάφτη μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κολάζεται ὁ ἴδιος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ βλασφημῆ καὶ τὸν Θεὸν τὸν ποιητὴν τῶν πάντων· Τοῦτο εἶναι τέχνη τοῦ διαβόλου. Διότι ὅταν ἐκεῖνος ἔπεσε ἀπό τήν θέσιν του ἐπλάνησε καί τόν Ἀδάμ, καί οὕτω καὶ κάθε ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν συμβουλεύεται τοὺς ἁγίους Πατέρας του, «ἐπερώτησον τοὺς Πατέρας σου καί ἐροῦσί σε» ἀλλά τούς σοφούς τοῦ κόσμου τούτου.

«Σύνετε δὴ ταῦτα οἱ ἐπιλανθανόμενοι τοῦ Θεοῦ, μήποτε ἁρπάσῃ καὶ οὐ μὴ ᾖ ὁ ρυόμενος» (ψαλμὸς 49).

«Μὴ ἐπαίρεται εἰς ὕψος τὸ κέρας ἡμῶν, καὶ μὴ λαλεῖτε κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀδικίαν» (ψαλμὸς 74).

Δυνάμεθα νὰ τὰ συνοψίσωμεν καὶ ταῦτα ὡς ἑξῆς:

1) Τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι σατανικὸν κατασκεύασμα.

2) Τὸ νέον δὲν ἔχει βάσιν τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ τὸ ψέμμα, διότι καὶ ὁ ἐμπνευστὴς του εἶναι ἀπὸ ἀρχῆς ψεύστης.

3) Τὸ νέον ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ φοβερὴ βλεσφημία εἰς τὴν Ἁγ. Γραφὴν, ἑπομένως καὶ εἰς τὸ ἅγ. Πνεῦμα τὸ λαλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς διὰ τῶν προφητῶν, εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ εἰς τοὺς ἁγ. Πατέρας.

4) Συκοφαντοῦν τοὺς ἁγ. Πατέρας ὅτι δῆθεν ἑώρταζον καὶ ἐκεῖνοι μὲ ἰσημερίαν 21 Μαρτίου ὅπως καὶ οἱ νεοημερολογῖτσι. Δηλαδὴ οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἔκαμαν καὶ τοὺς ἁγ. Πατέρας νεοημερολογίτας!

5) Κατηγοροῦν ὅλους τοὺς προγόνους μας, ὅτι δῆθεν ἐδέχοντο ὅλας τὰς γνώμας τῆς Ἐκκλησίας ἄνευ ἀντιλογίας καὶ μέ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἑώρταζον μὲ πεσμένη ἰσημερία τόσα ἔτη ποὺ ἄν δὲν πρόφθανον νὰ τὴν διορθώσουν θὰ ἑώρταζον τὸν Γενάρη Πάσχα.

6) Τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι ἕν χονδροειδέστατον ψέμμα ἀπὸ τὴν βάσιν του ἕως τὴν κορυφήν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

'Ιδού μέ τήν χάριν καί τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐξεσκεπάσθη, ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, ἡ πλάνη τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ἐφανερώθηκε ἡ ἀλήθεια ἡ ὁποία ἦτο κεκαλυμένη μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἀκριβείας τῶν δευτερολέπτων καὶ τῆς πτώσεως δῆθεν τῆς ἰσημερίας. Ἑπομένως ὀφείλης νά τινάξης τό σκότος τῆς πλάνης τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ καί νά σπεύσης νά ἀκολουθήσης τήν ὁδόν τήν ἄγουσαν πρός τάς αἰωνίους Μονάς μέ τήν βοήθειαν καί τήν χειραγώγησιν τῶν Μακαρίων Πατέρων ἡμῶν.

Φανερώθηκε πλέον ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον λειτουργεῖ κανονικώτατα, διότι καθὼς ἐγράψαμεν ἔχει βάσιν τὴν ἀλάνθαστον ἁγίαν Γραφήν. Ἡ ἰσημερία εἶναι εἰς τὴν θέσιν της καὶ ὅσα ἔτη ἂν περάσουν θὰ παραμείνῃ ἐκεῖ ὅπου τήν ἐπρόταξεν ὁ Θεός.

Ἀπεδείχθη ἐπίσης, ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες, παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια τῶν διωγμῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἐχθροὺς ὅπου εἶχον, ἐστάθησαν ἀσάλευτοι εἰς τὰς θέσεις των καὶ ἔκαμαν τὰς ἐργασίας των καθὼς τὸ ἅγιον Πνεῦμα τοὺς ἐφώτιζεν καί ὄχι μὲ ἰδικούς των συλλογισμούς καί σκέψεις ὀρθολογιστικὰς καθως κάμουν οἱ σημερινοὶ καλοπερασμένοι ἄνθρωποι. Διὰ τοῦτο τὰ ἔργα τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅπως ὁ κανονισμὸς περὶ τοῦ ἁγίου Πάσχα, τὸ αἰώνιον Κανόνιον, τὸ Αἰώνιον Πασχάλιον κλπ. εἶναι ἀλάνθαστα καὶ αἰώνια καὶ ἕως ὅτου ὑπάρχει αὐτὸς ὁ κόσμος.

Οὕτω φανερώθηκε καὶ ἡ Πανσοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σμικρότης τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Θεὸς εἶναι τέλειος καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀτελής. Ὅ,τι κατασκευάσῃ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τέλειον καὶ χρήζει διορθώσεως, ἡ δὲ ἀτέλεια θὰ γνωρισθῇ ἀργότερον, ὅταν δοκιμασθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ ἔργον του, ἢ ἀπὸ ἄλλους ἀ-

νωτέρους του καὶ ἐμπειροτέρους του, καὶ οὕτω πάντα ἀκολουθεῖ ἐξέλιξις εἰς τὰ ἀνθρώπινα κατασκευάσματα. Δὲν συμβαίνει ὅμως τοῦτο καί εἰς τόν Θεόν. Διότι ὁ Θεὸς ὅ,τι πράττει τὸ πράττει τέλειον ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπόψεις καὶ δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ἀργότερον νὰ τὸ κάμη καλλίτερον, οὔτε ὑπάρχει ἀνώτερός του νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τυχὸν σφᾶλμα. Ὅπως δὲν δύναται ἕνας μύρμηγκας νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅτι τὸ ἀεροπλάνον π.χ. δὲν τὸ ἔκαμες καλά, ἢ ὅτι τόν οὐρανοξύστην δὲν τὸν ψήλωσες πολὺ κλπ. οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀσυγκρίτως περισσότερον δὲν δύναται νὰ εἰπῇ εις τὸν Θεὸν τοιοῦτον τι.

Ἂν ἀκολουθήσωμεν τήν γνώμην τῶν ἀνθρώπων ὅτι ἡ ἰσημερία χάνει κάθε 128 χρόνους μίαν ἡμέραν τότε εἰς 50.000 χιλιάδες χρόνους θὰ χάση 396½ ἡμέρας καὶ θά χάση ὁ ἄνθρωπος τά Πασχάλια του τά ὁποῖα ἤδη τὰ εχουν χάση οἱ μεταρρυθμισταί.

Ἂς μή πλανώμεθα, ἀλλά νά φυλάττωμεν ὅσα παρελάβαμεν ἀπὸ τοὺς θείους Πατέρας μας καὶ νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἀκολουθοῦμε τὴν πραγματικὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας μας, καὶ ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες θὰ μᾶς ὁδηγήσουν ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Κριτοῦ καὶ θὰ πρεσβεύσουν ὑπέρ ἡμῶν διότι ἐτηρήσαμεν τὰς ἐντολάς, των πειθόμενοι οὕτω τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν. «Αὐτοὶ γὰρ τῇ Τριάδι ὑπέρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσιν».

Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους καί τοῦτο οἱ μεταρρυθμισταί ὅτι δὲν δικαιοῦνται οἱ ἄνθρωποι,, ἀκόμη καὶ αν κρατοῦν Χρυσοποίκιλτη ἀρχιερατική ράβδο, νὰ καταπατοῦν τούς νόμους πού ἀντλοῦν τό κῦρος τους ἀπό ἀνώτερες, ὑπερκόσμιες δυνάμεις, τὰς δυναμεις τοῦ ἁγ. Πνεύματος.

Διά τοῦτο «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου» διὰ νὰ μὴν πάθωμεν τὸ πάθημα τοῦ Ἑωσφόρου.

Καὶ τώρα αἱ ἐγκύκλιοι τῆς «ἐπισήμου» Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων «Παλαιοημερολογιτῶν».

Θαύμασε ἀναγνῶστα θεολογία σημερινῶν μισθωτῶν ποιμένων.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἐγκύκλιοι τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας περί ἡμερολογίου

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς ἐγκυκλίους τῆς «Ἐπισήμου» Ἐκκλησίας ἡ ὁποία δικαιολογεῖ τὴν μεταρρύθμισιν ὡς σωστὴ διότι ἔχανε ἡ ἰσημερία καὶ διότι ἦτο ἀναγκαία ἡ μεταρρύθμισις διά λόγους «οἰκονομικούς, κοινωνικούς, ἐμπορικοὺς καὶ πολλοὺς ἄλλους», καὶ ὅτι μὲ τὴν μεταρρύθμισιν ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν μὲ τὸ 325 μ.Χ. ἐνῶ οἱ κρατοῦντες τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον δὲν εἶναι σύμφωνοι μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρας τοῦ 325, βλασφημοῦντες οὕτω ὅλους τοὺς πρὸ τοῦ 1924 ὡς μὴ βλέποντες τὴν πτῶσιν τῆς ἰσημερίας καὶ ἐξηκολούθουν νὰ κρατοῦν τὸ παλαιόν. Δικαιολογοῦνται ἐπίσης ὅτι δὲν ἔπραξαν κανὲν σφάλμα, οὔτε δέχθηκαν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον!! Ἀκοῦστε τους:

«Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης... ἀνήγγειλε πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τηλεγραφήματός της ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου ἐπανέλαβεν, ὅτι ὁριστικῶς ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον 10 Μαρτίου 1924 λογισθῇ καὶ ὀνομασθῇ καὶ ἑορτασθῇ ὡς 23 τῶν μετ᾽ αὐτῶν συνδεδεμένων κινητῶν ἑορτῶν, αὗται μέχρι τῆς ὁριστικῆς καὶ τούτου τοῦ σημείδιαρυθμίσεως, θὰ φυλάττωσι τό γε νῦν τὴν κατὰ τοῦ ἄχρι τοῦδε πασχάλιον θέσιν αὐτῶν ἐν τῷ ἑορτολογίῳ, ἁπλῶς αὐξανομένων κατὰ 13 ἡμέρας, τῶν κατὰ τῶν πα-

λαιὸν ἡμερολόγιον ὑπολελογισμένων·(1) τοιουτοτρόπως καί τῶν κινητῶν ἑορτῶν κατά τό νέον ἡμερολόγιον πρὸς ἀποφυγὴν ἀπὸ της συγχύσεως...

Ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐκανόνησε τὰ τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ὁρίσασα ὅπως τοῦτο ἑορτάζεται μετά τό Ἰουδαικόν Πάσχα, ἀλλά βεβαίως δέν διετάχθη ὑπό τῆς Συνόδου ὡρισμένον χρονολογικόν μηνολογικὸν σύστημα.(2) Ἐπὶ δύο δὲ αἰῶνας ἐξηκολούθησαν αἱ διαφωνίαι μεταξὺ Ρώμης ἰδίᾳ καὶ Ἀλεξανδρείας, ἕνεκα ἐσφαλμένων χρονικῶν ὑπολογισμῶν τῶν ἐν Ρώμῃ χρησιμοποιούντων πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἀτελὲς σεληνιακὸν μηνολόγιον καὶ θεωρούντων τὴν 18 Μαρτίου ὡς ἡμέρα τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔνθα ἤκμαζον μέν αἱ ἀστρονομικαί καί μαθηματικαί ἐπιστῆμαι ἐχρησιμοποιεῖτο δὲ ἡ Διοκλητιάνειος ἢ τῶν μαρτύρων λεγομένη χρονολογία, ὡρίζετο ἀκριβέστερον καὶ ἐπιστημονικώτερον ὡς ἡμέρα ἐαρινῆς ἰσημερίας ἡ 21 Μαρτίου. Αἱ διαφοραὶ αὗται μαρτυροῦσιν, ὅτι ἡ περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἑορτῆς ἀπόφασις τῆς Α΄ Συνόδου δὲν συνεδέθη μεθ' ὡρισμένης καὶ διὰ πάντας ὑποχρεωτικῆς χρονολογήσεως. Μόλις δὲ κατὰ τὸν ΣΤ΄ αἰῶνα διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Πασχαλίου κανόνος ἐπῆλθεν ἡ ποθητὴ ὁμοφωνία... Οὕτως ἀπὸ τὸ 325 μ.Χ. καθ' ὃ συνεκλήθη ἡ Α΄ Οἰκουμ. Σύνοδος καὶ καθ' ὃ ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ὑπελογίσθη ἡ 21 Μαρτίου ὡς ἡμέρα τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας μέχρι σήμερον παρουσιάζεται δια-

1. Παρατηροῦντες τὴν ἀντίδρασιν τοῦ λαοῦ. Καί ἐάν δὲν θά εἶχον θὰ τοιαύτην θά τά «διώρθωναν ὅλα».

2. Μέ ποῖον ἡμερολογιακόν σύστημα καθορίσθησαν τά ὅρια 22 Μαρτίου 25 Ἀπριλίου τοῦ ἁγ. Πάσχα, ἀφοῦ ἡ Σύνοδος καθόρισε τό Πάσχα νὰ γίνεται μετὰ τὸ Ἰουδαϊκόν; Δὲν ρωτοῦν τουλάχιστον τούς Ἰουδαίους νὰ τοὺς εἴπουν πότε ἑορτάζουν, καὶ μετὰ τοὺς Ἰουδαίους τὴν πρώτην Κυριακὴν νὰ ἑορτάσουν; Τόση δυσκολία ὑπῆρχε;

φορὰ 13 ἡμερῶν» (Ἐγκ. 1924 ἀρ. 430) (1).

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΣ

«....Μεταβολὴ οὐδεμία ἀπολύτως ἐγένετο οὐδὲ τὸ Πασχάλιον τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας διωρθώθη, διότι τοῦτο προελθὸν ἐξ ἀποφάσεως οἰκουμενικῆς Συνόδου, μένει ὡς ἔχει καὶ μετὰ τὴν γενομένην τοῦ ἡμερολογίου διώρθωσιν καὶ εἶναι ζήτημα ὁλοκλήρου τῆς Ὀρθοξου Ἐκκλησίας... ἐνήργησε δὲ ἡ ὁλομέλεια τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἄνευ ἐπεμβάσεως τινὸς κοσμικῆς ἀρχῆς ἢ ἐξουσίας, ἀλλ' αὐτοβούλως, περιεσκεμένως ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν πολλαχόθεν ἐκδηλωθεῖσαν διὰ λόγους οἰκονομικούς, κοινωνικούς, ἐμπορικούς καί πολλούς ἄλλους

Μὴ σκανδαλίζεσθε ἐκ τῶν ψευδῶν λόγων οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, ἐκτοξεύονται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας.... Τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου δὲν ἔχει ἀπολύτως οὐδεμία σχέσιν πρὸς αὐτά.(2) Αἱ ἑορταὶ μένουσιν αἱ αὐταί,(3) τελούμεναι κατὰ τὰς πραγματικὰς ἡμερομηνίας, διότι διωρθώθη πλέον τὸ λάθος,(4) τὸ ὁποῖον τὰς εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ τὰς ἡμερομηνίας τὰς ὁρισθείσας ὑπὸ τῶν Πατέρων. Δὲν συνέβη λοιπὸν καμία μεταβολὴ θίγουσα είτε τὸ ἑορτολό-

---

1. Ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας τακτοποίησε τὰ ζητήματα εἰς μάτην καυχῶνταν ὁ Μεγ. Κων)νος καί ἡ Α' Οἰκ. Σύνοδος εἰς τάς ἐπιστολάς των δηλοῦν ὅτι ἐλύθη πλήρως καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Πάσχα.

2. Μόνον διὰ λόγους οἰκονομικοὺς, κοινωνικοὺς, ἐμπορικοὺς φροντίζουν

3. Μόνον πού κατεβρόχθησαν τάς ἀπό 10 Μαρτίου εως 23 Μαρτίου τάς ἑορτάς τῶν 13 ἡμερῶν, καί γλύτωσαν συντομεύοντες τήν Μεγάλην τεσσαρακοστὴν 13 ἡμέρας νηστεία! καὶ τὴν νηστεῖαν τῶν ἁγ. Ἀποστόλων εἰς μηδὲν. ἠἡἡ-ὡ

4. Πρὸ τοῦ 1924 δὲν ἐτελοῦντο εἰς τὰς πραγματικὰς ἡμερομηνίας αἱ ἑορταί, παρὰ τώρα μὲ τὸν συνεορτασμὸν μὲ τοὺς δυτικοὺς εἶναι ἐντάξει.

γιόν μας., εἴτε τάς ἱεράς τελετάς μας, εἴτε τούς θεσπεσίους ὕμνους τῆς. Ἐκκλησίας μας» (Ἐγκύκλιος 1948 ἀριθ. 755) (1)

---

1 Ὅλα εἶναι μέλι καί γάλα. Κανένα κακὸν δὲν ἐπῆλθεν μόνον ποὺ ἐδέχθησαν τὰς ἀρὰς τῶν Πατέρων, δεχόμενοι τὸ ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου, τὸν νεωτερισμὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ποὺ συνεπάγεται εἴσοδον εἰς τὴν κόλασιν.

Αἱ ἀντιδράσεις τοῦ λαοῦ καὶ τό σχίσμα. Οἱ πρόμαχοι μοναχοί

«...-Τινὲς μὲν τῶν διαβολέων τούτων, ἀπὸ τῶν ἐρημητηρίων τοῦ ἁγ. Ὄρους, δι' ἐπιστολῶν ἀσυναρτήτων καὶ βλασφήμων· σκανδαλίζουσιν τόν λαόν καί ἀποτρέπουσιν αὐτόν νά ἀποσχισθῇ ἀπό τῆς Ἐκκλησίας, ἄλλοι δὲ διεφθαρμένοι ὄντες τοῦ νοῦν καὶ ἀπεστερημένοι τῆς ἀληθείας, (Α΄ Τιμ. 6,5) ὡς οἱ πρῶτοι περιάγουσι τὰς πόλεις, τὸ μοναχικὸν σχῆμα καταισχύνοντες, εἰσδύουσι εἰς τὰς οἰκίας καὶ αἰχμαλωτίζουσι γυναικάρια συσσωρευμένα ἁμαρτίας (Β΄ Τιμ. 36) διὰ τοιούτων δὲ γυναικαρίων σκανδαλίζουσι τῶν ἀκάκων τὰς καρδίας.... καὶ διδάσκουσι λοιπόν, ὅτι ἐὰν δὲν ἑορτάσῃς ταύτην καὶ οὐχὶ ἄλλην ἡμέρα κολάζεσαι αἰωνίως!... Οὐδέ διστάζουσιν οἱ ματαιολόγοι εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἰσχυρισμῶν των νὰ παρουσιάζουσι ψευδεῖς διατάξεις τῆς Α΄ Συνόδου, ἀπαγορευσάσης δῆθεν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ τὴν παραδοχὴν τοῦ μετὰ αἰῶνας πολλοὺς γενομένου Γρηγοριανοῦ καὶ νὰ διαστρέφωσι τὴν ἔννοιαν ἐγγράφου τινὸς τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄, σχετικῶς πρὸς τὸ καινοτομηθὲν ὑπό τοῦ Πάπα Ρώμης Πασχαλίου, συγχὲοντες τό ἡμερολόγιον πρὸς τὸ Πασχάλιον καὶ νομίζοντες ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ εἶναι παραδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. (1)

Μήπως ὥρισε Σύνοδός τις Οἰκουμενικὴ ἀμετάβλητον καὶ ἀλάνθαστον ἡμερολόγιον, ἀλλὰ καὶ μήπως εἶναι δυνατὸν νὰ μείνει ἀμετάβλητον τὸ ἡμερολόγιον; Μήπως ἡ 1 Ἰανουαρίου τοῦ 325 καθ' ὅ ἔτος συνεκροτήθη ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἦτο δυνατὸν νὰ συμπέσῃ κατὰ τὴν

---

1. Τότε ποία ἡ διαφορὰ Ἰουλιανοῦ ἡμερ. καὶ Γρηγοριανοῦ;

αὐτήν ἡμέραν καί κατὰ τάς αὐτάς ὥρας καὶ κατὰ τά αὐτὰ χρονικὰ σημεῖα ἐν ἔτει 1926; βεβαίως οὐχί· (1) Ἀλλ' οἱ παλαιοημερολογίται δὲν δύνανται δυστυχῶς νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἀλήθειαν, (2) ὅτι κατὰ τό ἀδιόρθωτον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον μεταξὺ 1 Ἰανουαρίου 325 καὶ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1926 ὑπάρχει διαφορὰ 13 ἡμερῶν, καὶ ὅτι μόνον διὰ τῆς διορθώσεως ἐπῆλθεν ὅσον ἀνθρωπίνως εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπολογισθῇ συνταύτησις τῆς ἡμερομηνίας ταύτης. Δὲν ἐννοοῦσι, ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου κατέστησεν δυνατόν ἡ 25 Μαρτίου τοῦ 325 νά συμπέσῃ πρὸς τὴν 25 Μαρτίου 1926, κατὰ τὸ διορθωμένον καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἡμερολόγιον 25 Μαρτίου τοῦ 1926 δὲν ἦτο 25 Μαρτίου, ἀλλὰ 7 Ἀπριλίου! Ἑπομένως ἑόρτασαν τὴν ἑορτήν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ οὐχί τῇ 25 Μαρτίου ἀλλά τῇ 7 Ἀπριλίου.. (3) . .

Ἐναντίον τῆς κοινῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἀναντιρρήτου γνώσεως ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ παλαιοημερολογίται ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ 7 Ἀπριλίου τοῦ 1926, ἦτο οὐχὶ ἡ 7 Ἀπριλίου ἀλλ' ἡ 25 Μαρτίου!!

Διατί, λέγουσιν ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατέκρινε τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον; Ἀλλ' ἡ γενομένη ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου· δὲν σημαίνει ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἡ δὲ ὁμοιότης τῶν ἡμερομηνιῶν δὲν διαφέρει τῆς ὁμοιότητος τῶν μηνῶν καί τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος. (4) Τὸ

1. Καί ὅμως τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ εἰς τήν 14 Σεπτ. εἰς Ἀθήνας ἔδειχνε ὅτι ἡ 14 Σεπτ. εἶναι ἡ πραγματική ἑορτή μὲ τὸ Παλαιόν ἡμερ.λ.

2. Ποίαν ἀλήθειαν; τήν ἕνωσιν μὲ τόν Ἀντίχριστον Πάπαν.

3. Εὖγε εἰς τούς συλλογισμούς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας τῶν νεοημερολογιτῶν Ἑλλάδος! Μὰ δὲν ἀνέγνωσαν ποτὲ εἰς τὸ Πηδάλιον περὶ τῶν θαυμάτων πού ἔγιναν μετά τὴν ἀλλαγὴν ὑπὸ τοῦ Πάπα τὸ 1582, πῶς ἡ ζύμη εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ ἔγινε πέτρα κλπ.; Τότε πῶς ὁ Θεός ἀναπαύεται μέ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου;.

4. Προσθήκη 13 ἡμερῶν εἰς τό Ἰουλ. ἡμερολ. σημαίνει Γρηγοριανόν.

Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον κατεδικάσθη καὶ καταδικάζεται ὑπὸ τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, κυρίως διότι ἐχρησιμοποιεῖτο πρός προσυλητικούς σκοπούς. (1)

....Παράδοσις τῆς 'Εκκλησίας εἶναι τὸ νὰ ἑορτάζονται αἱ ἑορταὶ κατὰ τὰς ὁρισμένας ἡμερομηνίας ἀλλὰ τὸ πότε συμπίπτουν αἱ ἡμερομηνίαι δὲν εἶναι παράδοσις· (2) 'Ο Πάνσοφος Δημιουργὸς τοῦ κόσμου ὥρισεν ἀπαραβάτους ἐν τῇ κινήσει τοῦ 'Ηλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων καὶ τῆς Γῆς νόμους. (3) 'Η νύξ καί ἡ ἡμέρα δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ παραδόσεως· (4) 'Η ἰσημερία καί αἱ φάσεις τῆς σελήνης δὲν εἶναι παράδοσις. Καὶ τίς ἀγνοεῖ σήμερον, ὅτι ἡ 21 Μαρτίου τοῦ 325 ἡμέρα τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας σὺν τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων δὲν εἶναι πλέον 21 ἀλλὰ ἡ 8 Μαρτίου κατὰ τό Παλαιον; (5)

χρεωτικαί, ὁ δὲ μὴ ὑπακούων δὲν ἀνήκει πλέον εἰς αὐτήν, στερεῖται τῶν μέσων τῆς Θείας Χάριτος, ἀποσχίζεται καὶ ἀποκόπτεται ἀπ' αὐτῆς καὶ ὑπόκειται εἰς αἰώνιον Κόλασιν (6) ὅθεν τά εὐσεβῆ τέκνα καί μή παρασύρονται ὑπό

1. 'Ιδού ἡ αὐτοκαταδίκη τους καί ὅτι ὅλοι τους προσηλυτίσθησαν ὑπό τούς προσηλυτικούς σκοπούς τοῦ Πάπα πρός προσκήνυσίν του.

2. Τότε ποῖος ὁ σκοπός τῆς μεταρρυθμήσεως: Τότε διατί κόπτονται διά νά ἔλθουν σύμφωνοι μέ τό ἔτος 325;

3. 'Αφοῦ εἶναι ἀπαράβατοι οἱ νόμοι τῆς φύσεως, πῶς ἡ ἰσημερία παρέβηκε;

4. 'Η Γραφὴ λέγει: ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα μία», δέν εἶναι ἐκ παραδόσεως;

5. 'Εάν ἀπό τό 325 μέχρι τό 1974 ἔχασε ἡ ἰσημερία 13, καί πλέον ἡμέρας, ἀπό κτίσεως κόσμου ἔχασε 58 ἡμέρας, δύο σχεδόν μήνας, καί ἔπρεπε νά εἶχε φθάση τόν 'Ιανουάριον ἡ ἰσημερία. Δέν ἔγινε ὅμως κάτι τέτοιο,

6. Αὐτὸ καθ' ὁλοκληρίαν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτούς, διότι δέν ὑπήκουσαν εἰς τὰ κελεύσματα τοσούτων γενεῶν καί τοσούτων ἁγίων Πατέρων καὶ 'Οσίων τῆς 'Εκκλησίας μας, οἵτινες τόσα ἀναθέματα καί ἀράς ἔχουν εἰπῆ ἐναντίον ἐκείνων πού θά παραβοῦν ἔστω καί ἕν ἰῶτα καὶ μίαν κεραίαν. «Εἴτις εὐαγγελίζεται ὑμᾶς παρ' ὃ εὐαγγελισάμην ὑμῖν, κἂν ἄγγελος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἀνάθεμα ἔστω» (Παῦλος) πόσα ἀναθέματα ἀνήκουν εἰς ὅσους ἀκούουν τόν Πάπαν καί τόν ἐναγκαλίζονται;

τῶν σχισματικῶν καὶ καταφρονιτῶν τῆς πνευματικῆς αὐτῶν Μητρός». Ἐγκύκλιος Ἐπ. Ἐκκλησίας 1924 16 Ἀπριλίου ἀρ. 2389).

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΗΤΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΝΕΟΤΕΡΙΣΤΩΝ

«... Οἱ χειροτονηθέντες ὑπὸ τῶν καθηρημένων καὶ αὐτοκαλουμένων παλαιοημερολογιτῶν Ἐπισκόπων, προκειμένου νὰ προσέλθυν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, δέον νὰ γίνονται δεκτοὶ διὰ χειροτονίας καὶ ἐφ' ὅσον θὰ ἔχωσι τὰ κανονικὰ καὶ νομικὰ προσόντα. Οἱ οὕτω μετανοοῦντες καὶ ἐπιστρέφοντες δέον, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τῆς ἱεραρχίας, νὰ ὑπογράφωσι σχετικὸν λίβελον, τὸν τύπον τὸν ὁποῖον θέλει γνωρίσει ὑμῖν ἡ ἱερὰ Σύνοδος».(1) (ἴδε εἰς τοὺς τόμους τῶν ἐγκυκλίων τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας).

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΝΕΟΤΕΡΙΣΤΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

«Οἱ καθηρημένοι παλαιοημερολογίται τέως Ἀρχιερεῖς Ματθαῖος Καρπαθάκης καὶ Γερμανὸς Βαρυκόπουκώτατον ἔγγραφον ἀποκηρύξεώς του, ὅπερ οὗτος ὀρθῶς ἠρνήθη νὰ παραλάβῃ κλπ.» (Ὑπουργ. Θρησ. καὶ Ἐθν. Ἀμύνης 30 - 12 - 1947 ἀρ. πρωτ. 1265).

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ γράφουν αἱ ἐγκύκλιοι τῆς «ἐπισήμου» Ἐκκλησίας μὲ σκοπὸν νὰ συσκοτίσουν τὴν ἀλήθειαν διὰ λογαριασμὸν τοῦ διαβόλου.

1. Ἄς τά ἴδουν αὐτά οἱ ἁγιορεῖται ὅπου σπεύδουν νὰ συλλειτουργηθοῦν καί νά συμπροσευχηθοῦν μέ τούς νεοημερολογίτας, οἱ ὁποῖοι ἀποκαλοῦν τούς τηροῦντας τήν δισχελιετή παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας σχισματικούς καί ἐστερημένους τῆς Θείας Χάριτος!! .

Τά κομμένα κλωνάρια ζητοῦν ἀπό τόν κορμόν τῶν Γ.Ο.Χ «διά χειροτονίας» καί σχετικόν «λίβελον», καί τινές ἐκ τῶν Γ.Ο.Χ πού εἶναι ὁ κορμός δέν ζητοῦν τίποτε ἀπό τούς κλάδους!!

Ἄς μή αὐτοαπατώμεθα. Ὁ Θεός οὐ μυκτηρίζεται.

Εὑρισκομένου τοῦ παρόντος ἐν τῷ Πιεστηρίῳ, ἐκυκλοφόρησεν ἡ ἐφημερίς «'Ορθόδοξος Τύπος» 15-8-1976 ἡ ὁποία ἀναφέρει ὅτι οἱ νεοημερολογῖται δὲν ἐδέχθησαν τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, ἀλλά ἕν «νεώτερον» τό ὁποῖον συνελήφθη, ἐκυοφορήθη καί ἐγεννήθη αὐτομάτως τό ἔτος 1924 ἀπό τό «Πανορθόδοξον Συνέδριον» τοῦ Μεταξάκη καί ὀνομάζεται «'Ιουλιανόν μετορρυθμισμένον»! Τοῦτο δὲ, δὲν τό «πιάνουν» τά ἀναθέματο τῶν ἐτῶν 1583 - 1593 κλπ. διότι ε'ναι νέον «ἐφεύρημα» καί οὕτω ἀναπαύονται καί κοιμοῦνται ἥσυχα οἱ τοῦ «'Ιουλ. μεταρρυθμισταί».

Διαφέρει, λέγουν, τό Γρηγοριανόν ἀπό τό «'Ιουλιανόν μεταρρυθμισμένον» χρονολογικῶς μὲν 5 λεπτά τῆς ὥρας καί οὕτω δὲν. συνεορτάζουν μετὰ τῶν νεοημερολογιτῶν Γρηγοριανῶν! Ποιοτικῶς δὲ ὅσον ἡ εἰκὼν ἀπό τό εἴδωλον! Θεωροῦν τό 'Ιουλιανόν μεταρρυθμισμὲνον» εἰκών καὶ τὸ Γρηγοριανόν εἴδωλον!

Περί τοῦ Παραλληλισμοῦ τῶν νεοημερολογιτῶν «εἰκόνος καί εἰδώλου» ἔδωσε τήν ἀπάντησιν ὁ 'Οσιώτατος καί λογιώτατος Μοναχός ἁγιορείτης Πατήρ Παῦλος ὡς ἑξῆς:

ΠΕΡΙ «ΕΙΚΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΙΔΩΛΟΥ»

Ἐπιστρατεῦον «ὅλων τῶν εἰδῶν» τά... ἐπιχειρήματα τὸ ἔντυπον τῆς «εὐκολίας» καὶ τῆς «ἐξ ἡμισείας Ὀρθοξίας», πού βρενθύεται ποζάρον καί μὲ τίτλον «ὀρθόδοξος», μὲ πολύστροφον δικολαβισμόν εἰκονομάχων καὶ ὑπερήφανον αὐθεντικότητα Παπῶν ἐφθέγξατο καὶ τοῦτον, σύν τοῖς ποικίλοις ἄλλοις, τόν ὀγκώδη... δογματισμόν: ὅτι «τό διωρθωμένον ἡμερολόγιόν» τους ἐν σχέσει πρός τό Γρηγοριανὸν εἶναι σχέσις εἰκόνος καί εἰδώλου!!! Τί νὰ εἴπῃ τις; Ὅταν κανείς «τό πάρη ἀπόφασι» ν' ἀπορρίψῃ καὶ τὴν ἐντροπὴν καί κάθε «ἐμπόδιον», διὰ νὰ «στήση» τό θέλημα καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ πεῖσμά του, δὲν κρατεῖ τίποτε»! Σύμφωνα καὶ μὲ ἕνα δημῶδες, «ἐκείνου πού δὲν ἐντρέπεται, ὁ κόσμος εἶν' δικός του» Ἦτο τρόπος, ὅτι καί αὐτοὶ οἱ συμφεροντολόγοι ἀπατεῶνες δὲν θ' ἀνακαλύψουν «εὑρήματα» ὡς καί τοῦτο; Ἄς διακηρύσση ἡ πραγματικότης καί ἀλήθεια τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα·

αὐτοί θά σοφίζωνται εὑρήματα! Ὄντως βραβεῖον εὑρεσιτεχνίας τούς ἀξίζει.Φτοῦ, νά μή βασκαθοῦν! Ἐάν καθίστανται γελοῖοι καί φωρῶνται ψευδολόγοι ὑποκριταί «ὀλίγον τούς μέλλει». Τούς ἀρκεῖ ὅτι «ηὗραν ἐπιχειρήματα». Ὅ,τι θέλει ἄς εἶναι. Ἀδιάφορον!

Κάμνουν λόγον καί... παραλληλισμόν περί «εἰκόνος καί εἰδώλου» πρός «στήριξιν» τοῦ φραγκοημερολογίου των!! Ὅλοι οἱ χημικοί τοῦ κόσμου ἄς «διϋλίσουν» αὐτά τά «στοιχεῖα», νά ἰδοῦμε ἄν ἐξάγεται τό «συμπέρασμα» πού «πασάρουν», ἄν ὑπάρχῃ ὁμοιότης πού τούς δικαιώνει. Τί εἶναι εἰκών καί τί εἶναι εἴδωλον; Εἰκών εἶναι ἀπεικόνισις προσώπου ὑπάρχοντος, φέρουσα τόν νοῦν εἰς τήν παρουσίαν τοῦ πρωτοτύπου. Εἴδωλον εἶναι σκιά ἀνυπόστατος, φανταστική παράστασις πράγματος ἀνυπάρκτου. Ἡ εἰκών τῶν ἱερῶν προσώπων ἀπολαύει σεβασμοῦ καί τιμητικῆς προσκυνήσεως, ἡ ὁποία ἦτο πάντοτε ἡ αὐτή εἰς τήν Ἐκκλησίαν! τό εἴδωλον εἶναι «δημιούργημα» τῆς ἐμπαθείας τῶν ἀνθρώπων, βδελυκτόν καί ἀποτρόπαιον. Εἰς τί λοιπόν συνίσταται ἡ «παρομοίωσις», τήν ὁποίαν ὑπέρ αὐτῶν ἐπικαλοῦνται οἱ γενναῖοι: Μήπως ἀκριβῶς τούς καταδικάζει αὐτό τό ὁποῖον ἁρπάζουν πρός «δικαίωσιν»; Αὐτό ἀκριβῶς συμβαίνει. Ὄχι μόνον ὡς πρός τό φρόνημα καί τήν ἀνταρτικήν διάθεσιν ἔναντι τῆς πορείας τῶν Πατέρων μιμοῦνται τούς εἰκονομάχους. ἀλλά καί ὡς πρός τόν τρόπον ἐνεργείας καί ὅπως ἐπενεργοῦν ἐκεῖνοι οἱ ἀλιτήριοι ν ά ἐπενδύσουν καί μὲ... εὐλάβειαν τήν εἰκονομαχίαν των, οὕτω καί οὗτοι ἐπιχειροῦν ν' ἀποδώσουν εἰς τήν οἰκουμενιστικήν παρατροπήν των καί... ἱερότητα τῆς εἰκονος!! Ὄντως ἡ ἀναίδεια δὲν ἔχει ὅρια.

Οἱ εἰκονομάχοι τήν ἀσέβειάν των ὠνόμασαν «μεταρρύθμισιν , διόρθωσιν» κλπ. Περιττόν νά σημειώσωμεν ὅτι τό ἴδιον συμβαίνει καί μέ τούς φραγκοημερολογίτας. διότι τοῦτο γνωρίζουν καί... οἱ κότες καί τό νῦν «ἐπιχείρημά» των ἀκριβῶς εἰς τοῦτο ἀναφέρεται. Οἱ εἰκονομάχοι ποδοπατήσαντες τήν τιμήν τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων καί ἀθετήσαντες τήν πορείαν τῶν Πατέρων των. ἤνοιξαν «νέον δρόμον» πρός τήν ἀσέβειαν. τήν ὁποίαν ἐχαρακτήρισαν «διόρθωσιν» κλπ. Ἀπαραλλάκτως οἱ φραγκοημερολογῖται «καταπαύσαντες τάς ἑορτάς τοῦ Θεοῦ ἀπό γῆς». κατά τόν Ψαλμωδόν. ἀθετήσαντες τό αἰώνιον Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας, λό-

ξοδρομήσαντες ἀπό τήν πορείαν τῶν Πατέρων των, καυχῶνται καὶ μᾶς ξεκουφαίνουν τὰ αὐτιὰ» ὅτι ἔκαμαν «διόρθωσιν». Οἱ οἰκονομάχοι, διά νά εὐχαριστήσουν τούς ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξυπηρετήσουν τούς σκοπούς των, προέβαιναν εἰς αὐτὴν τὴν «μεταρρύθμισιν- διόρθωσιν». Καὶ οἱ νῦν εἰκονομάχοι φραγκοημερολογῖται, διὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τούς ἀντιχρίστους οἰκουμενιστάς καὶ εἰσαγάγουν εἰς τόν Οἰκουμενισμόν, προέβησαν εἰς αὐτήν τήν «μεταρρύθμισιν — διόρθωσιν»! Καί ἀντί νά κρυφθοῦν καὶ αἰσθανθοῦν τήν αἰσχύνην των, πηδοῦν καί κοκορεύονται ὡς αἱ πόρναι, αἵτινες, κατά τόν ἅγιον Χρυσόστομον, «προλαμβάνουσαι, ἀποκαλοῦσι πόρνας τάς τιμίας, ἵνα μὴ ἔχωσιν ἐκεῖναι τί ἀνθυβρίσωσιν. Ἄν αἰσθάνεται ἡ πόρνη, αἰσθάνονται καί αὐτοί. Τάς «διορθώσεις» σας, κύριοι, εἰς τό μυαλό σας καί εἰς τό κελλί σας νά κάμετε· ὄχι εἰς τήν Παρακαταθήκην τοῦ Θεοῦ, εἰς τήν πατροπαράδοτον κληρονομίαν. Καί κατὰ πῶς φθέγγονται, φαίνεται ὅτι ἐπιζητοῦν νὰ προκαλέσουν εἰς τούς ἀφελεῖς καί τούς ἀμελετήτους καί τούς «προθύμους» νά καταπαύσουν τήν ἐξεγειρομένην συνείδησίν των τήν ἐντύπωσιν, ὅτι καί ἐνεργοῦν... ἐκκλησιαστικῶς!! Τόση ἀναισχυντία καί ἀθεοφοβία; Ναί. Ἐκεῖνα πού ἐτακτοποίησεν ἡ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ πρός δόξαν Θεοῦ, καὶ σωτηρίαν τῶν Χριστιανῶν ἐπικαλούμενοι, παρουσιάζουν τάς πράξεις των ὡς.. εὐθυγραμμιζομὲνας μὲ ἐκείνας! Κύριε, ἐλέησον. Τό κτίσμα καί τό χάλασμα θεωρεῖται ἀπό αὐτούς τό ἴδιον πρᾶγμα! Κάμνοντες οὗτοι τά ἀντίθετα τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἔχουν καί τό θράσος ν' ἀναιδίζωνται. Καί μὲ ἰταμότητα ἀπίστευτον ἐπαναλαμβάνουν μέχρις ἀηδίας ὅτι ἔκαμαν «ἁπλῶς διόρθωσιν», προκαλοῦντες τήν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία κάμνει «διορθώσεις» ἀντιθέους. Καί ποιός τούς ἐρώτησε πῶς ὀνομάζουν τήν οἰκουμενιστικὴν των ἀθλιότητα, διά νά φάσκουν τά τῆς ἀνοίας ρητά: Τόν Οἰκουμενισμόν ἐργάζονται καί πράττουν: ὅλα τά ἄλλα εἶναι ἀθεοφοβία καί ἐξαπάτησις καί περιφρόνησις τῶν Πατέρων· Ἔκαμαν, λέγει, «διόρθωσιν». Ἀνάθεμα καί εἰς τά «διορθώματά» τους καί εἰς ἐκείνους πού τά ἔκαμαν καί εἰς ἐκείνους πού τὰ ἀκολουθοῦν. Ὄχι ἁπλῶς ἡμεῖς, ἀλλ' ἡ ἁγία Ἑβδόμη Οἰκουμενική καί αἱ λοιπαί ἅγιαι Σύνοδοι καί οἱ Πατέρες ἀναθεματίζουν τούς προστιθέντας τι ἤ ἀφαιροῦντες ἤ ἐπεμβαίνοντας εἰς τὰ τῶν Πατέ-

ρων, ὅπως παρεδόθησαν καί παρελήφθησαν. Τό φραγκοημερολόγιόν τους «δέν εἶναι, λέγουν, Γρηγοριανόν, ἀλλά «διωρθωμένον Ἰουλιανόν»!! Δηλαδή τό Γρηγοριανόν τί εἶναι; τίποτε ἄλλο ἀπό «διωρθωμένον»; Μά, ἐπί τέλους, τόσον ὑποτιμοῦν τήν νοημοσύνην ὅλων τῶν ἀνθρώπων αὐτοί οἱ χαλκοπρόσωποι καί ἀναιδεῖς δικολάβοι καί συμφεροντολόγοι ὑποκριταί; Τήν ὑπόκρισιν καί ἀναίδειαν ὅλων τῶν αἱρετικῶν υἱοθετοῦν, ὅλας τάς προφασιολογίας ἐπιστρατεύουν, μόνον εἰς τά τῶν Πατέρων νά μή ἐμμείνουν, μόνον τά «διορθώματα» των νά στηρίξουν. Καί εὑρέτε ποῖος ὠνόμασε πρῶτος τό φραγκοημερολόγιόν τους «διωρθωμένον Ἰουλιανόν»; Ἕνας προτεστάντης ὀνόματι Βεϋέλλος. Φάσκοντες οὗτοι τά τοιαῦτα, ποῖον τάχα σκοπόν ἔχουν; Νά παρουσιάσουν, ὅτι αὐτό τό «διόρθωμά» των δέν ἔχει «καμίαν σχέσιν» μέ τόν ἄθεον Οἰκουμενισμόν καί ὅτι δέν ἔκαμαν τήν «διόρθωσίν» των διά νά ὁμοιάσουν καί προσεγγίσουν τούς αἱρετικούς παπιστάς καί προτεστάντας καί λοιπούς; Μά τότε πλέον ἀσυνείδητοι ψευδολόγοι δέν ἐφάνησαν ποτέ. Καί θά ἔχουν συγχώρησιν οἱ κατερχόμενοι εἰς τοιοῦτον σημεῖον εἰς τά τοῦ Θεοῦ; Ὅταν αὐτοί οἱ τεχνουργήσαντες αὐτά τά «διορθώματα» διεκήρυξαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς καί διακηρύσσουν συνεχῶς τόν στόχον των, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Οἰκουμενισμόν καί τήν «ἕνωσιν» μέ τούς ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ, τήν ἀθέτησιν δηλοδή τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁποία τόλμη (τό ὀλιγώτερον) χρειάζεται διά νά ἐπιχειρῇ ν' ἀρνηθῇ τις ταῦτα καί ἐπιζητῇ «δικαίωσιν» περί τῆς ὁποίας οἱ ἔνοχοι δέν ἐνδιοφέρονται; Ὁ σκοπός τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ φραγκοημερολογιτισμοῦ ἦτο προδιαγεγραμμένος ἦτο «παροδοχή τοῦ ἡμερολογίου τῶν Δυτικῶν», ὡς εἰσαγωγή τοῦ Οἰκουμενισμοῦ· Ἐν τούτοις ἡ ἀναισχυντία φάσκουσα ἐπιμόνως περί «διόρθωσις», βούλεται νά.. δείξῃ ὅτι πρόκειται περί «ἄλλου» τινός! Οὐχί δι' αὐτούς τούς ἀσυνειδήτους, πού καπηλεύονται τά θεῖα καί τό ὄνομα τοῦ ὀρθοδόξου, ἀλλά διά τούς πονοῦντας τήν Ὀρθοδοξίαν καί τήν ψυχήν των σημειοῦμεν καί πάλιν αὐτά τά κείμενα καί τούς λόγους καί ἐνεργείας τῶν πρωτοστατῶν τῆς «παραδοχῆς» καί εἰσαγωγῆς τοῦ φραγκοημερολογιτισμοῦ, ἴσως τις μή πεπωρωμένος συνειδητοποιήσῃ περί τίνος πρόκειται.

Ὅταν, ἐξ ἐπηρεασμοῦ τῶν προτεσταντῶν καί δι' ὑπο-

βολῆς τῶν οἰκουμενιστῶν, ἔγινε διά πρώτην φοράν ἐπισήμως ἐπί Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου λόγος καί πρότασις περί «ἀναθεωρήσεως τοῦ ἡμερολογίου» τήν 10 Ἰανουαρίου 1919, ὁ μὲν Πρόεδρος τῆς Συνόδου, ὁ Προύσης Δωρόθεος, εἶπε: «Νομίζω ὅτι ε'ναι καιρός πλέον ὅπως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία σκεφθῆ σοβαρῶς καί περί τοῦ ζητήματος τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν..». Διωρίσθη δὲ «Ἐπιτροπὴ» ἐκ κληρικῶν καί λαϊκῶν, ἥτις μετὰ πολλάς διαβουλεύσεις ὑπέβαλε σχετικὴν «Ἔκθεσιν». Ἥτις, μεταξύ ἄλλων, περιελάμβανε καί ταῦτα: «Ἐπειδὴ ἄν ποτέ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μεταβάλη ἡμερολόγιον, θὰ πράξῃ τοῦτο ἵνα συμφωνήσῃ ὁ Ἑλληνικός λαός μετά τῶν λοιπῶν λαῶν τοῦ κόσμου, ἡ συμφωνία δὲ αὕτη οὐδαμῶς ἄλλως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἤ διά τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονεῖ ὅτι δύναται νῦν ἡ Ἐκκλησία ν' αὐξήσῃ τάς μηνολογίας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου κατὰ 13 ἡμέρας καί νά καταλίπῃ τοῖς ἀπογόνοις ἡμῶν τό καθῆκον νά ἐκλέξωσιν ἡμερολόγιον...» Τί λέγετε, κύριοι «ὀρθόδοξοι» τῆς «εὐκολίας»; Περί «διορθώσεως» ὁ λόγος ἤ «ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ». Ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ «Ἐκθέσει»: «Σχέσεις διεθνεῖς, ἀνάγκαι κοινωνικαί καί λόγοι πολιτικοί καί δὴ αὐτό τό ἐθνικόν συμφέρον ἀπαιτεῖ τήν χρῆσιν τοῦ αὐτοῦ πρός τὰ λοιπά πεπολιτισμένα ἔθνη ἡμερολογίου... Ἐπιβάλλεται ἡ τοιουτοτρόπος διαρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὥστε νά ἐπιτευχθῇ ὅπως πάντες οἱ χριστιανοί ἔχωσι τὴν αὐτὴν μηνολογίαν καί τόν ταυτόχρονον ἑορτασμόν πασῶν τῶν κοινῶν ἀκινήτων ἑορτῶν...» Ὁ μητροπολίτης Σελευκείας Γερμανός (μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς) «προτείνει ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ καί ὑπό τῆς Ἐκκλησίας εἰς οὐδένα κανονικόν λόγον προσκρούει, ἀποτελεῖ δὲ μάλιστατό πρῶτον βῆμα πρός τήν ποθητήν κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν...» (Οὗτος εἶναι ὁ κατόπιν Θυατείρων, περί οὗ κατωτέρω). «Κατ' αὐτόν, φόβος σκανδαλισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων ἐκ ῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δὲν ὑφίσταται πλέον». Ἐνῶ ὁ πρ. Καισαρείας Ἀμβρόσιος φρονεῖ ὅτι «τό πλεῖστοντῶν Ἑλληνορθοδόξων χριστιανῶν θέλει θορυβηθῆ καί σκανδαλισθῆ... τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον στενώτατα συνδέεται πρός τό ἑορτολόγιον τό ἐκφράζον ζωηρῶς τόν θρησκευτικόν βίον τῶν χριστιανῶν.

Εἰς τάς γινομένας ἀπό τότε «ζημώσεις» συνεχῶς ἐπαναλαμβάνετο ὅτι: «Ἡ διαρρύθμιμις θέλει ἐπιφέρει τόν ταὐτόχρονον ἑορτασμόν τοῦ τε θείου Πάσχα καί τῶν ἄλλων ἑορτων παρά πάντων τῶν Χριστιανικῶν ἐθνῶν». Τό ὑπουργεῖον Ἐκκλησιαστικῶν τῆς Ἑλλάδος Ὑπουργός Δ. Δρίγκας) ὑποβαλλει εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, 19 Ἰουλίου 1919, «ὡς πρός τήν καθιέρωσιν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καί ἐκκλησιαστικῶς». «Μετά τήν λῆξιν τοῦ Ευρωπαϊκοῦ πολέμου..· δὲν ἐπιδιώκουσιν ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ζητήματι τόσον τήν ἐπίτευξιν ἡμερολογίου ἀκριβεστέρου ἐπιστημονικῶς καί πρακτικωτερου, ὅσον τήν ὕπαρξιν κοινοῦ μετά τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων λαῶν ἡμερολογίου»· «Διά ταύτης (τῆς διαρρυθμίσεως) μόνον δύναται νὰ πραγματωθῇ τό ποθούμενον ἀποτέλεσμα καί ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ὅστις εἶναι, ὅπως ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ χριστιανικοί λαοί ἔχωμεν τήν αὐτὴν μηνολογίαν καί ἑορτάζωμεν ταυτοχρόνως..». «Ἐπιβάλλεται ἡ ἐνέργεια περί τῆς ταυτότητος τοῦ Ἡμερολογίου καί εἶτα νά ἐπακολουθήσῃ ἡ σκεψις περί μονιμοποιήσεως τοῦ Πάσχα»· «Ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες νά διακανονίσωμεν προχείρως τό ἡμερολογιακόν ἡμῶν ζήτημα προβαίνοντες εἰς τήν διαρρύθμισιν τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου... ἀναμένοντες δὲ τό εὐκταῖον καί ποθητόν τελειότερον καί πρακτικώτερον Διεθνὲς ἡμερολόγιον». Διὰ τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου, ἐπιτυγχανομένης τῆς ἑνοποιήσεως αὐτοῦ, θέλει ἀναμφισβητήτως ἐπιτελεσθῇ τό πρῶτον σπουδαῖον βῆμα πρός ἐπίτευξιν τῆς μελετωμένης καί ὑπό τῶν πραγμάτων ἐπιτακτικῶς ἐπιβαλλομένης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν..»·

Ἡ περιβόητος «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920», ἤτις. ~~βάσει καί τῶν ἐκκλησιῶν» (τῶν αἱρετικῶν δηλαδή). Εἰς τόν Θς ἄ~~ ἀποτελεῖ τόν «Καταστατικόν χάρτην» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς πρῶτον ἄρθρον καί «ἔναρξιν» τοῦ «ἔργου» ὁρίζει «τήν παραδοχήν ἑνιαίου ἡμερολογίου πρός ταὐτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπό πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» (τῶν αἱρετικῶν δηλαδή). Εἰς τόν ὡς ἄνω Γερμανόν, τόν ὁποῖον ὁ Μεταξάκις, ὡς λυσσώδη οἰκουμενιστήν, διώρισεν «ἀντιπρόσωπόν του παρὰ τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Κανταουρίας μέ τόν τίτλον μητροπολίτου Θυατείρων»', ὡς «κύριον συντάκτην τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τό

Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀιφέρωσεν ἐπί τῇ 25ετηρίδι του (1973) μίαν τῶν εἰς τό ἐν Γενεύῃ Κέντρον του αἰθουσῶν μετ' ἀναμνηστικῆς πλακός»!

Προχωρῶν εἰς τήν «ἐκτέλεσιν» ὁ Μεταξάκις διά τοῦ ψευδο«πανορθοδόξου συνεδριου» του, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς διεκήρυσσεν ὅτι «διά τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ θρησκευτικου ιμερολογιου επαυξανομεν τα σημεια ἐπαφης μὲ τάς λοιπάς ἐκκλησίας», ἐπαναλαμβάνετο δὲ συνεχῶς εἰς τό «συνεδριον» αυτό, ὅτι προβαινουν εἰς τοῦτο «χαριν τῆς παγχριστιανικῆς ἑνότητος», «διά τόν ταυτόχρονον ἑορτασμόν ὑπό πάντων τῶν χριστιανῶν», εἶναι «ὁ πρῶτος λιθος δια τό οἰκοδόμημα τῆς ενώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιων» κλπ. κλπ. Ἐλάχιστον ταυτα μέρος τῶν σχετικῶν «στοιχείων» - δὲν εἶναι δυνατόν νά περιληφθοῦν πάντα ἐδῶ - δι' ὧν καταφαίνεται πόσῳ... εἰλικρινως καί τιμίως γράφουν καί δογματίζων αὐτοί οἱ ὀρθοδοξολογοῦντες κυριοι καί πόσῳ ἐκτιμοῦν τήν ἀλήθειαν καί τήν νοημοσύνην τῶν ἀνθρώπων. Πρό τινος δὲ καιροῦ, πλήν ἄλλων, κηρύσσων ἕνας τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχειου ἐνώπιιν τοῦ Ἀθηναγόρα καί... καρδιναλέων τοῦ Πάπα καί ἀριθμῶν «τά ὅσα μᾶς παρέδωσεν ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία» μεταξύ αὐτῶν καί εἰς περίοπτον θέσιν ἔτασσε καί «τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, τό ὁποῖον παρελάβομεν ἀπό αὐτήν»!!

Τί λέγεται, κύριοι, λοιπόν; Ἡ πραγματικότης εἶναι ἐκείνη πού βούλεσθε νά παρουσιάσετε; Μάθετε, κύριοι, νά μή ψεύδεσθε, μάθετε νά φοβῆσθε τόν Θεόν καί ἐντρέπεσθε τούς ἀνθρώπους, διά νά μὴ καταντᾶτε ἀνέντιμοι καί ψευδολόγοι ἀπατεῶνες. Ἐκ τοῦ στόματός σας κρίνεσθε πονηροί δοῦλοι. Οὐχί ἱεράν εἰκόνα πρός τιμήν καί σεβασμόν τοῦ Θεοῦ προσκυνᾶτε, ὡς Χριστιανοί, ἀλλά εἴδωλον πρός ὕβριν καί ἀθέτησιν τοῦ Θεοῦ, ὡς εἰδωλολάτραι. Τό φραγκοημερολόγιόν σας ἐμπήχθη διά νά ἐξυπηρετηθοῦν τά πλήθη τῶν ἀνθρώπων καί ἀθετηθῇ ὁ Θεός ὄχι διά νά δοξασθῇ ὁ Θεός.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

'Εξ ἀβλεψίας μας ἔγιναν τά κατωτέρω λάθη εἰς τήν παροῦσαν ἔκδοσιν καί διά τοῦτο ζητοῦμεν συγνώμην.

Εἰς τήν σελ. 9 στίχ. 5 «ἐγνώριζον καί οἱ ἅγιοι πατέρες (1)» νά προστεθῆ καί ἡ λέξη «ἀπόρησα».

Εἰς τήν σελ. 11 στίχ. 19 ἀντί ὅρων γράφε ὅρων

Εἰς τήν σελ. 13 στίχ. 3 ἀντί σκεπτόμενοι γράφε «σκεπόμενοι»

Εἰς τήν σελ. 13 ὑποσημείωσις στίχ. 6 ἀντί διότι, διατί

Εἰς τήν σελίδα 18 ἀνάγνωθι πρῶτον τό Γον Κεφάλαιον τό εὑρισκόμενον εἰς τήν σελ. 23 καί μετά τό Δον καί ὕστερον τό Εον τό εὑρισκόμενον ἐκ λάθους εἰς τήν σελ. 18

Εἰς τήν σελ. 43 ὑποσημ. παράγ. 4 ἀντί ἀποδηδῶμεν, ὀρθόν ἀποπηδῶμεν. ὁ

Εἰς τήν σελ. 50 στίχ. 6 ἀντί γά ὑπομείνουν, νά ὑπομείνουν

Εἰς τήν σελ. 50 ὑποσ. στίχ. 4 ἀντί ναί κατάλευγον, γράφε καί κατάλευκον

Εἰς τήν σελ. 58 ἀντί ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' γραφε ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Εἰς τήν σελ. 65 ἀντί τοῦ ἁγίου Πάσχα, γράφε περι τοῦ

Εἰς τήν σελ. 77 στίχ. 12 ἀντί ιἱ ἅγιο, γράφε οἱ ἅγιοι ἁγίου Πάσχα.

Εἰς τήν σελ. 103 στίχ. 14 εἰς τήν φράσιν «κατά τό παλαιόν» πρόσθεσε καί τά ἑξῆς: «αἱ ἀποφάσεις τῆς 'Εκκλησίας εἶναι ἀπολύτως. ὑπο-
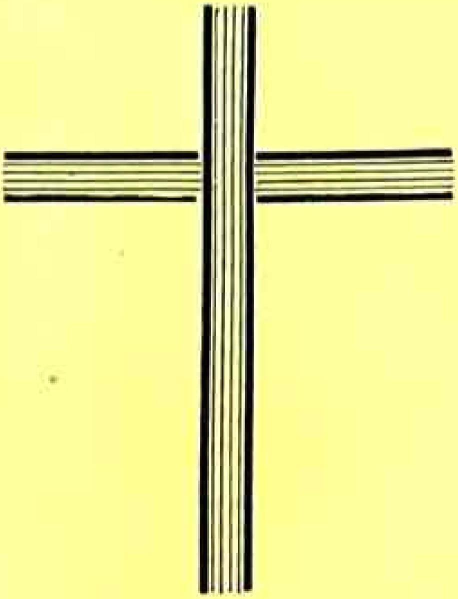
Εἰς τήν σελ. 104 στίχ. 19 εἰς τήν λέξιν Βρυκόπουλος, πρόσθεσε: ἐκοινοποίησαν εἰς τόν Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον 'Αθηνῶν καί πρόεδρον τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος διά δικαστικοῦ κλητῆρος ὑβριστικῶ-